GERARD KLEIN

CHIRURGII PLANETARI

SF

EDITURA TINERAMA

Coperta: Gavril Kovacs

ISBN: 973-9138-10-1

GERARD KLEIN, Le rêve des forêts
(Chirurgiens d'une planète)
© EDITIONS J'AI LU, Paris, 1988

GERARD KLEIN

Epopeea familiei d'Argyre
I

Chirurgii planetari

(Visul pădurilor)

În românește de Radu Gârbacea

1993

Lui Jackie
Paternoștер

Prefață

«*Marte: visul pădurilor* a apărut inițial în trimestrul al patrulea al anului 1960, cu titlul *Chirurgii planetari*, sub semnătura lui Gilles d'Argyre, în colecția *Anticipation* a *Editurii Fleuve Noir*. Ținînd cont de intervalele mari dintre aparițiile ce caracterizau această colecție, acest roman a fost scris, probabil, în 1958 sau 1959, imediat după *Sacrificarea stelelor*.

Versiunea publicată atunci se deosebea sensibil de manuscrisul original care număra în jur de 450 000 de cuvinte, redusă ulterior la 300 000 cuvinte, așa cum cerea această colecție. Trebuie să mărturisesc că anumite tăieturi din textul vechi le-am făcut cu ajutorul lui François Richard, pe atunci directorul literar al Editurii *Fleuve Noir*, eliminînd stîngăciile și imprimînd puțin nerv acestei opere. Fie-mi permis să aduc aici un omagiu acestui om sensibil și sincer, care mi-a dezvăluit cîteva adevăruri elementare despre munca de scriitor. Dar au mai existat și alte pasaje tăiate, de care mi-a părut foarte rău. De aceea, în prezenta ediție anumite pasaje sînt refăcute.

Dar ea nu este nici acum conform manuscrisului

original, nu e nici măcar intermediarul dintre aceste două versiuni. Am ezitat îndelung înaintea reeditării *Chirurgilor planetari*, datorită imperfecțiunilor sale. O rescriere temeinică a romanului a fost necesară. De aici, cele două continuări: *Corăbiile solare* și *Călătoria cea lungă*, care nu puteau atrage atenția publicului, deși erau scrise într-un mod deosebit. Jacques Sadoul, care a salutat apariția *Corăbiilor solare* în lucrarea sa *Istoria modernă a science-fiction-ului*, a sfîrșit prin a-mi da dreptate. Trilogia *Povestea familiei d'Argyre* revede lumina tiparului acum, într-o versiune îngrijită și revizuită. Sper ca primirea făcută de public să-l recompenseze într-un fel pe Jacques Sadoul pentru încrederea sa. Îl asigur, pe această cale, de gratitudinea mea.

N-am căutat întotdeauna să fac din opera mea un roman nou, așa cum era în 1968. Prea multe lucruri s-au schimbat de un sfert de secol încoace, nu numai în stilul meu, dar și în cunoștințele despre planeta Marte, pentru ca un astfel de demers să aibă sens. Viziunea asupra planetei Marte, așa cum mi-o închipuiam atunci, era inspirată din operele abatelui Moreux și ale lui Gérard de Vaucouleurs, ca și din tablourile marelui și regretatului Chesley Bonestell, iar nu din fotografiile trimise de sonda spațială *Viking*.

Deci, mi-am dat toată silința cu acest text, l-am scris cu seriozitate și sper să aservească cît mai bine entuziasmul și ambiția unui foarte tînăr autor. În anumite pasaje mi-am permis să fac unele reactualizări, pentru a suscita interesul cititorului și, de asemenea, pentru propriul meu amuzament. Dar erudiții în ale science-fiction-ului pot să ateste existența microcalculatorului în

prima versiune, aceasta făcînd parte din arsenalul conjuraților Proiectului. Astăzi, l-am numi micro-ordinator.

Pe un astfel de calculator a fost retipărit textul. Eu cred că fără un *Macintosh* n-aș fi avut vreodată curajul unei asemenea tentative. Trebuie să mulțumesc, pe această cale, lui François Benveniste, fostul director al *Societății Apple*, care m-a introdus în tainele calculatorului, lui Dominique Martel și lui Ellen Herzfeld, care m-au învățat și îndrumat. Țin să mulțumesc în mod special lui Jackie Paternoster, care m-a susținut și m-a încurajat, îi mulțumesc pentru răbdarea și sfaturile lui, căruia această carte îi e dedicată, de altfel.

Atunci cînd acest roman a fost scris, nici un om nu se aventurase în spațiu. Luna se afla la depărtare de secole. Astăzi, pare verosimil ca ființe umane să pună piciorul pe Marte, înainte ca acest secol să se sfîrșească. Mi se pare normal să mai dedic această carte oamenilor și organizațiilor din toate țările lumii, care au făcut ca această cucerire a spațiului cosmic să intre în actualitate, și mai ales Administrației Naționale a Spațiului și Aeronauticii (N.A.S.A.), care a fost creată la 1 octombrie 1958, prin grija Guvernului american, ce a inspirat, fără îndoială, Administrația, pentru a duce la îndeplinire Proiectul.»

Gérard Klein,
12 octombrie 1986

Partea I

MARTE

1

Cînd accidentul surveni, copterul tocmai survola extremitatea Mării Sirenum. Cu o clipă înainte, marile sale pale transparente loveau aerul rarefiat al lui Marte cu un foșnet mătăsos de hîrtie boțită. Zbura la o altitudine de trei sute de metri, iar pilotul, atent la denivelările solului, neglijase supravegherea afișajelor fixate pe sferă. Apoi indicatoarele au luat-o razna. Totuși, vîntul era slab. Cerul liniștit oferea vederii acea culoare de un albastru întunecat care caracterizează orizontul marțian la aceste latitudini. Colinele, care mărgineau Marea Sirenum la sud, se detașau clare pe cîmpia roșie. Nici un nor de nisip nu plutea peste deșert.

Pilotul nu reacționă decît atunci cînd în căști auzi un țiuit. Sub parbriz clipiră cîteva cadrane roșii. Aparatul pierdea înălțime. Palele lui imense, la fel de ușoare ca și elitrele insectelor terestre, începură să vibreze. Oscila nesigur de sprijinul său, în aerul rarefiat. Reflexele lui Archim Noroit i-au salvat viața. Copterele sînt aparate sigure, însă aerul de pe Marte nu iartă. Este atît de

rarefiat încît doar navele care, dispunînd de o suprafață portantă considerabilă și de o viteză ridicată, se pot menține în el. Atunci cînd palele mari ale unui copter încetează să se mai învîrtească și să bată aerul, asemenea aripilor unei păsări colibri, accidentul este aproape întotdeauna fatal. Iar fragilitatea lor, datorită ușurimii, lasă puțină libertate de mișcare în regim de motor.

Noroit debreie mașina aproape instantaneu, evitînd ruperea și prăbușirea de la trei sute de metri. Apăsînd pe un buton, scindă copterul în două părți. Cea mai grea, conținînd motorul și echipamentul, căzu ca un bolovan. Sfera se deschise asemenea unei flori și cele trei cochilii irizate alunecară mai încet către sol. Legat de scaun, asemenea unei marionete, pilotul rămase suspendat de palele care își încetaseră bătaia și se învîrteau nebunește. Își aranjă masca ce-i acoperea întregul chip, inspiră oxigen din răsputeri, se desprinse de scaun și se legănă la capătul suspantelor care-l mai legau încă de velatură, a cărei cădere se încetinise în chip considerabil.

Nu se putu abține să nu privească dedesubt. Pata întunecată, la mai mult de un kilometru spre sud, era tot ce mai rămăsese din carlingă, iar punctul negru, mai apropiat, era scaunul de pilotaj cu rezerva principală de oxigen. În ceea ce-l privea, el cobora încetișor, ca o floare de păpădie, avînd ca singură avuție doar butelia dublă de aer care-i era fixată pe umeri.

Se ghemui, atinse solul fără să se lovească, datorită gravitației scăzute de pe Marte, însă marile pale translucide se repliară și se rupseră cu un trosnet de sticlă. Se desfăcu din chingi, își verifică masca și

binoclilc, apoi aruncă o privire locului.

Cîmpia era dezolantă, orizontul pustiu, solul ocru, presărat cu pietre, era străbătut de ușoare denivelări nisipoase, sfîșiate ici-colo de colți stîncoși ascuțiți de variațiile extreme de temperatură. O pată albăstruie, către sud-vest, indica prezența unei colonii de licheni, refugiate într-o adîncitură în care se condensase umezeala.

Archim rîcîi solul marțian cu piciorul. Sub crusta subțire, bogată în oxid de fier, el descoperi un nisip fin și cenușiu în care se găseau adesea fosile vechi de mai bine de două miliarde de ani, datînd din primele zile ale planetei. În alte împrejurări, s-ar fi gîndit la pădurile Pămîntului, la verdeața umedă a bogatelor cîmpii terestre și la blîndețea cerului său azuriu, luminos, căci, deși era născut pe Marte și nu cunoscuse Pămîntul decît prin intermediul cărților și al hologramelor, ca toți marțienii, avea nostalgia planetei-mamă. Visa adesea la ceea ce ar deveni Marte, dacă arbori uriași, cu dezvoltarea favorizată de gravitația slabă, ar umbri cîmpiile tăcute și ar furniza aerului marțian oxigenul prezent în sol, de care oamenii aveau atîta nevoie.

Cătunul cel mai apropiat se găsea în regiunea Ophir lîngă ecuatorul marțian, la mai multe sute de kilometri către nord-est. Îi era imposibil să repare copterul și la fel de imposibil să parcurgă această distanță pe jos. Ajutorul nu-i putea sosi decît din partea celorlalți. Necazul era că baliza de avarie nu funcționa. Era una dintre ultimele informații pe care le citise în sferă, înainte de prăbușire.

Frigul era pătrunzător, însă blana sintetică a

combinezonului său îl apăra bine. Noaptea, ar fi fost cu totul altceva. Casca îi acoperea capul în întregime, iar masca pe care o îndepărtase pentru cîteva clipe îi îmbrățișa fața. Aerul nu-i dădea multe motive de îngrijorare, căci circuitul regenerator cuplat pe cele două butelii îi acorda un răgaz de cîteva zile, poate chiar și de o săptămînă, dacă nu trebuia să facă eforturi prea mari. Cei mai mari dușmani ai săi erau setea, epuizarea. Și noaptea.

Din ceea ce rămăsese din pale și chingi, nimic nu-i mai era folositor. Cu pași mari se îndreptă către epava carlingii. Cizmele i se afundau puțin în crusta roșiatică. Era un noroc, căci există pe Marte regiuni în care solul nu este format decît dintr-un praf fin, adus de vînt de-a lungul mileniilor, în care te scufunzi pînă la jumătatea coapsei, iar adeseori în întregime.

Ajunse, apoi trecu de fotoliul pe care-l abandonase în timpul căderii. Se cutremură contemplînd metalul răsucit, pernele sfîșiate, gîndindu-se la ce s-ar fi întîmplat, dacă reflexele sale n-ar fi reacționat atît de prompt.

Încrezător în instrumentele sale, nu-și notase coordonatele, încă înainte de clipa accidentului, și nu mai avea decît o vagă idee despre zona în care se găsea. Ținînd seama de viteza aparatului, nu putea estima poziția, decît cu o aproximație de cîteva zeci de kilometri.

Oricum, distanța era prea mare. Dacă nu venea cineva să-l caute, nu avea cum să scape. Nu-i era teamă de moarte, căci trecuse adesea pe lîngă ea. Dar era vorba de hîrtiile lăsate în Circe, capitala marțiană. Era vorba de

Gena. Și, în sfîrșit, mai era și bărbatul acela, venit de pe Pămînt, pe care trebuia să-l întîlnească peste cîteva zile. Și mai era vorba, în special, despre Proiect.

Sincer vorbind, se gîndea el, în vreme ce mergea fără a înceta să scruteze orizontul, căci o dîră vaporoasă pe care tocmai o zărise nu-i plăcea, prevăzuse de multă vreme că într-o bună zi va avea un accident. Își luase măsurile de prevedere. Dacă cumva, cauza accidentului era într-adevăr cea pe care o bănuia, nu-și putea înfrînge teama pentru Gena.

Bătrînul, căruia îi încredințase hîrtiile, spunîndu-i că în caz că el ar dispărea, să nu le remită decît poliției terestre, îi spusese clar: "Renunță. Mai întîi, e un vis nebunesc. Iar apoi, există unele puteri pe care nu e bine să le sfidezi".

Natural, nu avea sens să renunțe. O idee, un proiect, în care este implicat viitorul unei întregi planete, nu se abandonează. Pe Marte, își spusese el, un om nu este asasinat așa cu una, cu două. Încă mai există tribunale. Nu risc nimic.

Dar viața era atît de precară pe Marte, încît se afla la discreția unui incident.

Archim studie dîra subțire și cenușie de pe cerul pustiu și albăstrui, spre sud, spre pol. Vaporii se condensau. Dîra avea contururile delicate, ca un fum de țigară. Se deplasa în direcția lui, cu o viteză apreciabilă. Frontul de perturbații putea avea o lățime de cincizeci de kilometri și, chiar dacă forțele Coriolis l-ar face să devieze către vest, tot nu ar scăpa.

Un vînt de nisip îl învălui. De data aceasta, jocurile erau făcute. Pornise din start ca învins. Mașinal,

își trecu mîna înmănușată peste bărbia apărată de mască. Pericolul pe care îl reprezintă cicloanele de pe Marte este foarte diferit de cele pentru care se tem ei pe Pămînt. Pe Marte, aerul este prea ușor, pentru ca un vînt violent, chiar de 300 km pe oră, să poată neliniști cu adevărat un om. Iar el este încărcat cu praf, cu nisip, cu grăunțe microscopice pe care turbulența le menține în suspensie în atmosferă. În rafalele sale, el poartă proiectile care sînt antrenate de viteza lui. Vîntul este inofensiv, însă nisipul este ucigător. Nisipul acesta, care îi conferă norului vertical culoarea sa cenușie sau roșiatică, este atît de fin încît blochează mecanismele delicate, pompa sistemului de reciclare a aerului, străpunge combinezoanele cele mai rezistente și pătrunde, pe sub mască, în gură, în nări, în ochi.

Archim începu să alerge în direcția cabinei. Avea la dispoziție o oră. Poate că reușea să aranjeze rămășițele aparatului în așa fel încît să-i poată oferi cît de cît un adăpost. Oricum, trebuia să ajungă pînă la copter și să verifice unele lucruri. După furtună, fără îndoială că aparatul va fi acoperit și va fi aproape imposibil să-l regăsești.

Șocul dizlocase complet carlinga. Partea inferioară a sferei explodase ca o coajă de ou. Carterul de plastic al motorului era sfîșiat. Din cala micuță căzu conținutul. Archim se aplecă asupra motorului electric care antrenase palele. Șocul îl deformase, dar nu părea să fi suferit avarii înainte de prăbușire. Nu de aici provenise pana.

Examină rămășițele acumulatorilor și realiză

imediat cauza accidentului. Patru dintre ei fuseseră secționați cu ajutorul unei lame ultrasonice. Fanta era minusculă, aproape imperceptibilă, acolo unde nu fusese lărgită de șoc.

Încercaseră să-l omoare. Scăpase printr-o minune, dar erau puține șanse ca miracolul să se repete. Sabotorul trebuia să cunoască planul călătoriei de explorare, pe care o pregătise Archim. În ajunul plecării, așa cum era regula, Archim îl depusese la birourile Administrației. Nimeni altcineva, în afară de Gena – dar se putea, oare, îndoi de Gena? – nu era la curent cu proiectele sale. Trebuia să facă cercetări în Zona Administrației. Integritatea Administrației Marțiene se bucura de o foarte bună reputație. Dar proiectul lui Archim era atît de ambițios, încît îi putea împinge pe mulți la crimă.

Examină cu rapiditate rămășițele tabloului de bord. Radioul de alarmă, construit pentru a rezista la aproape orice fel de catastrofă, părea intact. Fu cuprins de un val de ușurare, aproape de euforie. În cîteva ore va fi salvat. Dușmanii săi contaseră pe faptul că nu va supraviețui prăbușirii. Nu-și făcuseră griji cu privire la radioul de ajutor. Activă aparatul și îl reglă pe frecvența satelitului auxiliar al lui Circe. Aparatul scoase o dîră subțire de fum. Fusese sabotat. O treabă îngrijit efectuată. Iar clipa atentatului fusese bine aleasă. Nici un satelit n-ar putea să-l repereze la timp prin norul de praf.

Descurajat, Archim se așezase pe nisip. Întoarse capul pentru a evalua distanța la care se mai găsea norul cenușiu și privirea i se opri întunecată asupra unei pete de culoare, pe jumătate ascunse sub un lonjeron răsucit.

Era o fotografie: fotografia Genei, întotdeauna

prinsă de tabloul său de bord, atunci cînd pleca în expediție. Ridică lonjeronul și recuperă fotografia, o hologramă de o asemănare izbitoare cu originalul. Tenul bronzat, ochii albaștri, chipul aureolat de părul blond, tuns scurt; tînăra femeie îi zîmbea.

Știa că acum ea era direct amenințată. Chiar dacă nu-i mai rămînea nici măcar umbra unei speranțe, trebuia să încerce să scape din ciclon și să revină la civilizație. Pentru Gena.

Își inventarie resursele. Cîteva butelii de aer rămaseră intacte, ceva hrană. Cortul fusese sfîșiat de cîteva așchii metalice. Iar apa îi lipsea. Rezervorul era găurit. Nu rămăsese decît echivalentul a cîtorva pahare și care se evapora rapid. Bău îndelung, mută restul într-o ploscă pe care șocul o cruțase, fără a-și face însă iluzii asupra răgazului care îi era acordat.

Luă fotografia Genei, o strecură într-un buzunar al combinezonului său de zbor, își ridică fără efort sacul pe umeri și porni. Spera să taie traiectoria ciclonului și să scape de vîltoarea furtunii. Atmosfera era deja încărcată. Archim începu să alerge.

2

Bărbatul nu era născut pe Marte. Sosise de curînd de pe Pămînt. Se vedea acest lucru după mersul și după tendința de a face pașii prea mari, după felul neliniștit în care își ridica privirea și contempla cu o îngrijorare plină de îndoieli domul translucid care acoperea orașul Circe și proteja capitala marțiană de pericolele din exterior. Domul avea mai mult de patruzeci de ani de existență și, cu toate că fusese de numeroase ori modificat și mărit, locuitorii din Circe îl considerau ca făcînd parte din ordinea lucrurilor, la fel ca erodatele coline marțiene sau ca stelele. Însuși termenul dom era înșelător, cel puțin din punct de vedere terestru, căci enorma bulă de aer care le permitea locuitorilor din Circe să trăiască în afara locuințelor lor, fără a purta mască sau să circule cu fața descoperită, așa cum ar fi făcut pe Pămînt, evoca mai curînd o îngrămădire de ciuperci sau o colonie de negi.

Pe Marte se puteau număra aproape o mie de domuri ca acela din Circe, dar acesta, al capitalei, cu cei o mie cinci sute de metri în diametru, după axa mare, era cel mai spectaculos, iar locuitorii lui erau pe bună dreptate mîndri de el.

Bărbatul, care venea dinspre astroport, era înalt, iar tenul său luminos trăda, împreună cu o mulțime de alte amănunte, o probabilă origine terestră. Pe Marte atmosfera rarefiată, în ciuda depărtării de soare, lasă să ajungă la sol mai multe ultraviolete decît pe Pămînt, iar marțienii au de obicei tenul bronzat. Ochii pămînteanului, în continuă mișcare, inspectau împrejurimile cu neîncredere. Pășea pe principalul bulevard din Circe, aproape pustiu la acea oră, amuzîndu-i pe cîțiva puști, care-și băteau joc de statura lui.

Poate fusese dezamăgit de ceea ce descoperise aici, dar nu lăsă să se întrevadă acest lucru.

Ca regulă generală, pămîntenii, turiști, tehnicieni sau funcționari, nu erau cîtuși de puțin impresionați de Circe. După două secole de colonizare, planeta roșie nu le oferea încă oamenilor, decît un adăpost nesigur. Erau în jur de o sută de mii, luptînd în mod constant împotriva lipsei de apă, de oxigen, a frigului și a ostilității mediului. Însă locuitorii ei nu se plîngeau. Cei mai mulți nu cunoșteau nimic altceva și iubeau planeta Marte. Aici erau născuți, aici trăiau și mureau, asemenea strămoșilor lor, iar Pămîntul, planeta aceea caldă, suprapopulată, viermuind de viață, îi neliniștea. Se gîndeau chiar, că dacă turiștii, funcționarii și tehncienii ar rămîne mai multă vreme pe Marte, probabil că s-ar răzgîndi și ar prefera viața marțiană, liberă și aspră în locul atmosferei călduțe de seră, a Pămîntului.

După ce șovăise, la intersecția mai multor drumuri și întrebase care este calea sa, pămînteanul sfîrși prin a o apuca pe una din străzile care traversează cartierele septentrionale ale orașului, cele mai noi și mai

luxoase. Se opri în fața unui imobil, verifică numele și împinse ușa. Știa măcar că pe Marte, unde jaful este necunoscut, nimeni nu folosește cheia.

Urcă o scară, ținîndu-se de balustradă pentru a nu se clătina. Gravitația continua să-i joace feste. La etajul al doilea, o ușă cu o plăcuță de cupru anunța: "Archim Noroit. Climatician."

Bătu la ușă. Nu răspunse nimeni. O deschise, traversă un mic hol, ridică o perdea și pătrunse într-un mic birou. Încăperea era pustie, dar lăsa impresia că fusese părăsită de puțină vreme și, mai ales, fusese răscolită. Pe jos erau împrăștiate cîteva hîrtii, sertarele nu erau bine închise, iar ușile cîtorva dulapuri erau deschise. Nemișcat, pămînteanul examină îndelung încăperea. Biroul acesta era o minune a ingeniozității. Pe Marte, spațiul este un lucru rar în orașe, iar arhitecții se întrec în a imagina proiecte pentru a cuprinde într-un spațiu restrîns tot ceea ce este necesar vieții. Suprapoluarea punea aproape aceeași problemă ca și pe Pămînt, dar ararcori fusese rezolvată cu atîta îndemînare. Marte nu își uzurpa reputația de civilizație metodică și îngrijită, iubind sobrietatea și căutînd să îmbine eficacitatea cu confortul.

Convins în cele din urmă că este singur, pămînteanul exploră cu rapiditate toate ascunzătorile convenabile. Nu găsi nimic din ceea ce părea să caute. Vizitatorii inopinanți ai lui Noroit descoperiseră, poate, ceea ce căutau și doreau să obțină, dacă nu cumva climaticianul, prevăzător, să nu fi ascuns în altă parte, ceea ce dorea să sustragă atenției eventualilor curioși.

În cele din urmă pămînteanul aruncă o privire asupra cărților care umpleau rafturile. Cele mai multe erau lucrări tehnice, privitoare la clima marțiană sau terestră. Unul dintre volume părea deosebit de uzat. O lucrare clasică: *Teoria generală a atmosferei*, de Hugo von Steiner.

Un personaj curios, acest savant von Steiner. Murise cu mai puțin de un secol în urmă, după ce fondase climatologia globală. Dezvoltase anumite teorii dintre cele mai controversate privitoare la posibilitatea de a transforma climatul unei întregi planete. Un om ciudat, într-adevăr, savant rece și metodic, dar foarte capabil și de idei mărețe. Nici mai mult nici mai puțin decît redresarea axei Pămîntului sau înzestrarea Lunii cu o atmosferă. Sau a lui Marte.

Dotarea planetei Marte cu o atmosferă. Cînd Steiner își expusese, pentru prima oară proiectul în detaliu, cînd făcuse apel la pionieri ai astronauticii precum Țiolkovski, Clarke sau Oberth, se zîmbise cu subînțeles. Omul murise cu reputația unui geniu pe jumătate nebun.

Pămînteanul se răsuci în cele din urmă pe călcîie și părăsi apartamentul lui Noroit. Gînditor, coborî încet treptele.

În clipa în care dădea să treacă pragul imobilului, fu cît pe ce să se ciocnească de un bărbat care intra. Un moment își roti brațele ca pe niște mori de vînt, însă noul venit îl prinse și-l repuse pe picioare.

– Puțin obișnuit cu gravitația, nu-i așa? spuse acesta zeflemitor. Proaspăt sosit de pe Pămînt? Și cu o cursă rapidă?

– Întocmai, spuse pămînteanul. (Apoi, după o scurtă ezitare, continuă): Am venit să-l văd pe Noroit. Îl cunoașteți?

– Toată lumea se cunoaște pe Marte, spuse celălalt, prudent. Și sîntem vecini.

– Știți unde l-aș putea găsi? Trebuie să-l întîlnesc aici, dar am venit cu două zile mai devreme.

– Nu e la Institutul de Climatologie. Dar sînteți sigur că el e cel pe care trebuie să-l vedeți? Nu-i prea plac centralii.

Chipul marțianului se posomorîse.

– Am venit în mod special de pe Pămînt să-l întîlnesc. Poate că asta o să vă convingă?

Își scoase din buzunar o hîrtie scrisă de mînă pe care i-o întinse vecinului lui Archim. Acesta o citi și chipul i se lumină.

– Dumneata ești vărul pe care-l aștepta. Mi-a vorbit despre dumneata. Frunze verzi, nu-i așa? Atunci duceți-vă la Taverna lui Icar. Va fi acolo sau vi se va spune unde-l puteți găsi. E înspre Poarta de Vest, în sectorul doisprezece. Nu vă puteți înșela.

– Mulțumesc, spuse pămînteanul. Ați spus: frunze verzi?

– N-am spus absolut nimic, răspunse celălalt mijindu-și ochii. Însă numele meu e Yann Serre. Într-o bună zi poate că o să vă pot face vreun serviciu. Pînă atunci, mai bine umblați pe vîrfuri, decît pe călcîie. Vă doresc o zi fără vînt.

– O zi fără vînt, spuse pămînteanul fără convingere, schițînd un gest. Problemele de etichetă sînt cel mai dificil de rezolvat într-o altă lume.

O apucă pe una din aleile circulare care mergeau paralel cu baza domului și ajunse pe Bulevardul de Vest. Deodată, trecînd de un bloc, descoperi visul marțian. O pată de verdeață, o pădure în miniatură, cu arbori pămînteni, fagi, plopi-tremurători, mesteceni, arțari, stejari și pini, crescînd firavi în slaba gravitație marțiană, pe un gazon tuns. Frunzele imense, disproporționate în comparație cu trunchiul, păreau să plutească în aer. Patru scocuri își scuipau ploaia către cer. Pămînteanul clătină din cap. Ca toată lumea, știa că marțienii țineau la bonsai. Dar aici era vorba de altceva; de o comoară marțiană, cea mai mare pădure a planetei, și de o emblemă, visul nemărturisit al locuitorilor lui Marte. Cîțiva trecători o contemplau, cu un fel de aviditate. Nici măcar nu întoarseră capul la trecerea pămînteanului.

În apropiere de Poarta de Vest, pietonii deveniră mai numeroși, însă imobilele erau din ce în ce mai prost întreținute. Pe vremuri acesta fusese cartierul elegant al orașului, iar fațadele mai aveau încă ornamente, astăzi dărăpănate. Nu-i mai adăposteau decît pe muncitorii centralelor și portului, precum și echipajele astronavelor aflate între două traversări. Micile dughene și barurile abundau aici dar, spre deosebire de cartierele asemănătoare de pe Pămînt, securitatea era totală, după cîte i se spuseseră pămînteanului.

Descoperi fără greutate Taverna lui Icar. Locul era neobișnuit de mare și întunecat. Vreo doisprezece bărbați, în uniforme variate sau purtînd ținuta minerilor de pe Marte, stăteau rezemați de tejghea. Alții se în-

ghesuiau în jurul meselor joase, circulare, în centrul cărora stătea o chelneriță. Nimeni nu-l privi pe pământean, dar la apropierea lui conversațiile se purtau cu voce scăzută. Se apropie de tejghea, iar bărbații se feriră din calea lui, fără a-i arunca măcar o privire, întorcîndu-i spatele în mod ostentativ. Popularitatea turiștilor veniți de pe Pămînt sau chiar a pămîntenilor în general nu părea să fie prea mare prin aceste locuri.

– Ce doriți? întrebă barmanul chior, cu fața brăzdată de o prelungă cicatrice cafenie, care-i cobora spre piept și îi dispărea sub bluză.

– Caut un bărbat pe nume Noroit. Mi s-a spus că l-aș putea găsi pe aici.

– Cine v-a spus-o?

– Un prieten de-al lui Noroit. Yann Serre.

Barmanul șovăi.

– Archim nu e aici. Să văd ce pot face. Beți ceva?

– Același lucru, spuse pămînteanul, arătînd spre paharul vecinului său.

Chelnerul zîmbi, luă un pahar de sub tejghea și apucă cu o mișcare rapidă o sticlă fără etichetă.

– Spuneți-vă părerea.

Pămînteanul își duse încet paharul la nas, îl mirosi, apoi îl goli dintr-o sorbitură. Își trecu mîna peste buze și suflă.

– Vă place? întrebă minerul din stînga lui.

– Nu, răspunsè pămînteanul.

– Nu mă miră. Puține lucruri sînt mai rele aici. Am văzut pămînteni care, așa ca dumneata, au gustat, apoi s-au prăbușit grămadă. Băutura asta se face din lemn. Pe aici e un lucru rar.

Barmanul se întoarse. Clipi din unicul său ochi.

– Nimeni nu știe unde e Archim, însă e cineva care vrea să vă vadă.

– Bătrînul Larsen, mîrîi minerul. Frunze verzi.

– Larsen în persoană, spuse barmanul. Frunze verzi.

– Atunci, du-te băiete, conchise minerul cu o ușoară lovitură pe umărul pămînteanului. Nu se întîmplă prea des ca bătrînul Larsen să accepte să primească un necunoscut.

– Pe aici, spuse chelnerul.

Pămînteanul își croi drum printre oameni și mese. Era ca și cum ar fi lăsat în urma lui o dîră de liniște. Vru să se întoarcă la auzul unui hohot de rîs feminin, dar chiorul îl luă de braț și îl trase într-un coridor strîmt, după ce ridică o perdea.

– Drept înainte, spuse el ferindu-se, ca să-i facă loc.

Orbit brusc, pămînteanul pătrunse într-o cămăruță intens luminată. Un bătrîn cu fața ridată era singur în fața unei mese mari, cu o sticlă și un pahar în față. Era ceva ciudat în felul lui de a ședea. Pămînteanul observă că bătrînul își pierduse un picior, de la coapsă și că avea o proteză rudimentară.

– Larsen? întrebă el.

– Eu, spuse bătrînul.

Vocea îi era ciudat de blîndă. Își trecu mîna dreaptă prin barba deasă și roșcată, iar cu privirea-i albastră îl studie îndelung și cu răceală pe bărbatul venit de pe Pămînt.

– Georges Beyle, spuse acesta în cele din urmă.

– Posibil, răspunse Larsen. Vreți să-l vedeți pe Archim?

Într-adevăr, spuse pământeanul.

– E plecat. De două zile.

– Trebuie să-l întîlnesc urgent.

– E o călătorie de explorare, spuse Larsen. Se duce și vine. Un tip discret. Are motivele lui.

– Cred că e amenințat. Și de asta trebuie să-l văd fără întîrziere.

– Desigur, spuse Larsen. Poate că sînteți vreunul din prietenii lui.

– Ascultați-mă cu atenție, spuse pământeanul. Aveți vreo idee cam cît costă cu o cursă rapidă, cu accelerație constantă, cu un avans de două zile, pe traiectoria Pămînt–Marte?

– Cîtuși de puțin. Marte îmi ajunge.

– N-are importanță. N-aveți încredere în mine?

– Veniți de departe, răspunse Larsen.

Beyle scoase scrisoarea din buzunar. Bătrînul o citi cu atenție.

– E scrisă de mîna lui. Dar nu-i sînteți vărr.

– Nici al regelui Angliei. Sîntem în siguranță aici?

– Foarte.

Pământeanul desfăcu închizătoarea magnetică a bluzonului său cenușiu și își strecură mîna într-un mic buzunar interior. De acolo scoase un dreptunghi de metal albastru pe care i-l întinse lui Larsen. Bătrînul îl examină, își goli paharul, apoi i-l înapoie.

– Deci dumneata ești, spuse el.

– Eu sînt.

– Sînteți copoi, acolo pe Pămînt?

– Mai mult sau mai puțin. Aici nu.

– Archim mi-a vorbit de dumneata, spuse Larsen. Nu trebuia să ajungeți decît peste două zile.

– Nava a sosit repede. V-am spus-o.

– Posibil, spuse bătrînul. Frunze verzi. Pămîntul se va amesteca și aici.

– Poate. Archim a mai vorbit și altcuiva despre sosirea mea?

– Doar mie, cred. Poate și Genei. N-are secrete față de ea.

– Cine-i Gena?

– Gena d'Argyre. Cea mai frumoasă fată de pe Marte. Archim e un tip norocos.

– E de încredere?

– Are mai multă încredere în ea decît în mine. E o savantă, ca și el. Eu nu sînt decît fierar. Un făuritor de securi. Ceea ce lipsește e lemnul.

– O savantă?

– Geolog. Au lucrat împreună. Au aceleași idei. Nu v-a vorbit niciodată despre ea?

Pămînteanul roși.

– Mi-a vorbit de principalul său asistent, un geolog, într-adevăr. Nu mi-a spus niciodată că era o femeie. Numele ăsta, d'Argyre, îmi spune ceva.

– Un nume istoric. Pe Marte. Fiica secretarului Marelui Consiliu. Nepoata unui fondator. Strănepoata unui pionier. Chiar nimic nu se știe pe Pămînt?

– Se cunosc destule.

Bătrînul se ridică.

– Haideți, spuse el. Dacă sînteți cel pe care-l aștepta Archim, am un document pentru dumneavoastră.

Părăsiră încăperea printr-o ușă scundă și urcară o mică scară în spirală. Proteza bătrînului lovea treptele de metal cu un zgomot regulat. Pătrunseră într-o cămăruță care lăsa în același timp și impresia de goliciune și de înghesuială. În plafon, o dală transparentă permitea să se întrezărească suprafața albăstruie a domului.

– Aici locuiesc, spuse Larsen cu simplitate. Închideți trapa.

Beyle se supuse. Larsen dădu în lături cîteva cărți, fragmente de rocă ce încurcau accesul într-o nișă, o bucată de țesătură care acoperea peretele și descoperi o gaură săpată în perete. Brațul drept îi dispăru în umbră și reapăru ținînd o cutie și o scrisoare sigilată. Îi întinse scrisoarea pămînteanului, dar păstră cutia sub braț.

– Archim mi-a dat asta cerîndu-mi să dau scrisoarea unui pămîntean care se va prezenta poimîine, și să nu-i remit cutia decît dacă i se va întîmpla ceva... definitiv. Presupun că dumneata ești pămînteanul.

Beyle se lăsă să cadă pe un taburet și citi cu rapiditate scrisoarea lui Noroit.

"Dragă prietene, spunea în scrisoare, am însărcinat un om de încredere să vă remită această scrisoare, căci pe durata călătoriei dumitale pot surveni multe evenimente. Aș minți dacă aș afirma că mă simt în perfectă siguranță. Împotriva Proiectului se ridică cu energie diverse forțe și nu subestimez mijloacele pe care le vor pune în mișcare pentru a împiedica reușita planului nostru.

Apartamentul mi-a fost percheziționat în nenumărate rînduri. Ceea ce este un lucru aproape fără

precedent pe Marte. N-am socotit că ar fi de vreun folos să depun plîngere. În tot cazul vizitatorii mei n-au găsit nimic, căci esențialul dosarelor și al concluziilor mele le-am remis bătrînului meu prieten, Larsen. Documentele acestea se găsesc într-o cutie metalică cu autoprotecție, pe care nu v-o va da decît în cazul în care voi fi găsit mort sau în acela în care dispariția mea ar fi anunțată în mod oficial.

În eventualitatea unui asemenea caz, va trebui să luați contact cu Gena d'Argyre, pentru continuarea Proiectului nostru. Vă cer stăruitor să vegheați asupra ei. Cu toate că mi-a fost un ajutor prețios pînă în ziua aceasta, am făcut totul ca să o țin departe de o afacere care riscă să devină periculoasă.

Precauțiunile acestea trebuie să vi se pară insuficiente sau puerile, dar pe Marte, noi nu avem practica comploturilor.

Știu că, atunci cînd mi-ați căutat, nu se putea să nu auziți vorbindu-se de Larsen, și să nu dați peste el. Adeseori cam flecărește, însă puteți avea încredere deplină în el. Dacă este nevoie, el vă va prezenta prietenilor noștri din Partidul Proiectului.

Vă mulțumesc din nou pentru sprijinul pe care mi l-ați acordat,

Archim Noroit."

– A zis că flecăresc, nu-i așa? întrebă Larsen cu vocea lui blîndă.

Beyle rămase o clipă tăcut.

– Unde se ascunde Archim? întrebă el în cele din urmă.

– Sincer vorbind, habar n-am, spuse Larsen. A

plecat în expediție, și întotdeauna este extrem de discret.

– Poate că e în pericol, spuse Beyle. Nu există nici o cale de a afla?

– Toate expedițiile în regiunile nebalizate ale lui Marte trebuie declarate Administrației. Cu insigna dumitale de copoi, ar trebui să poți obține acces la declarația lui Archim.

– Pe Marte nu am autoritate.

Vocea lui Beyle era dură.

– Înțeleg, spuse bătrînul pleoștit.

Se gîndi un minut, scărpinîndu-și bărbia.

– Mai e Gena. Archim îi spune întotdeauna unde se duce. În ea are mai multă încredere decît în mine, v-am spus.

– Să mergem să o vedem. Haideți cu mine.

– Nu mă mișc prea ușor. Ea locuiește în cealaltă parte a orașului. Nu am putea, oare, să o chemăm?

– Nu cu destulă discreție. Nu se poate găsi vreun mijloc de transport? Un taxi?

– Vă credeți pe Pămînt? Patronul are un cărucior electric vechi. Mi-l va împrumuta.

Bătrînul puse cutia la locul ei.

– Credeți că ascunzătoarea nu e bună, nu-i așa? murmură el printre dinți. Dar vă înșelați. Veniți să vedeți. Uitați-vă la asta.

Pămînteanul se aplecă asupra găurii și întrezări o masă albăstruie care se mișca imperceptibil. Avu o tresărire.

– Un "çanq", șuieră el printre dinți.

– Ai nimerit-o. Fie că s-a auzit pe Pămînt despre "çanq", fie că ai fost bine instruit, e totuna. Un marțian

autentic. Un mic animal fermecător. Dar mie nu-mi va face nimic. Îmi cunoaște mirosul. E ceva mai bun decît orice încuietoare. Strecurați-vă mîna în gaură, și veți fi un om mort.

– Credeam că animalele astea sînt foarte rare.

– Mai mult decît rare, domnule. Puțini se pot lăuda că au văzut un "çanq" viu. Și nimeni, că ar fi domesticit vreunul, în afară de mine.

– Complimente, spuse Beyle. O mică întrebare. Ce înseamnă "frunze verzi"?

– Dumneata ce crezi? E denumirea unui vechi cîntec. Nu știți?

Traversară deci Circe, capitala marțiană, într-un vechi cărucior electric pe care, de bine de rău, Larsen îl pilota folosindu-se de cele două mîini și de piciorul valid. Poate că au stabilit și un record de viteză, dar nici un oficial nu-l omologă. Cu toate acestea nu le trebui mai puțin de zece minute pentru a parcurge cei o mie două sute metri care-i despărțeau de locuința Genei d'Argyre. Profitînd de o oprire într-o intersecție, Beyle reuși să-și întrebe vecinul:

– Cînd trebuia să se întoarcă Archim?

– În dimineața asta, la prima oră. I se întîmpla adesea să întîrzie. Expedițiile astea sînt pline de neprevăzut.

Beyle ridică din umeri.

– Mai repede. Mi-e teamă, de altceva, nu de un incident de parcurs.

În conformitate cu criteriile marțiene, casa d'Argyre era neobișnuit de mare. La intrare se afla o

tindă cu fronton, insolită în acest cadru, care îi dădea aspectul unei case patriciene texane din secolul XX. Ușa se deschise singură, și o voce sintetică îi întrebă pe cine doreau să vadă și îi rugă să aștepte, după ce își spuseseră numele. Apoi aceeași voce îi invită să intre într-un salon, iar Larsen îl conduse pe Beyle printr-un labirint de coridoare. Era evident că el cunoștea locurile.

Cînd o zări pe Gena, Beyle încremeni. În picioare, în lumina unor raze de soare, ea îi aștepta, îmbrăcată într-un colant de culoarea nisipului. Era foarte frumoasă, mai frumoasă decît se așteptase pămînteanul, în ciuda complimentului lui Larsen. Avea osatura fină a fiicelor lui Marte și cînd se îndreptă către ei, îi remarcă mersul ușor și dansant, pe care îl permite o gravitație slabă. Ochii albaștri, imenși, dovedeau o inteligență calmă. Bucle scurte îi aureolau fruntea cu o flacără blondă. Avea degete foarte lungi și în aparență fragile.

– Sînt bucuroasă că vă revăd aici, Larsen, spuse ea.

Se întoarse către pămîntean.

– Un prieten de-al lui Archim? Sînt încîntată să vă cunosc.

Se apropie mai tare de el, așa de aproape încît, surprins, el crezu că îl va săruta, și murmură, chiar lîngă obrazul lui:

– Nu spuneți nimic, aici.

Apoi continuă imediat, cu o voce normală:

– Veniți de pe Pămînt. Întotdeauna am visat să-l vizitez. E o lume atît de bogată. Dar călătoria este mereu penibilă pentru noi, marțienii. Gravitația e atît de puternică în lumea voastră.

Îi cuprinse încheietura mîinii între degete și îl trase după ea. Beyle se supuse. În urma lor, șchiopăta Larsen. Merseră pe alte coridoare și ajunseră într-un mic birou care, judecînd după instrumente și cadrane, trebuia să servească și drept laborator. O fereastră se deschidea spre oraș. Beyle remarcă faptul că locuința se sprijinea pe baza domului și că trebuia să dispună de o ieșire particulară în deșert, lucru foarte rar, după cîte i se spuseseră. Dar familia d'Argyre era una dintre cele mai vechi de pe planetă și întotdeauna știuse să-și asigure anumite privilegii.

– Aici putem discuta la adăpost de urechile mecanice, spuse Gena.

Pămînteanul intră direct în subiect.

– Archim trebuie găsit cît mai repede posibil. Mi-e teamă să nu fie în pericol.

Tînăra femeie se uită întrebătoare la Larsen. Acesta dădu din cap.

– Din cîte știu eu, e-n regulă. Cred că putem avea încredere în el.

Gena așteptă o clipă, apoi i se adresă lui Beyle.

– Păreți bine informat.

Îl cîntărea din priviri, fără ezitare dar și fără grabă. El îi surprinse răceala din priviri și se pomeni că o regretă. Ea părea că nu se încrede în judecata lui Larsen, pe care-l privea din nou. Acesta se legănă un moment, apoi spuse:

– Un copoi de pe Pămînt. Cu insignă albastră.

Trăsăturile Genei se relaxară.

– Atunci probabil că sînteți cel pe care-l aștepta Archim. Am auzit spunîndu-se că aceste insigne nu ar

rămîne în posesia proprietarului lor.

El se înclină ușor.

– Păreți la fel de bine informată.

Ea deschise un seif vechi, formînd un număr, și scoase o hartă.

– Iată planul de călătorie al lui Archim. Ca procedeu, e puțin cam arhaic, dar nu mai avem încredere în ordinatoare. A plecat spre Marea Sirenum ca să studieze variațiile higrometrice locale. Consideră locul acesta bine adaptat în vederea instalării unei stații...

Tăcu și, pentru prima oară, păru că șovăie.

– N-are importanță, spuse Beyle. Îi cunoșteam proiectele și am venit să văd la fața locului în ce stadiu se află. Ceea ce contează este unde se află în clipa asta.

– Cam pe aici, spuse ea.

Trăsăturile i se înăspriră din nou. Începea să-i fie frică.

– Nu vorbește niciodată și nimănui despre itinerarul său. E mult prea ușor să poți scăpa de cineva într-un deșert marțian.

– Să-l chemăm.

– Pe distanțe mari este imposibil, doar dacă nu ne cheamă chiar el. Marte e o planetă săracă, domnule Beyle. Nu avem rețelele dumneavoastră perfecționate de comunicație. Dacă s-ar putea chema toate vehiculele împrăștiate pe suprafață, stațiile ar fi inundate de mesaje. Prioriate au apelurile oficiale, cele ale exploratorilor sau ale piloților și cele ale securității. Fără autorizație specială nu putem da de el.

– Și atunci?

– Nu o vom căpăta. În ultima vreme nu e prea

popular în cercurile oficiale. Și dacă totul merge bine, nu va ajuta la altceva decît ca să ne liniștească. Dacă e ceva în neregulă, ne va chema el.

–Și dacă nu poate?

–Trebuie să mergem acolo, spuse ca dintr-o dată, iar el pricepu că era cuprinsă de neliniște.

– Cum îl vom găsi? întrebă pămînteanul.

– Există detectoare eficace pe o rază de cincizeci de kilometri, explică Larsen, care pot localiza suficient de bine un obiect de genul unui copter pe cîmpiile marțiene. Și ar ajunge cîteva ore pentru a-l găsi.

– Să plecăm, spuse Boyle. Aveți un aparat? Știți să pilotați?

– Vă pot procura un aparat, dar nu-l pot pilota. Am ameţeli și...

Larsen îi veni în ajutor.

– Gena a avut un accident de copter acum cîțiva ani. Mama ei a murit. De atunci nu mai pilotează.

– Și dumneata? întrebă pămînteanul.

Bătrînul îi arătă proteza cu o mișcare a capului.

– Cu asta e imposibil. Nu-mi place să părăsesc orașul. Sînt prea bătrîn ca să mă mai aventurez pe cîmpiile lui Marte.

Boyle îl prinse de umeri și-l scutură.

– Trebuie să mergem, spuse el. Pe Pămînt am pilotat numeroase elicoptere. E așa mare diferență?

– Foarte mare, spuse Gena. Aici aparatele sînt mai ușoare și mai fragile din cauza densității scăzute a aerului. Și mult mai instabile. E nevoie de luni de zile pentru a forma un bun pilot.

– Luni de zile și patru membre, mormăi Larsen.

Am fost unul dintre cei mai buni piloți care au existat în această parte a sistemului solar.

– Arătați-mi aparatul, spuse pămînteanul, întorcîndu-se către Gena.

Fără o vorbă, ea îl conduse pînă într-o sală lipsită de ferestre, care adăpostea mai multe coptere și tractoare.

Acesta, spuse ea. E cel mai bun. În perfectă stare. Era al meu.

– Urcați-vă, îi spuse Beyle lui Larsen.

– Nu pot pilota, gemu bătrînul.

– Îmi veți arăta mie. Iată și harta. Veți fi navigatorul.

– Părăsirea orașului, fără anunțarea Administrației, este interzisă.

– Și atunci la ce folosește poarta aceea? întrebă Beyle arătînd spre peretele din fund.

Bătrînul clătină din cap.

– Ați cîștigat. Însă veți avea pe conștiință moartea a doi oameni curajoși.

– Prefer să-l salvez pe al treilea.

Tînăra femeie reveni cu trei măști și trei butelii. Îl ajută pe Beyle să-și prindă chingile și să-și fixeze masca. El își puse casca și începu să inspire oxigenul. Văzu că ea îl imită.

– E foarte curajos din partea dumitale, dar v-o interzic. Cineva trebuie să rămînă aici.

– Nu sînt decît trei locuri, spuse Larsen mormăind. Dacă va trebui să-l aducem pe Archim, vom fi obligați să vă lăsăm acolo.

Ea încercă să zîmbească.

– Aveți dreptate.

– Știți unde se găsesc însemnările lui Archim?

Ea încuviință.

– Cutia. La Larsen.

–Veți putea merge să le luați și...(Ezită). Mai e și "çanqul".

Larsen începu să rîdă.

– O cunoaște. Îi adoră mirosul.

Gena apăsă un levier. Beyle își simți pielea feței umflîndu-i-se ușor. Presiunea scădea. Inspiră oxigenul cu mai multă energie. Se lăsă în scaun și închise sfera. Larsen cuplă motorul.

Poarta păru că se scufundă în sol. Beyle clipi în lumina bruscă a deșertului marțian. Zguduindu-se, aparatul alunecă către ieșire, sub conducerea lui șovăitoare. De cum ajunse afară, trase ușor de manșă, iar copterul se înălță.

– Ușurel, spuse Larsen, fără mișcări bruște, altfel sfărîmați aparatul. Direcția: sud. Luați-o puțin spre vest.

Cu fruntea transpirată, cu mîinile umede în mănuși, Beyle descoperea planeta Marte.

3

– În ritmul în care mergem, ne vor trebui douăsprezece ore ca să ajungem în centrul Mării Sirenum, mormăi Larsen.

Beyle luă ceva altitudine și acceleră, supraveghind cu neliniște linia roșie pe care indicatorul nu trebuia să o depășească cu nici un preț, chiar cu riscul de a face rotorul să explodeze.

– Nu se pune problema să urmăm drumul direct, adăugă Larsen. Archim și-a precizat aici itinerarul de întoarcere. Nu trebuie să ne scape.

Beyle făcu un efort pentru a scăpa de fascinația liniei roșii și de a-și concentra atenția asupra peisajului. Fu frapat de monotonia lui. Auzise de ea, studiase hologramele și filmele, dar nimic nu dădea o idee exactă despre dezolarea aceasta fără limite. Se întrebă cum de puteau iubi oamenii această planetă, cum puteau trăi fără să fie striviți de nostalgia Pământului, a munților, a oceanelor, a pădurilor, a cîmpiilor, a peisajelor sale de o infinită varietate.

Aici, pe o întindere de mii de kilometri, nu se

găsea nimic care să atragă privirea. O cîmpie pustie, unde doar culoarea se schimba, cîteodată, într-un camaieu de pulbere și rugină, presărată de bolovani și doar ici-colo vălurită de colți stîncoși și uzați, desenînd sinuozități nesigure pe sute de kilometri. În alte regiuni ale lui Marte existau urme ale unui sistem hidrografic și chiar și canioane, însă aici peisajul era mai dezolant chiar, decît cel lunar.

Beyle își aminti de cursul lui Bergier, la Universitatea Odessa din Lagrange 5: *"Pe vremuri, Marte era o lume cu un relief probabil la fel de zbuciumat ca și cel al Pămîntului. Unii geologi, chiar înaintea erei spațiale, estimau că gravitația mai slabă predispunea planeta roșie la formarea unor munți mai înalți decît cei terestri. Nu greșeau.*

Unul dintre munții cei mai înalți ai sistemului solar se găsește pe Marte. Însă pantele lui sînt line. De la principalele mișcări tectonice s-au scurs miliarde de ani. O vreme, apa a sculptat peisajul marțian, apoi a încetat să mai existe în stare liberă, în cantitate semnificativă. Vîntul este cel care, cu răbdare, a modelat, în ciuda extremei lui slăbiciuni, înfățișarea lui Marte. A ros piscurile, a îndulcit colinele, a umplut văile cu praf. A deplasat chiar și pietre, profitînd de alternanța îngheț-dezgheț, săpînd forme stranii care duc cu gîndul la urmele unor viermi uriași. Marte este locul potrivit pentru a medita asupra imaginii eternității, aceea a îngerului care atinge cu aripa, o dată la o mie de ani, un munte, și care, pentru a-l roda, are nevoie de un timp care nu este nici măcar acela al începutului eternității. Pentru a descoperi un peisaj radical diferit, însă la fel de

dezolant, impregnat cu gheață carbonică și cu polei, trebuie urcat foarte departe către nord sau trebuie coborît către sud.

Cu toate acestea, apa nu a dispărut cu totul, nici nu și-a spus ultimul cuvînt. Ea susură prin solul marțian, extrem de rară, în raport cu cantitățile enorme care pot fi găsite pe Pămînt, și mai contribuie încă la formarea reliefului. În general, ea curge pe sub carapacea de rocă feroasă, iar cursul ei nu poate fi dezvăluit decît observînd cu atenție unele afundări ale suprafeței, care trădează prezența unui izvor invizibil."

O alarmă îl smulse pe Beyle din visare. Larsen mormăi. Rotorul șuiera. Indicatorul încăleca linia roșie. Beyle reduse turația în grabă și aparatul marcă un moment de dezechilibru, pe care reuși să-l controleze. Copterul mai avu cîteva mișcări dezordonate, apoi își reluă cursul normal. Beyle își șterse fruntea.

După o clipă, Larsen lăsă să-i scape:

– Nu-i rău, pentru un începător. Pe Pămînt erați mai prudent.

– Mă feream.

– Dacă ar fi mai mult aer, ar fi cu mult mai ușor de pilotat, spuse Larsen cu o voce încurajatoare. Întotdeauna am visat la momentul în care Marte va avea o atmosferă.

– Sper că o vom vedea.

– O atmosferă și apă, iarbă, arbori, altceva decît lichenii ăștia, și animale adevărate. Dar așa ceva pare imposibil. Să înzestrezi o planetă cu atmosferă. Să îmbraci o planetă. Nu pot să cred.

– Planul lui Archim e relativ simplu, spuse Beyle.

Pămîntul are un surplus de oxigen. Problema este de a aduce cîteva milioane de tone pe Marte. Desigur, un asemenea proiect nu se poate realiza într-o zi și nici într-un deceniu. Dar dacă e dus pînă la capăt, va fi cea mai mare realizare omenească. Omul ar începe cu adevărat să-și remodeleze universul.

– Archim crede în acest proiect, murmură Larsen.

Vorbea în maniera marțiană, aproape fără să-și deschidă gura, sub mască, iar Beyle îi auzea în căști vocea, ciudat de blîndă, deformată.

– Archim crede în el, repetă bătrînul. Ba chiar spune că va veni o zi, în care oamenii vor jongla cu planetele, le vor apropia sau le vor îndepărta de soare, pentru a le face locuibile. Zice că e o problemă de energie.

– Așa e. Este și o problemă politică.

– Nu știu. Uneori îmi spun că trebuie să existe un motiv pentru care Marte nu are aer. Unii zic că ar fi avut, cu mult înainte de sosirea oamenilor aici, și că ar fi dispărut. Dar cine poate ști ce s-a întîmplat pe Marte, măcar acum o mie de ani.

Beyle zîmbi.

– Sînt miliarde de ani de cînd cea mai mare parte a atmosferei lui Marte s-a pierdut în spațiu. Cum gravitația marțiană este mai slabă decît cea a Pămîntului, gazele au o tendință mai mare de a scăpa. O parte a oxigenului a fost fixată de carbon, iar o altă parte a oxidat zăcămintele de fier. Un aspect al planului prevede eliberarea acestui oxigen, dar cea mai mare parte ar trebui să sosească de pe Pămînt și, eventual, dinspre comete și asteroizi.

– Însă atmosfera asta nu se va pierde din nou?

– Ba da, dar vor trebui zeci de milioane de ani pentru ca pierderea să devină apreciabilă. Pînă atunci...

– Vorbiți întocmai ca și Archim, însă...

O clipă rămase tăcut. Peisajul era înfiorător de monoton.

– E frumos, nu-i așa? spuse Larsen. Și toate astea vor trebui să dispară.

Zburară ore întregi. Detectorul clipi de cîteva ori și Larsen îl lămuri pe pămîntean. Zburau în apropierea stațiunilor științifice. Li se întîmpla să zărească coptere sau tractoare. Dar niciodată nu era vorba de Archim Noroit și nici nu fusese întîlnit de vreun pilot.

– Păcat că nu se poate folosi radioul, spuse Beyle.

– Sigur, răspunse bătrînul. Înțelegeți însă că pe Marte radioul este ceva vital. Aproape toate lungimile de undă sînt aglomerate. Comunicarea la mare distanță nu se poate face decît prin relee de sateliți. În atmosfera terestră aveți ceva care reflectă undele și nu le permite să facă înconjurul planetei. Pe Marte nu există așa ceva. Am fost obligați să ne raționalizăm comunicațiile. Dacă vom avea o atmosferă, lucrurile se vor schimba?

– Poate că da, răspunse Beyle.

Se gîndea: oare de ce nu au mai mulți sateliți? Cu siguranță că erau aduși de pe Pămînt, erau costisitori, însă explicația nu putea fi doar strict economică. Exista cineva care considera Marte ca pe o proprietate personală, și veghea ca lucrurile să se schimbe cît mai puțin posibil.

În ciuda simulărilor, era dificil de prevăzut ce se va întîmpla pe Marte în ziua în care atmosfera va deveni

respirabilă. Poate că din sol se vor ivi forme stranii de vegetație, adormite de sute de milioane de ani. Poate că Proiectul va fi un eșec complet. Dar trebuia încercat, căci răspundea unei necesități, unei duble necesități.

Erau mai întîi oamenii de pe Marte, cei ca Archim, care visau să facă din planeta lor o lume verde, o lume locuibilă, o lume în care să se poată trăi în aer liber, fără mască.

Și erau oamenii de pe Pămînt, care vedeau în Marte posibilitatea de a deversa o parte din populația terestră. Pămîntul, uzat, ros de poluare, cu cei zece miliarde de locuitori ai săi, era suprapopulat, dincolo de orice speranță. După cîteva decenii, dacă Proiectul reușea, după ce vor fi deversate pe Marte cîteva milioane de tone de oxigen, oamenii vor fi trimiși cu sutele de milioane. Iar această a doua operație va transforma, fără îndoială, și mai mult aspectul lui Marte. Dar acesta era prețul care trebuia plătit, un preț de care, fără îndoială, marțienii nu erau întru totul conștienți.

Pe Pămînt, oamenii care lansaseră și susținuseră Proiectul îl numeau între ei "al doilea coș" Nu-ți pui toate ouăle într-un singur coș. Iar după Marte va exista un al treilea coș. Și un altul...

Beyle încercă să-și imagineze întinderile acestea populate, cultivate, punctate de orașe gigantice pe lîngă care Circe, cu cele cîteva mii de locuitori ai săi, ar fi ca un sat. Punctul de vedere al marțienilor și al aliaților lor de pe Pămînt nu prea coincidea, se gîndea Beyle cu tristețe. Vor exista unele ciocniri, dacă nu, și lucruri mai grave. Chiar oameni ca Archim nu ar privi fără regrete

sau remușcări milioanele de pământeni debarcați într-o bună zi pe solul lor.

Dar era inevitabil. Marte nu putea prospera fără ajutorul Pământului. Iar Pământul avea o nevoie vitală de enormul spațiu neexploatat al lui Marte, de-al optulea continent, după cel de-al șaselea, al Lunii, și al șaptelea, risipit, format din arhipelagul orașelor spațiale.

– Marea Sirenum, spuse Larsen cu o voce cleioasă.

Adormise ușurel și tocmai se trezise în clipa în care la orizont apărea linia curbă a mării marțiene, o mare de praf.

– Și acolo, la ora două? întrebă Beyle, arătînd cu degetul spre un punct al orizontului.

– Ochii mei nu mai sînt ce-au fost. Se apropie și înserarea. Ce vedeți?

– Un fel de coloană de fum, foarte subțire. Credeți că e vorba despre un semnal? Un fumigen?

– Ar fi mai bine, spuse Larsen. Însă m-ar mira. E cu siguranță un ciclon. Numai să nu-l fi întîlnit Archim.

– Mi se pare că slăbește în intensitate sau se îndepărtează. Coloana pare să se risipească.

Luă înălțime și, în curînd, aparatul domină o regiune întinsă, puțin brăzdată de vînt. Spre est, putea întrezări deja contraforturile lui Atlantis, cînd detectoarele țiuiră. Larsen recalibră radarul.

– Acolo, spuse el, aplecat asupra ecranului. Un obiect, pe sol. Probabil un copter. Cinci sau șase kilometri spre nord, o pată mai mică. S-ar putea să fie un om.

Beyle se îndreptă către cea mai mică dintre pete,

cea mai apropiată. De la această înălțime suprafața mării, netedă ca o sticlă roșie, părea sfîșiată de o brazdă largă.

– Ciclonul, explică Larsen. În trecerea lui a arat cîmpia iar pe margini a netezit-o, a astupat adîncițurile și a aplatizat micile dune. Dar relieful va apărea din nou, în curînd.

– Priviți, strigă Beyle. Un om se clatină. E epuizat.

Coborî spre siluetă. Răsună un semnal de alarmă. Redresă puțin aparatul. Larsen, cu fruntea rezemată de sferă, ținea ochii larg deschiși.

– El e, spuse cu o voce schimbată. Aveați dreptate să vă grăbiți.

Beyle coborî aparatul fără menajamente, deschise sfera și începu să alerge. Larsen șchiopăta în urma lui, blestemîndu-și proteza care se afunda în nisip.

Ca o statuie de nisip, naufragiatul rămăsese nemișcat. Făcu un efort ca să se întoarcă către Beyle. Cînd acesta îi atinse umărul, deschise gura să spună ceva și, fără un cuvînt, se prăbuși.

4

Beyle culcă bărbatul pe bancheta din spate a aparatului și presurizează sfera. Desfăcu casca cu grijă, ridică masca sub care se strecurase un nisip foarte fin și șterse încetișor chipul agitat de tremurături, care părea acoperit cu o peliculă de praf. În cele din urmă îl recunoscu pe Archim Noroit, pe care pînă atunci nu-l văzuse decît în holograme.

Căutînd apa, deschise cala aparatului, apucă o ploscă, inroduse pipeta între buzele crăpate și începu să apese cauciucul. Larsen îl opri.

– Prea periculos, spuse. E prea deshidratat. În aerul de pe Marte sînt suficiente cîteva ore. Iar el umblă de vreo douăzeci, judecînd după cum arată. Cred că a încercat să scape de ciclon, dar a fost prins.

– În centru?

– Atunci n-ar fi scăpat.

– Ciclonul să fie oare cel care i-a doborît aparatul?

– Cu siguranță că nu. L-ar fi zărit de departe. A avut un accident, o pană.

Beyle îl privi drept în ochi.

– O pană... sau altceva.

Larsen spălă fața lui Archim. Apoi îi sfîșie o mînecă a combinezonului și instală un stativ de perfuzie.

– Ser fiziologic. Îl va ajuta să reziste. Inima e slăbită, dar bate. Plămînii, ei sînt problema. Țineți aici, dați-i oxigen.

Beyle se înspăimîntă de slăbiciunea brațului dezgolit. În cîteva ore țesuturile pierduseră o cantitate considerabilă de apă. Pricepu de ce îi îndepărtase plosca Larsen. Făcîndu-l pe Noroit să înghită dintr-o dată o prea mare cantitate de apă, fără a reuși ca totodată să-l hidrateze suficient de repede, risca să-l înece.

– Febră uscată, spuse Larsen arătînd spre Archim. Pierderea apei acționează asupra centrilor regulatori ai temperaturii, însă în curînd corpul nu mai dispune de suficientă apă ca transpirația să se formeze în continuare. Motorul se înecă. Nu cunoașteți așa ceva pe Pămînt, nu-i așa? Chiar și în deșerturile voastre. atmosfera e întotdeauna mai umedă.

Beyle dădu din cap fără să răspundă. Devenise conștient de pericolul constant care-i înconjura. Și starea aceasta de fapte va dispărea dacă norii importați de pe Pămînt vor acoperi cerul marțian.

– Aș dori să examinez epava, spuse Beyle. El va rezista, oare?

– Ar fi mai bine să o facem repede, spuse Larsen. Însă, dacă nu mergem acum, nu vom mai găsi niciodată nimic. Nisipul va acoperi totul.

Îl strînseră pe Noroit, încă inconștient, în chingi, îi aranjară o mască nouă pe față și decolară. Cîteva minute

mai tîrziu, survolară epava copterului.

– Palele sînt ceva mai încolo, spuse Larsen. Un reflex bun. Le-a desprins exact la timp.

De abia coborî aparatul și el țopăi deja pînă la rămășițele acoperite pe trei sferturi de nisip. Puse mîna pe acumulatorul pe care Noroit îl așezase pe locul pilotului.

– Sabotaj, spuse el, subliniind cu unghia, pentru Beyle, fanta subțire. O dovadă frumoasă.

Apoi se îndreptară spre Circe.

Se lăsase noaptea. Din cînd în cînd, Larsen îl supraveghea pe Archim injectîndu-i puțină apă în gură sau spălîndu-i fața.

– Îi va tebui mult ca să se restabilească? întrebă Beyle.

– Poate că nu. L-am găsit la vreme. Însă plămînii lui au primit o lovitură. Va trebui să-i spălăm. Cu siguranță că sînt plini de praf.

În spatele lor, Archim tuși și se mișcă. O clipă se luptă cu chingile.

– Mulțumesc că ați venit, spuse el cu o voce șuierătoare, fără timbru. Ați găsit invitația?

– Îi poți mulțumi pămîntcanului, spuse Larsen. Fără el, erai terminat.

– Georges Beyle, presupun? șopti Noroit.

– Chiar el. Bucuros că v-am găsit și v-am cunoscut.

Archim își lăsă din nou capul pe banchetă.

– De data asta mi-au făcut-o.

– Larsen a găsit dovada unui sabotaj.

Băiat bun, Larsen. Eram în plin ciclon, dar mă așteptam să-l văd venind. Pe jos, căci nu mai pilotează. Dați-mi puțină apă.

Bău îndelung.

– Am bronhiile cam încărcate, însă trebuie să vă vorbesc înainte de a ajunge în Circe.

– Avem tot timpul, spuse Beyle fără a scăpa indicatoarele din priviri. Vă aduc sprijinul Pământului. Guvernul e gata să vă susțină și să finanțeze operațiunea. Sînt un fel de ambasador plenipotențiar. Evident, mai rămîn de aranjat anumite amănunte.

Noroit avu un gest de neputință.

– Nu va fi așa de simplu. Ne va trebui acordul Marelui Consiliu Marțian. Contrar a ceea ce, fără îndoială, că vă imaginați, opoziția va fi violentă. Împreună cu cîțiva prieteni am înființat un mic partid care a făcut propagandă în favoarea Proiectului. Însă oamenii n-au deloc încredere în noi. Nu cred că atmosfera marțiană poate fi schimbată. Se gîndesc că este doar o cale ocolită pe care o folosește Pământul pentru a-i aservi.

– Nu iubesc Pământul.

– În mod tradițional, nu. Întotdeauna am auzit spunîndu-se că viața pe Pământ e ușoară și îl învinuiesc pentru sărăcia lor. Sînt geloși și pe independența lor. Nu-și dau seama ce anume le va putea aduce Proiectul.

Beyle suspină. Nu-i putea condamna prea ușor pe cei ce se opuneau Proiectului.

– V-am studiat memoriul cu foarte multă atenție, spuse el. O muncă remarcabilă.

Mulțumesc. Cînd eram copil, visam un cer

albastru smălțuit cu alb, ploaia căzînd pe Marte și iarba crescînd sub cerul liber, astfel încît să nu mai existe iarba rahitică a peluzelor din oraș. Așa am devenit climatician. Am lucrat la stabilizarea microclimatului mai multor orașe de pe Marte.

Tuși.

– Dați-mi oxigen. Mulțumesc. Într-o bună zi mi-am spus că s-ar putea face la fel pentru o întreagă planetă, avînd suficientă energie, oameni și timp. Știți că lucrul acesta a fost sugerat încă de scriitorii secolului XX. Am crezut că proiectul meu îi va mobiliza pe marțieni. Mă așteptam să fiu considerat nebun, dar nu să se încerce asasinarea mea.

– Cine conduce această opoziție?

– Cel mai mare dușman al nostru este Administrația Marțiană.

– Asta coincide cu ceea ce știu eu, spuse Beyle.

Pe Marte, rolul Administrației centrale e imens. Dacă puterea ar fi atît de descentralizată ca pe Pămînt, nimeni nu ar putea supraviețui. Producerea aerului, comunicațiile, repartiția apei, întreținerea domurilor, serviciul de securitate, toate condițiile de supraviețuire de pe Marte țin de competența ei încă de la începutul colonizării. Însă cea mai mare parte a acestor servicii sînt controlate de vechile familii, din motive istorice. Ele nu găsesc în asta prea multe avantaje economice, ci mijlocul de a-și consolida puterea. În mod tradițional, ele compun Marele Consiliu. Atunci cînd am început să-mi expun proiectul, au părut interesate. Ba chiar mi-au furnizat mijloace destul de considerabile. Apoi și-au schimbat părerea. Au devenit conștiente de faptul că și-ar pierde

întreaga putere, întreg prestigiul, dacă proiectul ar reuși. Atunci, fără entuziasm, după ce am reflectat îndelung, am făcut apel la Pămînt. Am cîntărit riscurile. Însă, în starea sa actuală, nu cred ca Marte să poată cunoaște vreodată o mare civilizație. Chiar și Pămîntul bate pasul pe loc. Pînă în ziua în care am intrat în contact cu grupul dumitale, am ezitat multă vreme. Mă bucur că ați venit.

– Astronava avea un avans de două zile, spuse Beyle cu blîndețe. Fără acest noroc sau... să-i spunem, precauție, nu știu dacă v-aș mai fi întîlnit vreodată.

– În ultima vreme, Administrația mi-a cerut să încetez orice contact cu Pămîntul, să-mi abandonez cercetările. Apoi a devenit amenințătoare. Numeroși membri ai partidului nostru au întîmpinat asemenea greutăți, încît au trebuit să ne părăsească. I-am lăsat lui Larsen hîrtiile mele. Am fost chiar prevenit că împotriva mea se pregătea ceva.

– Cine v-a prevenit?

Archim inspiră adînc.

– Gena.

Beyle simți născîndu-se o bănuială.

– Dar pe ea cine a anunțat-o? Sabotarea unui copter este o crimă. O crimă confederală. Aveți vreo idee cu privire la autorul ei?

– Da, răspunse Archim cu o voce aproape imperceptibilă.

– Pămîntul mi-a delegat toate împuternicirile pentru a întreprinde o anchetă pe Marte, spuse Beyle. După cum știți, conform Constituției, Marte nu e chiar un teritoriu independent, ci doar autonom. Iar autoritățile terestre au dreptul să intervină într-o afacere criminală,

fără ca Administrația Marțiană să le poată împiedica.

– Sarcina nu o să vă fie chiar ușoară. Iar aici sînteți singur.

– Mă îndoiesc, spuse Beyle. Dar mă bazez pe acțiune. Pămîntul s-a hotărît. E gata de orice pentru a obține realizarea proiectului.

– Înseamnă că sînt și ei disperați?

Beyle ignoră întreruperea.

– Orice voi face, mă vor sprijini. Va trebui să depuneți o plîngere la rezidentul Pămîntului.

– Imposibil, spuse Archim.

– De ce? Sînteți martorul principal și spuneți că știți cine a plănuit acest atentat.

– Pot să vă spun cine este. De altfel, toată planeta îl știe. Dar nu voi face nimic.

Luminile din Circe scînteiau în depărtare. Apoi, la orizont apăru curba domului, asemenea unei imense planete, ușor luminoasă, ridicîndu-se pe cer.

– Ei bine? întrebă Beyle nerăbdător.

– Șeful opoziției, spuse Archim cu o voce încă și mai înfundată, este secretarul general al Marelui Consiuliu Marțian.

Larsen tuși.

– Ah, spuse Beyle, adunîndu-și amintirile. Politica marțiană îi era oarecum străină. Îi descoperea contradicții și dedesubturi complicate. Lăsă copterul să coboare și căută poarta hangarului, însemnată cu blazonul patrician.

– Dar e vorba de Jon d'Argyre, spuse el brusc.

– Jon d'Argyre, spuse Larsen. Tatăl Genei.

5

Beyle își mîji ochii în lumina violentă care scălda hangarul. Gară aparatul cu stîngăcie și o zări pe Gena care, fără mască, alerga spre ei. Poarta exterioară se închisese automat, iar presiunea redevenise normală.

Toți trei, împreună, îl scoaseră fără dificultate pe Archim, inconștient, din aparat și îl instalară pe un cărucior.

– Va trebui să-l ducem la spital, spuse Beyle.

– Ar fi mai bine să-l vindecăm aici, spuse Larsen. Spitalul e sinonim cu Administrația.

Gena îi privi, dar rămase tăcută.

– Am tot ce trebuie pentru a-l trata aici, spuse ea în cele din urmă. Fără îndoială că este mai bine să nu se știe în oraș ce i s-a întîmplat. Adversarii noștri ar putea profita.

Beyle fu pe punctul de a spune că mai curînd vor fi dezamăgiți, dar se abținu. Era mai bine, într-adevăr, ca accidentul lui Archim să rămînă secret cît mai mult timp posibil.

Cînd ajunseră în laboratorul Genei, Beyle îl culcă

pe climatician pe canapea. Gena părea neliniștită, însă gesturile îi erau iuți și precise.

– Sînt geolog, explică ea, însă la fel ca majoritatea oamenilor de știință de pe Marte, am studiat medicina. Îl voi anestezia, iar apoi îi voi curăța plămînii. Avem aici tot materialul necesar. Tatăl meu dispune de un laborator extrem de complet. Dirijează producerea oxigenului pe Marte.

În felul acesta, gîndi Beyle, Archim va fi salvat în mod involuntar chiar de cel care a dat ordinul de a-l ucide.

Desfăcu combinezonul climaticianului și îl dezbrăcă cu greutate. Gena aplică un aparat pe toracele lui Noroit și un jet microscopic de lichid pătrunse sub piele. După cîteva clipe Archim se agită și deschise ochii. Gena îi turnă puțină apă în gură.

– Gena, spuse el.

Beyle observă mîinile tinerei tremurînd.

– Trebuie... convocat biroul partidului, în seara asta, spuse Archim cu vocea lui spartă și șuierătoare. Sau chiar o plenară. Răul se poate întîmpla dintr-o clipă în alta. Aparatul mi-a fost sabotat.

Gena lăsă jos paharul pe care-l ținea în mînă. Se așeză și întoarse capul. După o clipă, Beyle care o privea, observă că plîngea. Ea își șterse ochii și îl privi îndelung.

– Știți, nu-i așa? întrebă ea. Nu judecați în pripă. Și dumneata ești epuizat. Trebuie să vă odihniți. Nu sînteți obișnuit cu Marte și ați ajuns la capătul puterilor. Fără dumneata...

Își frecă obrajii, se repezi la el și îl îmbrățișă, înainte ca el să fi avut timpul să facă un gest.

– Vi-l datorez pe Archim, repetă Gena.

Beyle se clătină. Stimulentele pe care le înghițise își încetaseră efectul. Își ridică încet mîinile, care îi tremurau. Apoi se întoarse către Archim. Climaticianul încercă să zîmbească însă mușchii epuizați ai chipului său și trăsăturile crispate îi dădeau un aer lugubru.

– Larsen, spuse el, răspîndește vestea! Întîlnirea va avea loc la ora 6. Pînă atunci voi fi pe picioare. Sau aproape, în tot cazul.

– Cîteva ore în plus..., începu Beyle.

– N-avem timp, șopti Noroit. Întîlnirea va avea loc chiar aici, ca de obicei.

Larsen împinse ușa și dispăru fără o vorbă. Auzi-ră zgomotul regulat al protezei sale care lovea podeaua, apoi chiar și acesta se estompă și nu se mai auzi decît sunetul neregulat al respirației dificile a lui Archim.

Beyle se așeză pe marginea unei mese metalice și privi orașul prin fereastra imensă. Străzile erau slab luminate. Putea fi cam ora trei dimineața. Întîlnirea va avea loc în zori. Pricepu de ce Archim evitase să o țină chiar în acea noapte. Nu starea lui fizică constituia motivul. Însă pe străzile capitalei pustii, cîțiva oameni s-ar fi făcut repede remarcați. Se întrebă dacă, așa ca pe Pămînt, camere TV supravegheau neîncetat bulevardele și piețele. Gena dispăru pentru o clipă și reapăru împingînd un cărucior pe care era dispusă o baterie de instrumente nichelate. Îi făcu o injecție lui Noroit, care adormi imediat. Apoi, încetișor, introduse o sondă în traheea climaticianului.

– Vă pot fi de folos? întrebă pământeanul.

– Ați face mai bine să vă odihniți. Intrați acolo și culcați-vă.

Se supuse.. Încăperea era mică și intimă. Camera Genei. La dreapta, o ușă de sticlă dădea într-o baie importată de pe Pământ, un lux rar pe Marte, unde apa era mai de preț decît metalul. Jon d'Argyre nu-i refuza nimic fiicei sale.

Nimic sau aproape nimic.

Se așeză pe marginea pătului. Nu-i era somn. Se lăsă totuși să alunece pe spate și avu impresia că alunecă într-un ocean de praf, apoi că plonjează în spațiu. În clipa următoare dormea. Visa că zbura deasupra cîmpiilor marțiene și că se prăbușea la nesfîrșit.

Dormi pînă după ora cinci. Oboseala nu-l părăsise, însă se sculă, se întinse, își aruncă o privire în laboratorul Genei. Era gol, însă pe masă găsi o bucată de hîrtie și citi: "Archim se odihnește. Faceți o baie. Și fiți pregătit pentru orice."

Baia conținea și o bucătărie automată. Pe butoane, compuse simbolurile unui dejun substanțial. Baia fierbinte îi făcu bine. Mintea i se mai limpezi și se forță să-și ordoneze amintirile. Marte își lăsase deja amprenta și asupra lui, își spuse el privindu-se în oglindă și trecîndu-și o mînă peste obrajii năpădiți de cîteva fire de păr. Părea mai bătrîn, mai slab, mai dur.

Își aranjă hainele botite și își trecu peria prin părul negru. Ar trebui să mă schimb, se gîndi el. Prea ies în evidență ca pămîntean. Cu toate că aici e probabil ca toată lumea să se cunoască. Mă așteptam la cîteva greutăți, dar nu de ordinul acesta. Să înzestrezi o lume cu

o atmosferă nu e simplu, chiar pentru un mare inginer ca Archim. Dar să-i convingi pe oameni de necesitatea de a o face și să renunțe la propriile lor interese, asta riscă să fie și mai dificil. Și pentru asta am venit de pe Pământ.

Ridică din umeri. Era obișnuit cu problemele. Nu devii, la treizeci și șapte de ani, director adjunct al Securității Științifice a Pământului, dacă nu ești capabil să rezolvi diverse probleme.

Însă nu-i plăcea deloc ceea ce va fi obligat să facă.

Încă se mai gîndea, cînd cineva ciocăni la ușă. Se duse să deschidă. Gena îi zîmbi și îl întrebă dacă era gata. Părea obosită, însă fericită. Beyle deduse din asta că Archim era în afară de pericol.

– Haideți, spuse Gena. Întîlnirea trebuie să înceapă. Avem nevoie de prezența dumneavoastră.

O luară printr-un labirint de coridoare și ajunseră la un ascensor care îi duse în adîncimile imobilului. Partea aceasta a edificiului părea mult mai veche decît restul și Beyle își spuse că, fără îndoială, era anterioară construirii domului, datînd dintr-o epocă în care primii colonizatori de pe Marte se afundaseră în sol pentru a găsi un adăpost împotriva frigului și a nisipului. Judecînd după starea ascensorului și a pereților, această parte ar trebui practic abandonată. Partidul Proiectului își găsise aici un adăpost ideal. Se putea oare imagina un azil mai bun pentru adunările discrete ale partidului decît locuința celui mai înverșunat opozant al proiectului, însuși Jon d'Argyre?

Aceasta ar putea fi culmea îndemînării sau culmea naivității. Beyle începea să-și pună întrebări privitoare la

subtilitatea politică a lui Archim și a prietenilor săi. Își spuse că în domeniul acesta nu puteau avea experiența celor de pe Pământ.

O luară pe alte coridoare, din ce în ce mai vetuste. Sălile adiacente trebuiau să folosească drept antrepozite. Zgomote surde și regulate proveneau de la niște mașini mari care, adînc îngropate în sol, distribuiau în tot orașul energia, aerul și apa.

În cele din urmă pătrunseră într-o vastă criptă cu bolta grosolan construită. Calitatea pereților contrasta cu numărul și calitatea instrumentelor care erau desfășurate aici și care îl uimiră pe Beyle. Detectoare, înregistratoare, microcalculatoare. Niște ecrane păreau să permită supravegherea culoarelor învecinate, iar pămînteanul se întrebă dacă nu cumva sediul Partidului Proiectului nu era mai bine apărat decît părea. Gena și Archim au dat dovadă de multă ingeniozitate construind această bază secretă, fără însă să atragă atenția.

Unsprezece bărbați și cinci femei erau instalați în jurul unei mese lungi, dreptunghiulare care ocupa centrul sălii.

Pămînteanul îl recunoscu imediat pe Archim și un alt chip familiar, acela al lui Yann Serre care îl îndrumase spre Larsen și care îi dăduse ocazia să-l salveze pe Noroit. Tînărul îi adresă un zîmbet și un semn amical din cap. Puțin mai încolo de masă, din adîncul unui fotoliu de metal, Larsen supraveghea ecranele, mîngîindu-și barba cu un aer gînditor.

Archim părea încordat, obosit, dar ochii îi străluceau de energie. Chipul îi era deja mai puțin slab ca în ajun. Tratamentul energic al Genei dăduse roade. Îi făcu

semn lui Georges Beyle și îi indică un loc liber în stînga lui. Toate privirile asistenței se ațintiră asupra pămînteanului.

– Trebuie să vi-l prezint pe Georges Beyle, de pe Pămînt, spuse Archim în mijlocul unei liniști ce dovedea atenția celorlalți. Ne cunoaște proiectele și mi-a fost de mare ajutor. În clipa în care situația devine critică pentru Proiect și pentru noi, prezența lui poate fi determinantă.

Un bărbat cu fața rotundă și cu priviri pătrunzătoare ridică mîna. În ochii lui, Beyle citi o urmă de fanatism.

– De ce considerați situația critică? Personal, apreciez această adunare extraordinară drept o greșeală care contravine planului și îl pune în pericol.

– Am fost victima unui sabotaj, spuse sec Archim, și-a fost cît pe ce să fiu lichidat. Adversarii noștri au trecut la acțiune, și asta într-un moment dinainte stabilit.

O anumită rumoare se auzi în sală. Vroiau să vorbească cu toții, în același timp.

– În mod evident, adversarii noștri sînt avertizați cu privire la cîteva fapte noi, continuă Archim, atunci cînd reveni calmul. Practic, cauza lor e pierdută. Au intrat în panică.

– Există vreo legătură între sosirea pămînteanului Beyle și aceste noi evenimente? întrebă o femeie.

Era uscățivă și dinamică, iar în vocea ei, Beyle deslușì o nuanță de neîncredere și poate chiar de dispreț. Modul în care îi spuse "pămînteanul", nu mărturisea o excesivă tandrețe față de planeta-mamă.

– Da, spuse Archim fără să șovăie. Administrația marțiană știa că prietenul nostru era pe drum și că vizita

lui avea o mare semnificație. Are agenți bine plasați pînă și pe Pămînt. Dar nu știa precis cine anume va fi trimis, cum arăta și nici care îi era misiunea. Fără îndoială că nu a îndrăznit să atace direct un trimis pămîntean oficial și să atragă astfel fulgerele de mînie ale guvernului terestru care, teoretic, are încă autoritate asupra ei. Era mai comod să mă facă să dispar înainte de debarcarea lui Beyle. Nava care l-a adus a ajuns cu două zile mai devreme, iar el a insistat să intre imediat în legătură cu mine. Fapt care m-a salvat.

– Și în ce domeniu ne poate fi de un atît de mare folos domnul Beyle, în afara serviciului pe care vi l-a făcut și pentru care-i sîntem extrem de recunoscători? întrebă bărbatul cu fața rotundă. E un văr îndepărtat al dumitale, nu-i așa?

– Georges Beyle, spuse Archim, este directorul adjunct al Securității Științifice a Pămîntului. Prin aceasta, el a avut responsabilitatea operațională a soluționării principalelor probleme climatologice ale Pămîntului, de la distrugerea stratului de ozon pînă la creșterea temperaturii, datorită efectului de seră. Presupun că problemele ca ale noastre rezolvă în fiecare dimineață, spălîndu-se pe dinți.

Se lăsă o tăcere profundă. Privirile se îndreptară din nou către pămînțean, care rămase impasibil.

– Aș vrea să vă pun o întrebare, directore Beyle, spuse bărbatul cu fața rotundă. Cunoașteți bine situația de pe Marte?

Pămînteanul zîmbi.

– Am studiat-o cît am putut de bine.

– Și ce sperați să faceți?

– Să aplic instrucțiunile guvernului meu.

– Și care sînt?

Înainte de a răspunde, pămînteanul trecu în revistă chipurile care îl înconjurau. Știa că reprezintă ultima și cea mai mare speranță pe care o avuseseră vreodată pentru o cauză pe care o apăraseră atîta vreme. Se temea că îi va dezamăgi.

– Guvernul Pămîntului, spuse el încet, a considerat că de cîtva timp, pe Marte domnește o agitație care aduce prejudicii intereselor locuitorilor pămînteni și marțieni. Știți cît preț pune guvernul meu pe calmul politic de pe Marte. Ca să fiu sincer, vă voi spune că acest preț nu este lipsit de legătură cu bogățiile minerale de pe Marte și cu poziția strategică a planetei în vederea exploatării asteroizilor. O oprire a exploatării minelor marțiene ar constitui un inconvenient serios pentru Pămînt. Guvernului meu nu i-a scăpat faptul că originea acestei agitații trebuie căutată în proiectul care urmărește dotarea planetei Marte cu o atmosferă, proiect conceput în părțile lui esențiale de Archim Noroit. Acest proiect a primit aprobarea de principiu din partea guvernului meu, care m-a însărcinat cu o misiune de anchetă.

Făcu o pauză și trecu din nou în revistă chipurile din jurul lui. Ei nu-și dădeau bine seama unde vroia să ajungă. Limbajul oficial, destul de pompos, pe care îl folosea în mod intenționat, îi deruta și îi neliniștea.

– Însă misiunea mea nu este doar una de anchetă, continuă el. Dispun de toate puterile necesare pentru a pune capăt tulburărilor care agită Marte și, dacă e cazul, pentru a impune sancțiunile necesare împotriva orișicui.

Evită privirea Genei și continuă să vorbească cu privirile plecate.

– Simpatia vie a guvernului pămîntean privitoare la proiectele voastre nu mă autorizează însă de a lua măsuri atît de energice pe cît ați dori dumneavoastră. Pămîntul va face totul pentru ca proiectul să fie acceptat de Administrație și, fără îndoială, într-o bună zi va reuși. Totuși Pămîntul nu dorește să intervină în mod direct. Cu toate că din punct de vedere constituțional i-ar fi ușor să constrîngă Consiliul Marțian să accepte o asemenea politică în numele interesului superior al speciei umane, rațiuni diplomatice evidente conduc spre preferarea unei negocieri cu autoritățile marțiene. Ar fi dezastruos pentru unitatea umanității ca, într-un conflict pur marțian, să pară că Pămîntul se amestecă și impune o soluție conformă cu propriile interese. Comunitatea lunară urmărește cu cea mai mare atenție ceea ce se întîmplă aici, la fel ca și mărunta colonie venusiană și orașele spațiale. Acestea fiind spuse, transformarea condițiilor de viață de pe Marte rămîne în prim-planul preocupărilor Pămîntului. Nu ignorați suprapopularea care caracterizează planeta umană. Guvernul meu vede în proiectul vostru un mijloc de a ușura sarcinile Pămîntului și o experiență care mîine va permite transformarea altor lumi. Dar primul meu obiectiv trebuie să fie restabilirea armoniei pe Marte și apoi, dacă e posibil, aderarea la proiect a autorităților și a populațiilor interesate.

Imediat le citi dezamăgirea de pe chipuri și se forță să rămînă impasibil. Le ruinase speranțele și nu-i plăcea această idee. Însă Pămîntul avea nevoie urgentă de produse marțiene și dorea să mențină pacea în

domeniile din sistemul solar. Un conflict cu Marele Consiliu ar însemna întreruperea exporturilor planetei roșii și probabile tulburări pe Venus, în orașele orbitale și în coloniile exterioare. Desigur că Pământul putea folosi metode de răspuns, iar conflictul s-ar întoarce atunci în avantajul său. Însă chiar pe Terra ar putea exista repercusiuni catastrofale și era mai convenabil să fie rezolvat în mod pașnic. Nu trebuia nici să se lase impresia că Pământul își impune soluția autorităților marțiene. Precedentul acesta risca să fie suportat cu greutate de toate micile colonii umane care roiseră în sistemul solar. Luna era reputată pentru turbulența ei, și nu fără motiv.

– Ceea ce înseamnă, printre altele, că Pământul ne lasă baltă, spuse Serre, că vrea să ne limitez acțiunile cît mai mult posibil, pînă cînd lucrurile se aranjează de la sine, într-un an sau zece, și că poate relua proiectul pe cont propriu, fără ca să-și facă mari probleme cu noi, marțienii.

– Guvernul meu va acorda întotdeauna o mare importanță sugestiilor voastre, spuse Beyle și va face în așa fel încît să aveți cele mai mari responsabilități pe parcursul realizării proiectului pe care se grăbește tot atît ca și voi să...

– Vă dați seama că ne-am ars? spune bărbatul cu fața rotundă. Dacă Pământul nu ne susține, sîntem terminați. Partidul Proiectului a fost întotdeauna minoritar aici, însă acum situația lui este periclitată. Ne-am angajat pînă la limita extremă a posibilităților noastre, sperînd că Pământul ne va veni în ajutor. Însă dacă nu face nimic, pentru noi ar fi mai bine să luăm un bilet

pentru oricare altă lume. Dacă sîntem lăsați să plecăm.

Desigur că Pămîntul va transforma Marte într-o bună zi și că vom fi considerați drept niște glorioși precursori. Însă noi vom fi morți sau ruinați. Dacă n-aveați altceva mai bun să ne oferiți decît niște vagi promisiuni, n-ar fi fost nevoie să veniți.

Gena, cu chipul roșu de mînie, se ridică.

N-aveți dreptul să vorbiți astfel, spuse ea. Beyle l-a salvat pe Archim.

– Bun, lăsă să-i scape. Dar mă îndoiesc că va putea să-l salveze a doua oară de comploturile...

Tăcu brusc.

– Ascultați, spuse Beyle. Sufletește, sînt de acord. Însă nu pot acționa altfel. Recondiționarea planetei Marte se va face. Poate că nu imediat. Cunosc, și vă înțeleg situația. Nu are nimic plăcut. Pămîntul o să vă asigure protecția și, dacă va fi nevoie, instalarea într-o altă lume. Însă guvernul meu este obligat să vadă lucrurile așa cum sînt.

Pe chipurile lor, cu excepția celui al Genei, care părea tulburată, decepția făcu loc mîniei.

– Pricep ce vreți să spuneți, îi aruncă Serre sarcastic. Ce valorează pentru voi o mînă de marțieni prăfuiți? Dumneata reprezinți mai mult de zece miliarde de oameni. Altora le puteți predica sacrificiul și abnegația, tăcerea și resemnarea. Ordinea înainte de toate. Puteți spune că esențialul este ca Pămîntul să reușească. Atîta doar că nu știți ce înseamnă să trăiești pe Marte. Nu știți cum e să fii tratat drept nebun sau, mai rău, drept trădător, vîndut celor de pe Pămînt. Veniți dintr-o lume în care aerul și apa nu costă nimic, sînt

risipite. N-ați văzut pe nimeni, niciodată, murind de sete sau asfixiat, sau cu plămînii blocați de nisip. Nu vă întrebați de ce ne lipsesc sateliții de comunicații, centralele energetice. Nu v-ați petrecut copilăria într-un spațiu închis, limitat, strîmt, sub un glob care poate crăpa dintr-o clipă în alta.

– Taci, spuse Archim. Nici tu nu cunoști Pămîntul. Nu știi că milioane, poate miliarde de oameni trăiesc în imobile uriașe fără speranță de a ieși din ele sau în bule submarine. Toată omenirea e pe cale să crape din prea multă prudență.

Își plimbă privirea hotărîtă peste întregul grup.

– Nu aveam iluzii, continuă el. Știam că nu putem opune nimic inerției Pămîntului. Nici logica, nici sentimentele. Nu sîntem în stare nici măcar aici să organizăm o campanie de agitație de natură să dea de gîndit Administrației marțiene și Guvernului pămîntean. Noi nu avem agenți pe Pămînt. Însă ne rămîne o soluție. Să punem Pămîntul în fața faptului împlinit. Să-l constrîngem să acționeze și să ne scoată din încurcătură. M-am gîndit la aceasta pe parcursul celor cîteva ore care s-au scurs și am pregătit un mic interludiu care, sper, va fi reușit.

Își privi ceasul.

– În cîteva minute vom fi arestați.

Ceilalți se agitară.

– Soluția e disperată, spuse Archim și nu dispuneam de suficient timp pentru a vă consulta. Regret că a trebuit să dispun de viața voastră. Însă sînt sigur că Pămîntul va acționa. Nu-și poate lăsa unul dintre principalii agenți surprins într-un mic grup de complotiști.

Beyle reflectă. Putea fi vorba de o farsă. În caz contrar, ar fi într-adevăr constrîns să acționeze. Planul lui Archim, așa cum îl vedea conturîndu-se, îi părea atît de incredibil de îndrăzneț, încît nu-l putea dezavua în intregime. Subestimase subtilitatea politică a martianului. Iar pasivitatea, din partea lui Archim l-ar fi dezamăgit.

Răsună un gong. Se ridicară cu toții. Lovituri surde zguduiră ușa de metal. Se precipitară în dezordine către fundul sălii, spre o ușă străveche.

– Inutil, spuse Archim, și aceea este păzită.

Începură să vorbească cu toții în același timp. Ușa cedă. Bărbați în uniformă, cu inhibatoare și arzătoare, invadară sala. Cel mult o duzină de oameni. O clipă, Beyle se temu ca nu cumva membrii Partidului Proiectului să înceapă o luptă disperată.

Apoi, un bărbat în vîrstă, cu figura lungă și slabă, cu păr alb, îmbrăcat îngrijit, pătrunse în sală împingînd cu piciorul batantul forțat al ușii. Semicercul de oameni în uniformă se deshise în fața lui. Beyle îl recunoscu pe Ion d'Argyre.

Încadrat de polițiștii Administrației, acesta înaintă spre masă.

– Așa deci, spuse el, apelul acela anonim era întemeiat. Ce oaspeți, în propria-mi locuință! Presupun că ai un oarecare amestec aici, Gena.

În vocea lui nu era nici o urmă de umor.

– E multă vreme de cînd doream să vă arestez, Archim Noroit, spuse el. Îmi furnizați o ocazie minunată. Complot împotriva Administrației. Trădare. Cîrdășie cu o facțiune terestră.

Se întoarse spre Beyle, pe care-l privi îndelung.

– Nu am onoarea să vă cunosc. Mă întreb ce fel de joc faceți. Dar nu vreau să aflu acum. Luați-i.

Gărzile înaintară. Gena se întoarse brusc și începu să alerge. Gărzile șovăiră. Înainte ca Jon d'Argyre să fi avut vreme să dea vreun ordin, lumina se stinse.

O rumoare domni vreme de câteva secunde.

Beyle auzi țăcănitul armelor și se aruncă pe burtă, ca să scape de raza ucigașă a arzătoarelor. Auzi un strigăt înăbușit, pe care i-l atribui lui Larsen. Cineva îl luă de braț și-l ridică în picioare.

– Haide-ți, îi șopti Gena, foarte aproape de ureche.

El se supuse, se lăsă condus, se ciocni de mai multe trupuri. În cealaltă parte a sălii, în rîndurile polițiștilor, se aprinse o lanternă puternică. Orbit, avu timp exact cît să-i zărească pe toți, încremeniți, țintuiți în umbră de fasciculul luminos. Gena îl împinse într-o deschizătură care tocmai se căsca în zid, alături de un microcalculator și se repezi în urma lui. Ușa secretă se închise fără zgomot în urma lor.

– Iute, spuse Gena.

– Mulțumesc, spuse el. Dacă eram prins, misiunea mea eșua în totalitate.

Înaintau printr-o conductă lungă, dreaptă care trecea pe sub oraș și, dintr-o dată, ajunseră într-o cavernă imensă cu pereți atît de neregulați, încît la început Beyle crezu că e naturală. Apoi își aminti despre ceea ce știa privitor la geologia marțiană. Hipogeul acesta fusese săpat de oameni pentru adăpostirea mașinilor automate care alimentau Circe cu apă și aer. Oxigenul era extras

din enormele zăcăminte de oxid de fier pe care era așezat orașul. Apa era pompată de la foarte mare adîncime, din rezervele fosile.

Beyle nu era surprins să vadă că o trecere lega locuința familiei d'Argyre de sala și mașinile acesteia. Averea familiei, în prima epocă a colonizării, se ridicase pe antrepriza lor de extragere a oxigenului. Apoi intraseră în Administrație, atunci cînd industriile aerului și ale apei fuseseră naționalizate. Fără îndoială că de aici se tragea opoziția lui Jon d'Argyre față de proiect.

Gena îi făcu semn să-și astupe urechile și îl conduse în labirintul acesta mecanic pe care îl luminau cîteva opaițe rare. Nu întîlniră pe nimeni. Întreținerea mașinilor era automatizată și nu trebuiau fi vizitate decît la intervale mari. Pămînteanul se întrebă dacă Jon d'Argyre va avea ideea de a pune să fie urmăriți în uzina aceasta colosală sau se vor putea ascunde ore întregi. Iar apoi?

Ajunseră într-un sector mai puțin gălăgios al uzinei, ocoliră un pinten stîncos și zgomotul deveni mai suportabil.

– Aici nu mai riscăm mare lucru, spuse Gena. Cel puțin pentru moment.

Împinse o ușă ruginită și pătrunseră într-o cabină mică amenajată confortabil și iluminată normal. O sală de odihnă pentru supraveghetori, se gîndi Beyle. Ostenit, se așeză pe un taburet metalic în vreme ce Gena se cățără pe marginea unei cușete înguste.

– Nu eram de acord cu Archim, spuse ea imediat. Mi se părea că nu e cinstit față de dumneata. Dar nu te puteam preveni. Are încredere în mine. Vroiam doar să

scăpați de Poliția Administrației.

– Am fost păcălit ca un începător, spuse Beyle cu un zîmbet forțat pe buze.

– Ce veți face?

– Nu mă întrebați. Presupun că dacă ies de aici, voi fi imediat închis.

– Mă puteți aștepta aici. Vă voi aduce mîncare și haine. Odată schimbat, puteți risca să ieșiți pe străzile din Circe. Cu prudență, desigur.

Vă mulțumesc pentru solicitudine, spuse Beyle sec, dar asta nu-mi ajută la prea mult.

– Ați putea merge la rezidentul pămîntean.

– Pe poarta principală? Iar afacerea asta e strict marțiană.

Ea suspină.

– Trebuie să faceți ceva pentru Archim. Să-l eliberați. Într-un anumit fel, el are încredere în dumneata.

– Ce i se va întîmpla?

– Îl vor judeca împreună cu ceilalți. Pe asta mizează și el. Va cere o audiere publică. Vor fi forțați să i-o acorde. Va profita pentru a-și expune proiectul sistemului solar în întregime și speră ca Pămîntul să intervină.

Beyle scutură din cap.

– Nu pot înfrunta Administrația Marțiană. S-a vîrît în încurcătură.

– Din cauza dumitale, spuse ea.

A mea?

Vorbiți despre răbdare, de timpul necesar, de conciliere. Însă nu ați trăit aici. Archim știe cum e. Pe Marte nimic nu se clintește. Iar partida era, oricum,

pierdută. Au încercat să-l ucidă. A preferat să riște. Dacă l ați fi încurajat...

– Nu sînt decît un executant. Nu pot face nimic.

– Aveți puteri depline.

– Pentru a amenința cu ele, nu pentru a le folosi.

– Atunci amenințați.

El își plecă capul.

– Nu văd decît o soluție. Vă previn însă că nu o să vă placă. Tatăl dumitale...

– Tatăl meu greșește, spuse ea repede, însă nu vreți să-l...

– Nu, spuse el. Nu se pune problema. Noi nu folosim astfel de metode.

Gena păli.

– Iertați-mă, spuse el. Vreau doar să-l pun în fața anumitor fapte. Iau aceasta asupra mea. Îmi risc viitorul, să știți.

– Ce pot face eu?

– Ceea ce mi-ați propus. Haine și mîncare. Încercați să aflați ce se petrece sus. Va mai trebui să reușiți să mă ascundeți timp de cîteva zile.

Ea zîmbi, se ridică, trecu pragul.

– Nu va fi ușor, spuse înainte de a pleca. Dar bizuiți-vă pe mine.

6

Străzile erau pline de un tumult neobișnuit. Beyle se strecura printre grupuri, forțîndu-se să aibă o înfățișare cît mai marțiană. Gena îi adusese un costum de miner marțian, venit să-și petreacă cîteva zile în oraș, ceea ce îi permitea să-și păstreze masca atîrnată pe piept și, eventual, să-și acopere fața. Ea îl răsese în cap, după moda minerilor. Spera că mersul nu îl va da de gol. Nici nu îndrăznea să deschidă gura de teamă ca accentul să nu-i dezvăluie originea.

Situația era pur și simplu ridicolă, își spunea el străbătînd străzile din Circe către ușa care dădea în drumul spre astroport. La trei zile de la sosirea lui pe Marte, era căutat de poliție și nu își putea da în vileag identitatea fără riscul de a-și zdrobi cariera definitiv. Și, fără îndoială, de a ruina pentru multă vreme Proiectul.

Iar acum, în Circe domnea agitația. Procesul lui Archim începea peste două ore. Administrația Marțiană împărtășise și ea grija lui Archim de a termina cît mai repede. De fapt, și unii și ceilalți se temeau în mod evident de o intervenție a Pămîntului, destinată să rezolve problema cu discreție, în vreme ce ei vroiau să o

tegleze în chip definitiv, dîndu-i o amploare cît mai mare.

Procesul trebuia să fie judecat în fața Marelui Consiliu Marțian, reunit în pripă. Era o procedură neobișnuită dar legală, la care Consiliul făcuse apel, dată fiind gravitatea acuzației. Jon d'Argyre dorea să obțină o condamnare definitivă și fără apel a marelui Proiect.

Beyle nu se îndoia de faptul că el avea sub control cel puțin o treime din Marele Consiliu. O altă treime se opunea proiectelor lui Archim din tradiționalism. Ultima treime va ezita poate să-l condamne pe climatician, din simpatie pentru ideile lui sau chiar de teama influenței crescînde a lui Jon d'Argyre.

Procesul va fi public și o bună parte a populației se îndrepta către Palatul Consiliului pentru a profita de spectacol. Mulți marțieni veniseră chiar din alte orașe sau din deșert. Printre ei, Beyle se simțea într-o siguranță relativă. Experimentase ineficacitatea Poliției Administrației. Pe lîngă o dezbatere publică, Archim ceruse și obținuse ca procesul să fie televizat nu numai pe Marte, ci să fie transmis și pe Pămînt, integral. Era puțin probabil ca publicul terestru să se intereseze de o afacere atît de provincială, care nu va mobiliza decît cîteva cercuri politice rare. Însă acuzatul insistase. Stînjenită, Administrația invocase termenul prea scurt pentru a putea stabili legăturile, însă Archim bazîndu-se pe Constituție, ceruse o publicitate imediată și nelimitată, ceea ce însemna că orice adult, de pe Marte sau de pe Pămînt, trebuia să poată lua cunoștință de dezbateri chiar în clipa cînd aveau loc, cu rezerva intervalului de transmitere, prin simplă branșare a receptorului pe

canalele rezervate politicii.

Cererea, la fel ca și restul afacerii, era neobișnuită. Articolul respectiv nu fusese invocat decît de două ori în decursul istoriei marțiene. Însă Administrația nu putea refuza climaticianului această garanție sub amenințarea de a vedea în scurtă vreme verdictul procesului revocat de Curtea Supremă a Pămîntului.

Rezidentul pămîntean consultat se arătase foarte ferm asupra acestui punct, căci Gena îi transmisese un mesaj lipsit de orice echivoc din partea lui Beyle.

Pe străzi oamenii discutau, desigur, despre afacere. Ascultîndu-i, în vreme ce evita să ia parte la conversații, Beyle fu surprins să descopere cît de multe simpatii se îndreptau către Noroit. Nu reușise să-și recruteze mulți adereți pentru partid, însă proiectele-i erau cu mult mai puțin nepopulare decît spusese el că se teme. În rest, locuitorii lui Marte păreau să se teamă de puterea în creștere a lui Jon d'Argyre. Și dacă nu credeau cîtuși de puțin în teoriile lui Archim, li se părea respingător ca un om să fie judecat și aruncat în închisoare pentru că a apărat un vis, pe cît de nebunesc pe atît de exaltant. Nu dădeau mult credit actului de acuzare care-l califica pe Archim drept trădător. Într-un oraș ca Circe unde toată lumea se cunoștea, într-o măsură mai mare sau mai mică, Archim se bucura de o popularitate reală care se manifesta acum în plină zi.

Spiritele se încingeau și polițiștii patrulau fără încetare prin oraș sub pretextul împiedicării tulburărilor. Beyle bănuia că mai curînd îl căutau pe el. Din fericire pentru el avea puțină experiență în această nouă sarcină. Iar faptul că nu-l cunoștea aproape nimeni era în

favoarea lui. Jon d'Argyre nu avusese îndrăzneala de a-i face publice semnalmentele, de teama unei reacții a Pământului.

Dar atunci cînd ajunse în apropierea porții astroportului și se îndreptă, pierdut în mulțime, către locuința rezidentului pămîntean, înțelese că nu va găsi adăpost. Edificiul, teritoriu interzis forțelor marțiene, era înconjurat cu discreție, însă eficient. Jon d'Argyre nu își asuma riscuri.

Lui Beyle nu-i mai rămînea decît o singură soluție. Se îndreptă către Palatul Consiliului. Acolo, cu siguranță că nu era așteptat. Pierdut în mulțime, va fi în siguranță.

Iar acolo putea pune mai bine în aplicare cea de-a doua parte a planului său privitor la ultima speranță.

7

Cu o oră înainte de începerea procesului, piața din fața Palatului Consiliului era întunecată de lume. Beyle își făcu loc cu coatele pînă ajunse în capul scărilor. Zărind cordonul de polițiști care îndiguia mulțimea, bătu în retragere. Palatul era un exemplu discutabil al pompoasei arhitecturi tehnologice, pe care Pămîntul o exportase cu entuziasm în celelalte lumi, în vremea celor dintîi epoci ale cuceririi. Probabil că fusese primul edificiu construit după ridicarea domului.

După deschiderea ușilor, oamenii au dat năvală. Însă, numai deținătorii unui permis special au putut pătrunde în sala de ședințe. Ceilalți se înghesuiau într-un hol vast unde fuseseră instalate ecrane mari. Administrația ținea ca această condamnare să se facă după toate regulile și cu un maximum de strălucire. În sfîrșit, cu cîteva minute înainte de începerea audierii, ecranele se însuflețiră. Camera TV fusese plasată în mijlocul sălii, iar pămînteanul putea distinge clar profilul acuzatului, în spatele celor douăzeci de membri ai Consiliului, figuri întunecate, dispuse simetric. Puțin mai în față se ridica o estradă pe care stătea președintele.

La stînga, era un birou modest, ce purta o inscripție: "Secretarul Marelui Consiliu". Dar spre deosebire de colegii săi, Jon d'Argyre putea lipsi, fără ca președintele să dea semne de neliniște.

O rumoare domnea în sală, care nu se liniști decît atunci cînd o sonerie răsună strident anunțînd începerea audierii. Beyle se întreba la ce se gîndeau colegii săi de pe Pămînt, care fuseseră smulși de la ocupațiile lor sau chiar din pat, la anunțarea evenimentelor și care, sigur îl făceau cu ou și cu oțet.

Din rîndurile Marelui Consiliu Marțian se ridică un bărbat care citi acuzația cu o voce egală. Colegii îl ascultau fără prea mult interes. Cei mai mulți purtau numele vechi de pe Marte și controlau cea mai mare parte a bogăției marțiene, pe care o administrau, fără a o poseda cu adevărat.

Cu toate acestea, unii aveau o origine mai modestă. Ceilalați, patricienii marțieni, îi admiseseră în rîndurile lor pe motivul bunelor și loialelor lor servicii. Istoria se repeta fără a plictisi pe cineva. Erau cîinii care urlau împreună cu lupii, în speranța de a primi o parte din pradă. Totuși, printre aceștia Archim își putea găsi cîțiva adepți.

Actul de acuzare conținea puține elemente noi. Arunca toate responsabilitățile asupra lui Archim și îi scutea într-un fel pe "complicii" săi, arestați în același timp. Manevra era iscusită. Acuzația putea pedala pe șovinismul marțian și încerca să sugereze că numai Noroit fusese cel care favorizase hegemonia pămînteană, însă nu putea risca să extindă această vină asupra tuturor tovarășilor săi. Erau prea mulți prieteni în

rîndurile asistenței, pentru ca această insinuare să rămînă credibilă. Beyle remarcă cu ușurare că nu se făcea nici o referire la Gena sau la el.

Actul făcea un scurt rezumat al proiectelor lui Archim și insista asupra faptului că aceste "fantezii demente nu puteau servi decît la a masca un vast plan de subversiune destinat să asigure hegemonia anumitor interese terestre pe Marte și de a lua de la proprietarii lor legitimi, marțienii, bogățiile minerale, pentru a-i face pe pămînteni să profite de ele."

Acuzația era gravă și nu avea cum să amelioreze relațiile Marelui Consiliu cu Guvernul Pămîntean. Însă era iscusită, în măsura în care relua o temă frecvent evocată de autonomiștii marțieni și care avea profunde rezonanțe în rîndurile populației.

După ce acuzatorul tăcu, urmă o clipă de liniște, apoi începu audierea martorilor. Mai întîi, oamenii fără importanță. Veniră să povestească cum fuseseră contactați de Partidul Proiectului, cum mirosiseră trădarea și transmiseseră imediat părerile Administrației. Istorisirile lor conțineau nereguli și contradicții pe care nici Archim, nici apărătorul lui nu le atacară. Beyle înțelese dorința climaticianului de a pleda pentru fond, și nu pentru formă. Vroia să profite de ocazie pentru a-și exprima ideile și disprețuia lansarea într-o luptă de procedură.

Președintele Marelui Consiliu avu plăcerea de a-i confrunta pe unii dintre martori. Jon d'Argyre ținea să dea sistemului solar impresia că procesul se desfășura conform uzanțelor, între oameni bine crescuți și că nu era vorba de cărți măsluite. Își ascunseseră deci cîteva stîngăcii.

Apoi aprodul îl anunță pe secretarul lui Jon d'Argyre.

Un tînăr cu tenul palid spuse că el depunea mărturie în locul secretarului Marelui Consiliu, pe care funcțiile îl împiedicau să apară la bară. Cererea era neobișnuită, dar date fiind circumstanțele, poate că tribunalul o va accepta.

Marele Consiliu o acceptă.

– Domnul d'Argyre, începu secretarul, care își consulta adesea însemnările, a primit chiar în ziua arestării acuzatului, către ora cinci dimineața, un apel anonim, care-l avertiza că o adunare a răzvrătiților va avea loc în subterancle orașului, chiar sub locuința sa. Fără îndoială că va asista și un agent de pe Pămînt. Domnul Jon d'Argyre se sfătui imediat cu unii dintre colegii săi privitor la noua situație care fusese creată prin activitățile clandestine ale Partidului Proiectului. După examinarea planului locurilor, s-a luat hotărîrea ca participanții să fie arestați. Conducîndu-i chiar el pe valoroșii membri ai Poliției Marțiene, domnul d'Argyre, plecînd de la propria-i locuință, reuși să ajungă în sectorul din subterane unde răzvrătiții își instalaseră baza secretă. Secretul cu care se înconjuraseră era suficient pentru a dovedi caracterul antisocial al demersului lor, după cum perfecționarea echipamentului lor mărturisea îndelungata pregăti e a complotului.

Un membru al Consiliului îl întrerupse pe martor.

– Pot să vă pun o întrebare?

– Desigur, spuse tînărul.

– Ce s-a întîmplat cu agentul pămîntean?

– A fost arestat, spuse secretarul calm. Însă

naționalitatea îl împiedică să apară aici. Va trebui să răspundă de faptele sale în fața tribunalelor de pe Pământ.

În sufletul lui Beyle amuzamentul se împletea cu mînia. Era pur și simplu un bluf. Dar începea să-și dea seama de măsura luată de Jon d'Argyre. Să admită în mod oficial că pămînteanul fugise, constituia pentru el o mărturisire a neputinței. Afirmînd că era arestat, constrîngea Guvernul Pămîntului să rămînă pentru moment în afara afacerii și să-l dezavueze pe Beyle în mod oficial. Desigur că un asemenea bluf nu-l va ține prea mult. Însă Jon d'Argyre nici nu o cerea. Iar pe de altă parte, în felul acesta putea să treacă mai ușor sub tăcere rolul fiicei sale, rol pe care, pe de altă parte, Archim cu siguranță nu avea să-l dezvăluie.

După cîteva întrebări pur formale, președintele îi mulțumi secretarului. În loc să-și reia locul din sală, acesta se așeză lîngă masa rezervată în mod oficial lui Jon d'Argyre, al cărui scaun rămînea mereu gol. Nimeni nu obiectă.

Polițiștii, care conduseseră brigada de intervenție, compărură la rîndul lor. Depoziția lor fu lipsită de personalitate. Apoi veni rîndul celorlalți oameni de știință, să spună ceea ce gîndeau de bine despre teoriile lui Archim, pe care îl tratară, printre alte răutăți, drept inconștient sau arivist. Unii fură vehemenți, alții ironici. Cîțiva își arătară invidia și disprețul.

Archim nu se folosea niciodată de posibilitatea de a interoga martorii. Devenea din ce în ce mai evident că nici măcar nu va încerca să se apere.

După o scurtă pauză începu defilarea martorilor

apărării. Directorul Institutului de Climatologie Marțiană ținu să spună lucruri bune despre fostul său elev.

– Noroit, spuse el, este unul dintre cei mai buni climaticieni de pe Marte, poate unul dintre cei mai buni din sistemul solar. Lucrările sale privitoare la microclimatele polare sînt de autoritate. Recentele sale cercetări asupra trecutului climatic al planetei noastre reprezintă opera științifică cea mai ambițioasă de care a răspuns vreodată institutul meu. A dovedit că Marte și-a pierdut atmosfera, nu atît din cauza slabei gravitații, cît în urma unei serii regulate de cataclisme astronomice, ale căror urme pot fi regăsite în întreg sistemul solar. În alți termeni, coliziunile repetate cu asteroizi și comete sînt cele care au despuiat planeta Marte de atmosferă și de o mare cantitate de apă.

În sală era agitație.

– Există vreun motiv de a crede că aceste catastrofe s-ar putea repeta? întrebă președintele.

– Nu înainte de cel puțin douăzeci și cinci de milioane de ani, dacă periodicitatea constatată, care este de ordinul a treizeci de milioane de ani, se va menține.

– Se poate deduce că planul lui Noroit vizînd să transforme atmosfera planetei noastre are vreun sens?

– Nu sînt calificat pentru a răspunde, nestudiind cu atenție această problemă, care mă depășește.

Președintele insistă.

– Dar care vă este convingerea intimă?

– Mijloacele tehnice necesare aproape că depășesc închipuirea. Însă proiectul în sine nu e absurd. Presupunînd că ar putea fi dus la bun sfîrșit, Marte ar

dispune de o atmosferă stabilă, pentru cel puțin douăzeci de milioane de ani.

Sala începu să urle, iar președintele trebui să amenințe cu o expulzare generală, pentru a reinstaura calmul.

– Credeți că Noroit singur ar fi putut să pună la punct un asemenea proiect?

– Cu siguranță că nu. Însă el nu pretinde că ar fi stabilit altceva decît un program de studii, foarte detaliat, desigur.

– Credeți că Marte ar putea, eventual, să realizeze singură acest program, dincolo de studiile preliminare?

– Nu, răspunse simplu profesorul.

– Un ajutor al Pămîntului ar fi deci foarte important?

– Determinant, aș putea spune.

Sala se agită din nou.

– În ce proporție credeți că ar fi necesar ajutorul Pămîntului?

Profesorul șovăi, vizibil stingherit.

– Problema nu aparține de resortul meu. Aș spune că un asemenea plan nu este la scara economici marțiene. Pămîntul ar trebui să și-l asume în întregime.

– Deci, Pămîntul ar controla în întregime execuția și consecințele.

– N-am spus așa ceva. Ar putea fi tentat să o facă.

– Vă mulțumesc. Dorește vreun membru al Consiliului să pună martorului vreo întrebare suplimentară?

Se ridică secretarul lui Jon d'Argyre.

– Domnul d'Argyre ar fi dorit să-i pună o întrebare martorului.

Președintele ezită o clipă.

– Puneți-o, spuse el în cele din urmă.

– Domnul d'Argyre ar fi dorit să știe ce plată ar putea cere Pămîntului în schimbul unei favori atît de...cosmice?

Savantul rămase tăcut.

– Ei? întrebă secretarul.

– Pe Marte nu există nimic care să justifice un asemenea sacrificiu financiar, șopti profesorul. Exceptînd..

– Exceptînd?

– Exceptînd poate spațiul. Pămîntul e suprapopulat, toată lumea o știe.

Sala mugi de mînie.

– Însă nimic nu se va putea face înainte de trecerea cîtorva generații, adăugă repede profesorul.

– Ați subliniat în mai multe rînduri că Noroit era un om ambițios. După dumneavoastră, pînă unde ar putea merge ambiția lui?

– N-am vrut să vorbesc decît despre ambiția lui științifică.

Sala murmură.

– Sînteți sigur? Să acceptăm cuvîntul în acest sens. Considerați că ar fi fost în stare de orice, pentru a conduce o experiență? Și, pentru a reuși, să se supună unei puteri străine?

Savantul se înroși.

– Mulți oameni de știință și-ar vinde sufletul

pentru a-și verifica ideile, spuse el. Însă, nu cred că Archim este capabil să facă ceva ce conștiința l-ar opri.

– Vă mulțumesc, spuse sec secretarul.

Președintele chemă martorul următor, care era Larsen. Ca arestat, el apăru între doi gardieni. Însă președintele anunță că împotriva lui erau acuzații atît de minore încît fusese autorizat, la cerere, să depună mărturie în favoarea apărării. În trecere arătă că ceilalți membri arestați ai Partidului Proiectului vor face obiectul unui proces separat.

– Archim este omul cel mai cinstit de pe Marte, începu Larsen.

– Consiliul vă mulțumește pentru aprecieri, spuse președintele cu o undă de dispreț în glas.

– Poate că da, continuă Larsen fără să se tulbure. Însă am de spus ceva foarte important. (Privea în jur ca și cum căuta un sprijin în sală, însă pămînteanul observă că evita să-și încrucișeze privirea cu cea a lui Archim.) Iată despre ce-i vorba. Archim a fost victima unui sabotaj. Eu însumi l-am salvat. Accidentul sau mai bine zis atentatul a avut loc în Marea...

Archim se ridică dintr-o săritură.

– Cer ca cele două probleme să fie departajate, domnule președinte. N-au nici o legătură între ele.

– Dimpotrivă, tună Larsen. Îl cunosc bine pe vinovat. Este...

Archim îi acoperi vocea.

– Rog ca martorul să fie dus de aici, domnule președinte. Vîrsta lui scuză multe lucruri, iar depoziția lui n-ar putea decît să încurce situația. E vorba despre o afacere pentru care voi depune mărturie mai tîrziu.

În sală se făcu auzită o voce.

– Deci pilotezi din nou, Larsen?

Șoapte se auziră ca un ecou.

– Liniște, spuse președintele. (Își părăsi fotoliul și discută cîteva clipe cu doi dintre colegii săi. Apoi, întorcîndu-se la loc, spuse cu voce arogantă): Consiliul consideră că pentru moment nu trebuie să cunoască această afacere care n-a fost menționată în anchetă. Cu toate acestea își rezervă dreptul de a o examina mai tîrziu. Incidentul este clasat.

Atenția lui Beyle se concentră asupra secretarului. Rămăsese impasibil. Sigur că Jon d'Argyre mizase pe faptul că Archim va încerca să o țină pe Gena cît mai departe de incident. Vizibil ușurat, Archim se reașeză.

– Cu toate acestea, reluă președintele, Consiliul ar dori să-l asculte pe martor, precizînd un amănunt. El a spus că l-a salvat pe acuzat. Era singur în momentul acela?

– Da, spuse Larsen nesigur, după ezitare.

– Martorul poate indica și locul acestui accident?

– Un punct situat la nord-est de Marea Sirenium. Accidentul s-a produs în ziua care a precedat evenimentele. Însă nu era un accident normal. Era...

– Să rămînem la fapte. Martorul a mers în Marea Sirenium folosind un copter?

– Da, spuse Larsen.

– Atunci martorul poate să explice Consiliului cum a reușit să piloteze un copter în ciuda infirmității sale?

– M-a însoțit cineva, sfîrși Larsen prin a mărturisi.

– Cine?

– Un prieten de-al lui Archim.

Larsen devenea purpuriu.

– Nu ne jucăm de-a ghicitorile, spuse președintele. Nu e vorba, mai curînd, de agentul pămîntean?

– Ba da, recunoscu Larsen pleoștit.

Pentru a restabili ordinea, președintele trebui să amenințe din nou cu evacuarea sălii.

– Îi mulțumesc martorului, spuse în cele din urmă președintele. Vom trece acum la inventarierea dovezilor și a dosarelor descoperite în urma percheziției.

Documentele fură proiectate pe un ecran. Erau privitoare la lucrările lui Archim sau la relațiile pe care le întreținuse cu colegii săi pămînteni. Beyle spera că acest schimb de scrisori cu Securitatea științifică de pe Pămînt, nu fusese descoperit. Aveau încredere, unul în celălalt. Apoi, își spunea că savantul climatician, conștient de situația lui precară, distrusese pe parcurs această corespondență.

Jon d'Argyre încă nu își făcuse apariția. Beyle socoti că era vremea să acționeze. Pentru Achim situația nu putea decît să se agraveze. Publicul era asmuțit în mod evident împotriva lui.

Își croi drum prin mulțime și îl abordă pe aprod, pe un coridor din apropierea ieșirii.

– Doresc să-i vorbesc secretarului general, Jon d'Argyre, suse el cu simplitate.

Aprodul îl măsură din priviri, încremenit apoi îl împinse cu mîna.

Pămînteanul insistă:

– Vreau să-l văd. Am să-i fac o comunicare importantă.

– Mai tîrziu, spuse aprodul. Domnul d'Argyre este ocupat.

Aprodul îl privea pe Beyle fără să-l recunoască.

– Vin de pe Pămînt, spuse Beyle. Trebuie să-l văd fără întîrziere. Arătați-mi drumul.

Aprodul își trecu mîna peste colier.

– N-aveți mutra unui pămîntean.

– S-ar putea, spuse Beyle. Dar priviți-mă bine. În ultimele ore poate mi-ați văzut fizionomia agreabilă de multe ori. Atunci, înseamnă că nu urmăriți niciodată știrile. Puteți să mă anunțați. Sînt Georges Beyle.

Aprodul făcu ochii mari.

– Dar, sînteți căutat!

Începu să se emoționeze.

– Credeți? întrebă Beyle. Tocmai au spus că sînt la închisoare. E inutil să alertați poliția. Nu vreau decît să vă urmez. Anunțați-l imediat pe Jon d'Argyre.

– Pe aici, spuse aprodul în cele din urmă.

Traversară holul fără a atrage prea mult atenția. Aprodul deschise o ușă de sticlă mată, după ce pronunțase cîteva cuvinte într-un microfon.

În conduse pe Beyle într-o cămăruță și ieși, închizînd cu grijă ușa în urma lui. Cîteva minute mai tîrziu ușa se deschise din nou și trei bărbați în uniformă, înarmați, pătrunseră înăuntru.

– Urmați-mă, spuse superiorul. Domnul secretar general acceptă să vă primească.

– Vă așteptam, spuse Jon d'Argyre, în picioare, în fața biroului său. Aveți nevoie de mine, nu-i așa? Sînt dispus să fiu fair-play. Părăsiți Marte, cu discreție.

Beyle zîmbi. Privirea îi fu atrasă de o sferă de sticlă care părea umplută cu un nor albastru și care trona în mijlocul luxosului birou din lemn terestru. Culoarea aceasta albastră îi amintea ceva. Un fior îi trecu pe șira spinării. Își întoarse privirea. Pereții biroului erau lambrisați, iar unica fereastră, opacizată.

– Sînteți atît de sigur că ați cîștigat?

– Împotriva dumitale, nu. Împotriva dumitale nu pot face nimic. Ești pămîntean. Însă mă îndoiesc că la întoarcere vă vor aștepta cu flori. Și că Pămîntul mai îndrăznește să apere proiectul nebunului ăsta de Noroit. Pe el am pus mîna.

– Îl urîți?

– Nu urăsc pe nimeni. Credeți că atunci cînd ocupi un post ca al meu poți urî? Pot doar să îndepărtez ceea ce cred că este nefast pentru viitorul planetei Marte.

– Sau pentru al dumitale, spuse Beyle.

– E o diferență chiar așa de mare?

D'Argyre își mută privirea undeva deasupra capului pămînteanului. Deasupra ușii se afla suspendat un ecran, care transmitea desfășurarea dezbaterilor.

– N-avem prea mult timp de pierdut, spuse Beyle. Vin să vă rog să vă revizuiți poziția față de planul lui Noroit. Pămîntul ține la realizarea lui. Are și mijloacele necesare constrîngerii planetei Marte. Însă nu dorește prăbușirea dumitale.

Jon d'Argyre își încrucișă brațele și făcu un gest de profundă plictiseală.

– Iată niște cuvinte foarte puțin diplomatice. Dar, cu toate astea, aceste probleme îmi scapă. Marele Consiliu este singurul judecător. Puteți constata că nici

măcar n-am vrut să influențez hotărîrea, deși cuvîntul meu are greutate.

– Dumneavoastră controlați Consiliul, spuse Beyle.

Jon d'Argyre zîmbi.

– Și dacă ar fi așa? Ascultați. Noroit ne-a încurcat ani de zile. Pe Pămînt nu este necunoscută agitația care a domnit aici în jurul acestui proiect demențial. Venirea dumitale mi-a dat ocazia să scap de el în chip definitiv. Fiți binecuvîntat.

– A fost cît pe ce să reușiți singur.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– N-are importanță. Proiectul acesta este realizabil. Și tocmai pentru că o știți, vă opuneți cu atîta energie. Băgați de seamă.

D'Argyre îl privi cu curiozitate.

– Nu abandonați cu ușurință. Fie. Nu e o idee în vînt. Însă pentru Marte este un proiect periculos.

– Este cel mai mare proiect de dezvoltare, care a fost conceput vreodată pe Marte.

– Văzut de pe Pămînt, poate că da. Însă aici, nici un om cu bun simț nu dorește să-și vadă planeta astfel transformată. Marte este un ansamblu echilibrat. O asemenea experiență comportă riscuri pe care nimeni nu le-ar accepta.

– Vor fi luate toate măsurile de prevedere. Studiile preliminare au arătat că...

– Să nu-mi spuneți mie ce este bine pentru Marte. Nu vorbeam doar despre riscurile tehnice. Există și riscuri politice.

Jon d'Argyre se ridică în picioare, venind în fața lui Beyle.

– Știu prea bine, ce vreți voi, pământenii, spuse el. Vreți să înzestrați Marte cu o atmosferă pentru a vă trimite aici surplusul populației. Considerați Marte un fel de supapă. Însă noi nu tînjim să transformăm Marte într-un nou Pământ. Vrem să trăim în continuare liberi, pe cîmpii întinse.

– Niște deșerturi. Mări uscate și ucigătoare.

– N-are importanță. Ne aparțin și vom ști să le apărăm. Puteți să spuneți acest lucru pe Pământ, domnule ambasador plenipotențiar. Vrem să rămînem ceea ce sîntem. Cît timp îi va trebui Pământului pentru a ne cotropi? Pentru a ne polua lumea, așa cum ați făcut cu a voastră? Zece ani? Douăzeci de ani? Iar societatea aceasta în care am crescut, care ne-a făcut, va dispărea. Strămoșii mei au fugit de pe Pământ, domnule Beyle. Ba chiar au renunțat la numele lor și l-au luat pe acela al unei regiuni marțiene, tocmai pentru a arăta că drumul lor era fără întoarcere. Ei au creat această lume. Nu căutați altundeva pămînturi noi. În ceea ce mă privește, eu îmi voi apăra planeta și poporul care mi-a încredințat destinele. Utopia dumitale nu mă interesează.

– Nobil discurs, spuse Beyle sec. Dar nu vi se pare mai curînd că apărați propriile dumneavoastră interese, propria putere? Credeți că pe Pământ nu se știe că familia d'Argyre a controlat încă de la început, datorită averii ei, uzinele de oxigen și puțurile de pe Marte? Dacă Pământul dotează Marte cu o atmosferă, nu mai reprezentați nimic. Nu mai posedați nimic. Iar colegii dumitale din Marele Consiliu nu se gîndesc, oare, și ei la privilegiile lor? La industriile vitale pentru Marte, pe care le gîrează și care, dintr-o dată, ar deveni inutile:

energia și hrana? Ce s-ar alege de stațiunile hidroponice, dacă solul lui Marte ar putea fi cultivat? Oh, desigur, nu este ceva imediat. Dar dumneata vezi departe, în viitor. Vechile familii de pe Marte au obiceiul să prevadă și să împiedice schimbările. Mai bine primul într-o lume săracă, decît al doilea într-una fertilă. Vedeți dincolo de dumneavoastră. Și cu toate acestea nu aveți decît o fiică.

Jon d'Argyre păli, dar nu spuse nimic.

– Ar trebui să vă gîndiți la ea, continuă pămînteanul. Ar fi trebuit să vă gîndiți la ea atunci cînd l-ați arestat pe Noroit, fără un motiv solid pentru a-l da pe mîna unei opinii publice pe care ați manipulat-o. Și atunci cînd ați încercat să-l asasinați. Credeți că ea nu știe?

– Tăceți, răcni Jon d'Argyre. Nu știu despre ce vorbiți.

– Oare? Pămîntului nu-i plac evenimentele care se desfășoară pe Marte. Pămîntului nu-i place ca pe Marte să se ucidă. Pămîntului nu-i plac sabotajele. Pămîntul poate ordona o anchetă pe Marte.

– Și cine o va conduce?

– Eu am împuternicirile necesare.

– Din punct de vedere tehnic, vă aflați în stare de arest.

– Nu cred, spuse Beyle. Pămîntului nu i-ar plăcea una ca asta. Va crede că m-ați inculpat, deoarece v-a fost frică. Dacă mă veți face să dispar, va trimite pe altcineva. Iar eu știu cine a dat ordinul de sabotare a aparatului lui Archim Noroit. Și nu voi avea odihnă pînă cînd nu vă voi tîrî în fața unui tribunal adevărat. Doar dacă nu vă schimbați atitudinea.

– N-aveți dovezi.

– Voi găsi, spuse Beyle, brusc înfuriat de înfumurarea adversarului său. Chiar mai multe decît vor trebui. Pământul are dreptul de a arunca o privire asupra justiției de pe Marte, să nu uitați, și mă voi folosi de el.

– Deveniți dezagreabil, spuse Jon d'Argyre.

– Se poate, răspune Beyle. V-am oferit o scăpare. Dar luați aminte. Chiar dacă scăpați de justiție, veți fi ruinat, zdrobit. Există lucruri mai grave decît pierderea monopolului aerului pe Marte. Gîndiți-vă la Gena.

– Ieșiți afară, spuse Jon d'Argyre.

– Oh, nu, nu acum. Și nici altă dată.

Dintr-un buzunar interior își scoase medalia albastră.

– Presupun că aveți cunoștință de acest obiect.

Jon d'Agyre luă medalia și o studie. Lăsă să-i scape un suspin adînc.

– Pot chema gărzile să vă aresteze, spuse Beyle.

Jon d'Argyre lăsă medalia pe birou și se lăsă să cadă în fotoliu.

– Unul dintre strămoșii mei a avut una asemănătoare. Deci Consorțiul s-a hotărît. Trebuie să fie disperați. Au trimis un Purtător. Aveți într-adevăr puteri depline.

– Prea multă vreme v-ați îndoit, spuse Beyle. Speram să aranjez altfel problema aceasta, însă va trebui să suspend procesul. Al dumitale va începe peste cîteva zile. Intervalul necesar pentru a aduna martori.

– Așteptați, spuse Jon d'Argyre. (Chipul îi era descurajat. O buclă căruntă îi cădea pe frunte. Privea medalia hipnotizat.) Ați cîștigat Ce trebuie să fac?

Tonul îi devenise aproape umil.

– Noroit trebuie achitat, spuse Beyle. Consiliul va da un aviz favorabil Proiectului.

– Nu, spuse Jon d'Argyre, nu, e imposibil.

– În schimb, dumneata nu vei fi anchetat. Natural, va trebui să vă abandonați funcțiile. Vor avea loc noi alegeri. Noroit va renunța să depună plîngere.

– Nu există altă ieșire? întrebă Jon d'Argyre.

– Nu, spuse Beyle. Ați comis mai mult decît o eroare, o greșeală, cu atentatul acela. Și o a doua eroare arestîndu-l pe Noroit, atunci cînd ați aflat că prima tentativă de a-l elimina eșuase. Fără ajutorul dumitale ne-ar fi trebuit ani pentru a obține acest rezultat. În prezent, Marele Consiliu Marțian va trebui să voteze Proiectul.

– Marte va muri. Din vina mea. Cel puțin fiica mea nu va ști nimic, nu-i așa?

– Mi-e teamă să nu fie puțin prea tîrziu.

Jon d'Argyre plecă capul și lăsă să-i scape un mormăit. Beyle știu că învinsese, că fusese întoarsă o pagină de istorie marțiană, că domnia patricienilor și a marilor familii trecuse, fără speranță de întoarcere, și de asemenea, că se făcuse un pas pe lungul drum care va conduce la transformarea planetei. Interminabila goliciune a planetei roșii urma să ia sfîrșit, după zeci de milioane de ani.

Mîine, adică peste un secol, Marte urma să devină planeta verde, o planetă acoperită cu arbori, cu iarbă și cu oameni. Visul pădurilor va deveni realitate. Frunze verzi. Iar Jon d'Argyre va avea dreptate în mai multe privințe. Străvechea planetă Marte era condamnată, domurile vor dispărea, pionierii vor ceda locul cul-

tivatorilor, industriilor. O cultură se va șterge. Dar nu era, oare, necesar? Lucrurile nu trebuie să se schimbe, fără încetare? Nu era o nebunie să crezi, așa cum o făcuse Jon d'Argyre, și cei asemenea lui, că puteau fi fixate, eternizate în clipa în care le erau favorabile? O clipă, Georges Beyle simți o îndoială.

Își recuperă medalia, pe care o puse în buzunar. Se îndreptă către ușă. Îl opri vocea lui Jon d'Argyre.

– Cine ești dumneata, în realitate? Care vă e numele? Care vă sînt funcțiile?

– Adevăratul meu nume are puțină însemnătate, spuse Beyle. Puțini îl cunosc. Sînt director adjunct al Securității Științifice a Pămîntului.

– În cîteva clipe voi coborî în sala de ședințe.

– Bine, spuse Beyle. Voi fi și eu acolo.

Deschise ușa, trecu prin fața aprodului fără ca să-l privească și făcu în sens invers drumul pe care venise, fără ca nimeni să-l interpeleze. Reîntors în holul mare, se îndreptă către intrarea sălii Consiliului și își arătă insigna ofițerului care o păzea. Omul șovăi o fracțiune de secundă și-l lăsă repede să intre. Fu întîmpinat de priviri uimite, iar el presupuse că trebuia să le atribuie ținutei sale de miner. Îl căută din priviri pe Archim, însă climaticianul nu-l zări. Părea concentrat asupra pregătirii discursului său. Pentru asistență, sfîrșitul procesului nu mai prezenta nici o îndoială, Archim va fi condamnat la deportarea pe Deimos, iar Marele Consiliu va acorda un vot de neîncredere Proiectului, oricît de elocvent se va arăta climaticianul.

8

Toate capetele se întoarseră către Jon d'Argyre atunci cînd intră pe o ușă laterală și se așeză la masa lui fără să facă vreun gest sau să scoată un sunet. Schimbă cîteva cuvinte pe un ton scăzut cu secretarul său, care avu o reacție de surpriză, iar atunci cînd președintele se întoarse întrebător către el, secretarul se ridică și anunță:

– Domnul Jon d'Argyre, secretar general al Marelui Consiliu Marțian, pe baza unor date noi, a hotărît să retragă plîngerea împotriva acuzatului. Totuși, el dorește ca acestuia din urmă să i se dea cuvîntul.

O clipă președintele rămase fără glas. Apoi îi făcu un semn lui Noroit, cu un gest care trăda surpriza și neputința. Climaticianul se ridică și începu să vorbească, într-o tăcere aproape absolută.

– Nu mai trebuie deci să mă apăr, spuse Archim. Totuși, voi vorbi, căci eu, unul, eram mai puțin acuzat, decît proiectul la a cărui stabilire am contribuit și a cărui paternitate mi-a fost acordată în mod abuziv. S-a căutat acum, cît și cu puțin timp în urmă, să se prezinte această afacere ca pe un proces de trădare. În realitate este vorba

de o problemă de opinie, de un diferend politic. Este vorba de viitorul lui Marte.

Toată lumea din această sală și de pe întreaga noastră planetă știe care este proiectul pe care l-am apărat. Este vorba de înzestrarea lui Marte cu o atmosferă asemănătoare celei terestre. Este vorba de transformarea lui Marte.

Desigur, pe Marte nu a rămas suficient oxigen și apă pentru a reconstitui o atmosferă comparabilă aceleia pe care a cunoscut-o această planetă acum cîteva sute de milioane de ani. Aici este vorba să se implanteze o atmosferă comparabilă cu aceea care există pe Pămînt, la o altitudine de circa patru mii de metri. Chiar și pentru așa ceva resursele lui Marte nu ar fi suficiente. Dar în sistemul solar există cel puțin o planetă, pe care aerul și apa există din belșug, într-o cantitate atît de mare, încît punctia operată pentru a face Marte locuibilă abia va fi observată. Pămîntul este gata să facă acest sacrificiu. Mai mult, astăzi este gata să finanțeze acest proiect colosal, să expedieze spre Marte milioane de cargouri.

Un asemenea proiect nu se va realiza într-o zi. Vor fi necesari ani de zile, zeci de ani. Dar într-o bună zi cerul lui Marte va fi de un albastru mai limpede, iar noi vom putea respira liber, din adîncul pieptului, iar copiii noștri vor vorbi despre colinele verzi ale lui Marte.

Da, Marte se va schimba. De ce oare ar trebui ca planeta noastră să rămînă dezolantă pentru vecie? De ce am șovăi să o transformăm atunci cînd avem mijloacele? Trebuie să acceptăm responsabilitățile timpului nostru. Cei care au construit domurile și care și-au abandonat adăposturile îngropate în solul planetei, nu ne-au arătat

oare drumul? Oare nu aventura lor este cea pe care trebuie să o continuăm, făcînd ospitaliere nu numai regiunile rare și limitate ale cîmpiilor lui Marte, ci întreaga întindere a lumii noastre?

Trebuie avute în vedere ecourile extreme ale hotărîrii, pe care o va lua Marele Consiliu. Trebuie să-și cîntărească votul! Căci nu va judeca un om, ci un proiect care privește viitorul întregii specii umane.

Pămîntul este suprapopulat. Însă și Marte este, cu toate că nu sîntem mai mulți de o sută de mii, într-atît de delicate sînt condițiile în care trăim aici. Ne trebuie, atît nouă, înarmenilor, cît și locuitorilor Pămîntului, noi teritorii. Desigur, va trebui plătit un preț. Va trebui să împărțim. Dar acesta nu este numai prețul supraviețuirii noastre, ci pînă la urmă, chiar acel al întregii specii umane. Pămîntul suprapopulat, poluat, stagnează. Marte vegetează. Sînt mai mult de cincizeci de ani de cînd a fost construit ultimul oraș spațial. Credeți că societatea noastră va rezista îndelungatei și profundei decadențe a civilizației, ale cărei semne apar în întreg sistemul solar? Cu orice preț trebuie să descoperim căile unei noi dezvoltări. Ceea ce facem noi aici, va sluji ca model pentru ceea ce se va întreprinde mai tîrziu pe alte lumi. Într-o bună zi omenirea va reconstrui după plac planetele așa cum acționează astăzi, în limite mai strîmte, asupra climatelor. Va transforma în grădini lumi ostile și străine. Sau va pieri.

Dificultățile sînt imense. Consecințele imprevizibile. Ele, rezultatele, pun imaginația la încercare. Clima marțiană se va îmblînzi, plantele terestre vor crește în libertate pe solul nostru. O parte din ghețurile

polare se vor topi, creînd fluvii și lacuri. Viețile noastre și ale descendenților noștri vor fi total transformate. Marele Consiliu, care vă reprezintă, vă va spune dacă este preferabil să continuați să purtați măști sau să umblați cu capul descoperit sub norii încărcați cu apă și nu cu praf.

Se poate, desigur, ca unii să-și piardă din putere, din avere sau din glorie. Însă dorind să apere un trecut de pe acum depășit, nu ar cîștiga decît blestemul istoriei.

Am puține iluzii, astăzi, cu privire la sentința acestui proces. Dar, cu toate acestea, profitînd de ocazia neașteptată care mi-a fost oferită, am ținut ca popoarele întregului sistem solar să știe ce este posibil. Lor le revine adevărata horărîre.

În răstimpul ultimelor fraze ale discursului lui Noroit, tăcerea făcuse loc rumorii. Jon d'Argyre, cu capul plecat, își privea țintă mîinile. Beyle notă nehotărîrea care părea să domnească în Marele Consiliu. În grupe de cîte doi sau trei, depășiți de evoluția situației, responsabilii de pe Marte se chestionau reciproc.

O foaie de hîrtie circula de la unul la celălalt. Beyle îl văzuse pe secretarul lui Jon d'Argyre ducînd-o președintelui. I se păru că citește oboseala pe chipurile membrilor Consiliului. Trăsăturile erau trase, gurile amare. Oamenii aceștia încercau să facă față, însă notița scurtă și energică a lui Jon d'Argyre îi luase prin surprindere.

Nici unul dintre ei nu avea de ales. Beyle o știa. Era un lucru neobișnuit ca puterea stăpînului secret al lui Marte să servească la realizarea planului pe care aceasta

îl combătuse. Războiul de pe Marte nu va avea loc. Sau, mai curînd, el durase două ore. Cel mai mare proces din istoria marțiană și unul dintre cele mai importante, poate, din istoria omenirii, se apropia de sfîrșit.

Membrii Consiliului votară pe terminalele lor. Rezultatele se înscriau unul cîte unul în fața celor mai prestigioase nume ale planetei, toate împrumutate din vechea nomenclatură a geografiei mațiene, conform obiceiului primilor pionieri. Beyle văzu că Jon d'Argyre fixa cu atenție panoul luminos.

În sală se auziră strigăte înăbușite de uimire, însă nici un protest. Votul îi era în întregime favorabil lui Noroit.

Președintele se ridică și anunță cu o voce tremurătoare că Marele Consiliu Marțian socotise că nu trebuia să rețină acuzațiile împotriva lui Archim Noroit, climatician. Dimpotrivă, în unanimitate considera cercetările lui Noroit drept necesare și remarcabile, dorind continuarea lor în colaborare cu Pămîntul, într-o atmosferă de cooperare cordială și își rezerva grija de a examina pe mai departe, amănunțit, modalitățile de realizare a proiectului.

Procesul era închis. Cineva îl aclamă pe Noroit și în curînd îl urmă toată sala. Beyle se duse direct către Archim pe care reuși să-l scoată din mulțime și apoi îl trase de-a lungul coridoarelor. Înainte de a ieși, aruncă o privire spre masa secretarului Marelui Consiliu și văzu că Jon d'Argyre dispăruse.

Larsen li se alătură și îl trase pe Archim de mînecă.

– Ne așteaptă Gena.

O găsiră într-un birou apropiat. Archim o îmbrățișă. Beyle observă că ea ezita între zîmbet și lacrimi.

– Am cîștigat, spuse Archim. Îmi mai purtați încă pică, Georges?

– Nu, răspunse Beyle după o tăcere de o secundă. Acum nu. Dar ați scăpat ca prin urechile acului.

– Presupun că aveți un oarecare amestec în aceasta.

– Nu voi avea niciodată destule cuvinte ca să vă mulțumesc.

Beyle făcu un pas înapoi.

– Mă întreb dacă veți avea multă vreme dorința de a o face, spuse el mohorît.

– Haideți, spuse Archim, să bem pentru aerul Pămîntului, să bem pentru aerul lui Marte. Proiectul va intra în cea de-a doua fază, cea bună.

– Și care va fi cea de-a treia? îl întrebă Gena îmbrățișîndu-l.

– Să respirăm aerul lui Marte, spuse Archim rîzînd. Să alergăm pe cîmpiile lui Marte respirînd un aer cu totul nou. Nimic altceva decît să respirăm și să alergăm prin ploaie și să privim norii transformîndu-se în apă, și nu în nisip.

– În curînd va trebui să plecați pe Pămînt, spuse Beyle.

Se simțea scîrbit, golit, acum cînd alarma trecuse. Se apropie de fereastră și contemplă agitația care făcea de nerecunoscut străzile din Circe. Aceeași mulțime, care acum o oră l-ar fi linșat pe Noroit, era alături de el. Fără îndoială că se lăudau cu toții că încă din primele ore

fusesera partizanii Proiectului. Ca de obicei, hotărîrea destinului lor se făcuse fără ei.

– Iată că acum devin democrat, gîndi Georges Beyle, unul din cei șapte tirani secreți ai sistemului solar.

Aruncă o privire ironică asupra ținutei sale de miner. Trebuia să o ducă pe Pămînt, ca amintire.

– Voi fi bucuroasă să descopăr Pămîntul, spuse Gena.

– Să nu vă faceți prea multe iluzii despre planeta noastră mamă.

O privi în față, iar ea zîmbi.

– Sînteți trist? întrebă ea.

– Nu, răspunse el brusc. Pe curînd.

Se pregătea să părăsească încăperea ce urma să se umple de prietenii lui Archim și de ziariști, cînd Larsen îl apucă de braț.

– Jon d'Argyre, spuse bătrînul. S-a încuiat în biroul lui.

Beyle își lăsă privirile să rătăcească în lungul pereților. Un aprod se apropie și îl salută.

– Vă rog să urcați, domnule.

– Ați ajuns la secretarul general?

– Dacă se poate spune așa ceva, domnule. E mort.

– Cum?

– Avea un "çanq", domnule, într-o sferă de sticlă. A spart-o și...

Pătrunseră în marele birou lambrisat. Prin fereastra mare, acum transparentă, dincolo de dom se puteau ghici deșerturile și munții marțieni. Imobil, așezat în fotoliul său, mai elegant ca oricînd, Jon d'Argyre cu profilul său semeț, părea sculptat într-un bloc de ceară;

părea să-i aștepte. În realitate însă le scăpase.

Mîna lui dreaptă era așezată pe biroul de lemn presărat cu bucăți de sticlă. Degetele-i păreau să mîngîie încă straniul "çanq". Animalul marțian iradia o lumină albăstruie. După secole sau poate milenii de așteptare răbdătoare de-abia tulburată de distrugerea pe ascuns a cîtorva licheni, unul dintre ultimii marțieni adevărați reușise să se hrănească cu o viață.

– Arde chestia asta, spuse pămînteanul.

Un gardian deschise focul împotriva ființei. "Çanqul" se lichefie, apoi se vaporiză. Din lemnul mesei se ridică un rotocol de fum.

Jon d'Argyre părea la fel de dur ca și piatra. Preferase oare să moară, decît să asiste la triumful celui care-i răpea fiica? Beyle se întrebă dacă motivul urii lui Jon d'Argyre față de Archim Noroit nu rezida în aceasta mai mult decît în consecințele politice ale Proiectului. Nimic, niciodată nu este simplu, își spuse el gîndindu-se la Gena.

Partea a II-a

P Ă M Î N T U L

1

Cu palmele pe birou, Beyle își contempla vizitatorii fără prea multă amabilitate. Pentru a zecea oară trebuia să expună liniile generale ale Proiectului. Ura munca aceasta de relații cu publicul care-i lua mult timp și care-l împiedica să se consacre atît cît ar fi dorit administrării planului. De cele mai multe ori era treaba specialiștilor și a ghizilor. Dar, foarte des debarcau persoane importante, uneori pe neașteptate și trebuia să intervină personal, să uzeze de diplomație, ba chiar să-și apere îndelung planul.

Sistemul delicat de puteri care conduceau Pămîntul nu excludea negocierile. Iar mulți oameni, în special cei de care avea nevoie, nu erau încă întru totul convinși de necesitatea planului lui Archim Noroit. Aveau tendința să considere sumele imense cheltuite deja ca extrase direct din buzunarele lor și puneau în balanță suprafețele pustii ale planetei roșii. Nu putcau

sau nu vroiau să înțeleagă întreaga semnificație istorică a acestei sarcini: remodelarea unei planete.

Beyle încercă să zîmbească. Trebuia să o facă. Îl avea în față pe consilierul personal cel mai influent al președintelui Pămîntului, iar în culise se șoptea că bărbatul acesta cu ochi negri și pătrunzători, cu purtări amabile era unul dintre opozanții secreți cei mai hotărîți ai proiectului. În plus, îl considera pe Beyle un rival.

Adoptarea finală a proiectului fusese ocazia unei lupte pe care Beyle și serviciile tehnice ale Administrației sfîrșiseră prin a o cîștiga. Adunarea Mondială a Statelor și a Transnaționalelor se pronunțase în mod oficial. În principiu planul era adoptat și nimeni nu-i mai putea împiedica realizarea. Însă multe obstacole se puteau ridica încă în calea promotorilor săi înainte ca aerul să devină respirabil pe Marte.

– Planul, spunea Beyle, trebuie să se realizeze în cincizeci de ani. Fără îndoială că nu-i vom vedea sfîrșitul. Administrația Planului, ale cărei servicii terestre am onoarea de a le conduce, după cum știți, se va schimba de cîteva ori înainte ca sarcinile să fie îndeplinite. Astfel, a trebuit ca organizarea să se facă în așa fel încît să i se asigure toată suplețea și perenitatea dorită.

Bărbatul așezat în fața lui nu-l slăbea din priviri. Cu toate că numele său era puțin cunoscut marelui public, Rolf Carenheim trecea drept una dintre cele mai importante personaje ale sistemului solar. Îl fixa pe Beyle cu un zîmbet care nu avea nimic liniștitor. Lumina zilei, filtrată prin fereastra polarizată, făcea să-i strălucească ușor stofa vestei portocalii. În spatele lui,

așezați în semicerc, cu ochii pe jumătate închiși, îi ascultau pe propriii consilieri.

Aș vrea să fiu revocat, dacă buzunarele lor nu sînt ticsite cu detectoare și înregistratoare, se gîndea Beyle. Poate și cu arme.

Nu încetase să vorbească. Insista asupra necesității de a lucra în strînsă colaborare cu marțienii și de a li se acorda un anumit număr de responsabilități. Enumeră pe scurt fazele următoare ale creșterii atribuțiilor Administrației. Aceasta era problema care neliniștea cel mai mult echipa lui Carenheim, o știa, locul acesta important și ascendent pe care Administrația Proiectului îl va ocupa în afacerile Pămîntului. Peste un deceniu, Administrația urma să devină cea mai grandioasă întreprindere a planetei, care să dirijeze cele mai mari șantiere deschise vreodată în istorie. Cu mult înainte ca perioada de cincizeci de ani să se scurgă, puterea Administrației nu va cunoaște limite.

Acesta era lucrul care-l neliniștea pe Carenheim. Spre deosebire de cei care gîndeau că, odată rolul ei încheiat, Administrația Proiectului va fi desființată, Carenheim estima că atunci lucrul acesta ar fi imposibil și că, dimpotrivă, ea va constitui puterea politică majoră a întregului sistem solar. Era o epocă pe care probabil că nu o va apuca, la fel ca și Beyle, însă Carenheim era capabil să se intereseze atît de viitorul îndepărtat, cît și de detaliile prezentului. Iar Beyle nu-l putea învinui.

Carenheim se opunea Proiectului, pentru că vedea în el amenințarea pierderii puterii Pămîntului și a guvernului său. Prin eforturi neîncetate el contribuise la stabilirea echilibrului, încă instabil, care prevala între

vechile state și Feudele transnaționale. Unitatea planetei era asigurată în mod durabil, însă problemele care fuseseră rezolvate pe Pământ urmau să se regăsească și în spațiu ca urmare a eforturilor Administrației de a dezvolta alte lumi.

Beyle înțelegea această îngrijorare. Însă, în vreme ce Carenheim credea în diplomație și în forță, Beyle credea în știință. El considera că Administrația va găsi în ea însăși suficient geniu pentru a rezolva în viitor eventuale conflicte. Spre deosebire de Carenheim, se îndoia de eterna supremație a Pământului. Și unul și celălalt se gîndeau la marile imperii interplanetare, adică interstelare, care vor apărea cîndva. Însă în vreme ce Carenheim vedea aceste construcții conduse de către Pământ, Beyle dorea să asigure pe întinsul spațiului mai multă diversitate și libertate.

– Un mic procent din oxigenul necesar va fi găsit chiar pe Marte, spunea Beyle. Acolo există importante cantități de oxizi metalici, a căror exploatare alimentează deja cu aer respirabil orașele și pionierii. Instalațiile care vor permite descompunerea oxidului de fier vor fi dezvoltate pe Marte. Sîntem pe cale să pregătim pe Pământ și pe Lună uzine întregi care vor pleca în următoarele luni.

Tăcu o clipă și se întoarse către fereastră. La baza marelui edificiu de beton și oțel care fusese înălțat spre cer în cîteva săptămîni, se întindeau peluze presărate de tufișuri. Însă dincolo de această grădină, una dintre cele mai mari ale unui Pământ suprapopulat, se înmulțeau semnele unei intense activități industriale. În depărtare se puteau ghici Alpii. Districtul acesta fusese ales pentru a

adăposti Administrația, deoarece era apropiat de Mediterana, care urma să servească drept cadru celor mai ambițioase realizări ale Proiectului.

În colțul drept al ferestrei, între două șiruri de arbori Beyle putea întrezări platforma dezgolită a astroportului.

– Însă așa cum știți, continuă Beyle, Marte nu va putea furniza decît mai puțin de un procent din oxigenul necesar. Cantitatea cea mai importantă va veni de pe Pămînt. Ca să vă dau un ordin de mărime, voi spune că va fi necesar să transportăm pe Marte echivalentul unei sfere de oxigen lichid cu o rază de cîțiva kilometri.

Nimeni nu clipi. Cunoșteau cu toții cifrele pe de rost, deși nu fuseseră încă date publicității. Carenheim schiță un gest nepăsător. Își scoase o țigară din buzunarul vestei, îi tăie vîrful cu grijă, cu un briceag de argint, și-o strecură liniștit între buze și o aprinse. Beyle începea să se enerveze.

Trebuie să mă controlez, se gîndi el. Ei îmi înregistrează fiecare cuvînt. Într-o bună zi vor scoate totul la iveală, tot ceea ce am spus și, în aparență cel puțin, o vor face cu toată nevinovăția.

Acesta era prețul politic. Pămîntul rămînea un butoi de pulbere în ciuda echilibrului ierarhic al puterilor. Lui Beyle i se întîmpla să regrete că acceptase rolul acesta public. Însă momentele de descurajare nu durau niciodată prea mult. Conștiința de a participa la o sarcină istorică îl răsplătea pentru aceste dificultăți.

– Natural, nu intenționăm să trimitem doar aer pe Marte. Va trebui totodată să dotăm Marte cu o cantitate considerabilă de apă fără de care aerul ar fi aproape irespirabil, atît ar fi de uscat. Nu putem modifica cu

adevărat climatul, decît dacă reușim să creăm nori care vor servi drept ecran între sol și spațiul cosmic și vor permite să se evite pierderile nocturne de căldură. În clipa asta climaticienii lucrează asupra acestei probleme, însă ea nu se va pune concret decît peste douăzeci de ani.

Ceea ce vroia el să le împărtășească era inedita dimensiune istorică a proiectului. Poate că prin aceasta ar putea învinge ostilitatea declarată a lui Carenheim.

Unul dintre consilierii lui Carenheim ridică mîna. Beyle îl încurajă făcîndu-i semn cu bărbia.

– Nu vă temeți că această punctie în oxigen și în aer ar deranja echilibrul climatic al Pămîntului?

Carenheim se ferise să pună chiar el întrebarea. Intervenea rar. Cînd vreunul din adjuncții săi deschidea gura, el adopta o atitudine mîhnită ca și cum ar fi fost surprins să audă proferîndu-se o asemenea prostie. Însă aceasta nu înșela pe nimeni și cu atît mai puțin pe Beyle. Carenheim vroia ca întrebarea să-i mai fie pusă o dată. Știa la perfecție răspunsul la acest subiect, însă dorea să înregistreze răspunsul lui Beyle și, dacă exista cea mai mică eroare sau ezitare în răspunsul pe care urma să-l dea Beyle, se va folosi de ea într-o bună zi.

Pe Pămînt, întrebarea făcuse obiectul unor campanii de presă orchestrate cu grijă. Brusc, pămîntenii deveniseră avari cu atmosfera și apa lor pe mare, pînă atunci, le risipiseră fără să le pese.

– Climaticieni, geologi și meteorologi au răspuns negativ, spuse Beyle cu blîndețe. Într-adevăr, dacă la scară individuală cantitățile implicate sînt colosale, la scara unei planete ele nu reprezintă decît mase relativ scăzute.

Așa după cum urma să vă expun în clipa în care am fost întrerupt, o parte importantă din acest oxigen va fi prelevată din oceanele Pământului, prin electroliză. Ansamblul operațiunilor de electroliză urmează o schemă destul de complicată pe care cu siguranță că ați studiat-o în raportul recent publicat și pe care ar fi plictisitor să o repetăm aici. Apa dulce pe care o vom expedia pe Marte va fi prelevată tot din oceane. Este adevărat că nivelul mărilor va scădea. Cu cel mult cîțiva metri. La încheierea operațiunilor, traseul țărmurilor în timpul mareelor nu va fi prea deosebit de cel de acum, la reflux. Pe termen lung o parte din deficit va fi recuperat din ghețarii polari. Climatul regiunilor septentrionale și australe se va îmblînzi simțitor.

Cel care pusese întrebarea părea să asculte cu atenție. Însă Carenheim, cu o înfățișare nepăsătoare, era foarte atent. Beyle își aranjă cravata de un albastru ca oțelul.

– Această transformare a țărmurilor ar fi pus fără îndoială grave probleme acum cîteva decenii, cînd esențialul traficului intercontinental se făcea pe mare și cînd porturile submarine erau inexistente. Unele orașe vor cunoaște însă grave vicisitudini. Pe de altă parte, Veneția va fi definitiv salvată de eroziunea apei. Serviciile mele lucrează la aceste probleme în strînsă legătură cu Secretariatul de Stat al Economiei Mondiale.

Carenheim dădu din cap aprobator. Contribuise la stabilirea acestor legături, considerîndu-le unul dintre cele mai bune mijloace de control pe care guvernul le putea avea. De aceea le și menționase Beyle.

– De fapt, continuă Beyle, această scădere

măsurată a nivelului mării, va avea alte efecte benefice. Vom recupera suprafețe importante care vor putea fi consacrate unor culturi naturale sau hidroponice și vor putea servi unor noi zone de populare. În felul acesta sperăm să descongestionăm anumite regiuni suprapopulate precum Europa și Australia. Sărurile rezultate prin electroliză vor permite producerea a numeroase metale rare și vor ajuta la dezvoltarea culturilor hidroponice. Sperăm ca astfel să reușim să creștem cu 12,7 la sută pe an producția de hrană în ultimul deceniu. Vă amintesc că proiectele prevăd o stabilizare a populației în același interval de timp.

Primul adjunct al lui Carenheim, un bărbat cu o înfățișare șteарsă, osos, chel și care stătea în partea stîngă, deschise gura să spună ceva. Avea reputația de a fi un excelent statistician.

– Ne puteți face cîteva precizări cu privire la soarta Mediteranei?

– Tocmai asta vroiam.

Beyle își turnă un pahar cu apă și îl bău încet. Apăsă un buton de pe zid. Pe fereastra polarizată apăru o hartă colorată a Mediteranei, mascînd peisajul. Era însemnată cu multe stele albe și contururi punctate care nu erau cele ale coastelor obișnuite.

– Mediterana este cea care, într-adevăr, va suporta cea mai mare parte a eforturilor noastre.

Carenheim se instală mai comod în fotoliu și își dădu capul puțin pe spate pentru a examina harta mai bine.

– Ne trebuie, spuse Beyle, o mare închisă, așa încît să putem controla fenomenele care nu vor lipsi să se

producă atunci cînd va scădea nivelul apei. Dar ne mai trebuie şi o mare care să fie în contact direct cu masa oceanică. Încă de la început, din acest punct de vedere, Mediterana şi Baltica ne-au apărut ca privilegiate. Şi pornind de la aceste două mări, vom produce oxigenul necesar.

Cu toate acestea, Mediterana ne interesează în mod deosebit în măsura în care este vorba despre o mare foarte sărată, ceea ce ne uşurează operaţiunile de electroliză şi ne permite să recuperăm suprafeţe considerabile, în special în Adriatica, unde vom putea instala o parte a populaţiei europene.

Beyle desemnă două puncte de pe hartă.

– Un gigantic baraj este în curs de construcţie aici, la nivelul Strîmtorii Gibraltar. Pe de o parte, el ne va permite să controlăm afluxul de ape oceanice, iar pe de altă parte să producem cantităţi apreciabile de energie care vor alimenta centrele de electroliză repartizate pe tot ţărmul mării. Unele sînt plutitoare, altele sînt submarine. Activitatea lor nu va fi deci deranjată de scăderea nivelului mării.

Într-o a doua fază, planul nostru prevede construirea unui al doilea baraj la nivelul Messinei, între Sicilia şi Italia, apoi un al treilea între Tunis şi Sicilia. Aceste două noi baraje vor permite o nouă scădere a nivelului Mediteranei orientale.

Noul traseu al ţărmurilor apare pe hartă punctat. El corespunde unei scăderi a nivelului mării cu mult mai important decît cel care va afecta oceanele în totalitatea lor.

Canalul de Suez va fi şi el închis. De pe la

sfîrșitul secolului XX, importanța lui economică a devenit aproape nulă. Dacă se va simți nevoia, un sistem de ecluze va aduce navele venite dinspre Oceanul Indian la noul nivel al Mediteranei, cu două sute de metri mai scăzut decît cel actual.

– Două sute de metri! șuieră cineva printre dinți.

– Întocmai, spuse Beyle. Iar singurul lucru pe care l-aș regreta în vechea Mediterană, ar fi flora și fauna sa, dacă n-ar fi dispărut în întregime în secolul XXI, cînd a devenit, după zeci de ani de agonie, o a doua Mare Moartă. Aș mai adăuga că aceste proiecte sînt departe de a fi în întregime originale. Un inginer din secolul XX, pe nume Sörgel, concepuse un proiect similar, însă doar cu scopul de a recupera energie și pămînturi și lăsînd soarelui sarcina de a goli cu încetul Mediterana. Din motive economice proiectul nu a fost viabil la vremea lui. Din alte motive, astăzi a devenit necesar.

Insistă asupra cuvîntului "necesar" Echipa lui Carenheim părea oarecum decumpănită de convingerea lui. Însă nu-și făcea iluzii. Se mulțumeau să-l incite să vorbească, sperînd că va spune ceva mai mult decît ar dori.

Cred că vă interesați și de Antarctica, spuse statisticianul chel.

Beyle își dădu seama că nu nutrea simpatie pentru individul acesta. Prea trecea sistematic de la un subiect la altul de îndată ce o obiecție părea înlăturată. Oamenii nu se lasă niciodată convinși, își spuse Beyle, li se întîmplă doar să se lase învinși. Pînă atunci, sub masca raționalității, ei discută la nesfîrșit, însă doar pentru a-și păstra pozițiile. Specia noastră nu este rațională, decît în

mod superficial, doar dacă nu cumva rațiunea nu este altceva decît produsul a nenumărate înfrîngeri.

– Într-adevăr, spuse el, reașezîndu-se la birou. Am considerat că dacă am preleva aceste mase de apă doar din oceane, tulburările climatice și ecologice care ar rezulta, ar fi prea importante pentru a le putea controla în mod satisfăcător. Așa că am hotărît să extragem apa dulce din cele mai mari rezerve care există pe globul acesta, cele două calote glaciare, și în special Antarctica.

Frumusețea soluției pe care am adoptat-o constă în simplitatea ei. Am fi putut folosi în mod direct apa înghețată din Groenlanda sau din Antarctica. Însă o electroliză convenabilă nu-i se poate face decît apei sărate. Așa că vom topi treptat ghețurile polilor care se amestecă cu apa oceanelor și care sfîrșesc prin a ne sosi în Mediterana. Această topire a ghețurilor polare va avea ca efect, pe de altă parte, o modificare pe termen lung a ansamblului climatului planetei, în sensul încălzirii ei.

– Sînteți într-adevăr sigur de controlul asupra ansamblului operațiunilor? întrebă cu o voce răgușită von Ander, atașatul de presă al lui Carenheim.

El se străduia să acrediteze în rîndurile publicului ideea că nenumărate cataclisme îi amenințau pe locuitorii Pămîntului, care îndrăzniseră să retușeze chipul planetei lor.

– Sînt absolut sigur, spuse Beyle, lăsînd să se întrezărească o iritare mocnită. Putem controla cantitatea de gheață topită cu o aproximație de pînă la o tonă. Folosim sateliți-oglindă de dimensiuni mari care se rotesc în jurul Pămîntului pe orbite geostaționare și care reflectă căldura și lumina pe suprafețe precis delimitate.

N-a fost ușor să atingem puncte situate în apropierea polilor, plecînd de la aceste stații care se rotesc în planul ecuatorului, dar am reușit.

– Stațiile acestea spațiale sînt pilotate automat, adăugă von Ander. Dar dacă vreuna din ele v-ar scăpa de sub control?

– Cu totul imposibil, ripostă Beyle cu o voce seacă.

– Iau notă de accasta, spuse un altul.

Beyle își consultă ceasul în mod ostentativ. Dorea să scurteze ședința căci aștepta sosirea lui Archim și a Genei a căror astronavă, venită de pe Marte, trebuia să aterizeze peste cel mult cîteva ore pe astroport. Se întreba ce metodă politicoasă ar putea inventa pentru a scăpa de Carenheim și de oamenii lui fără a-l ofensa pe atotputernicul consilier al președintelui. Însă Carenheim se aplecă spre el și, cu o voce blîndă și amabilă, detașată, aproape prietenoasă, începu să vorbească. Atunci cînd lua chiar el cuvîntul, era bine să fii atent.

– La drept vorbind, dragul meu Beyle, începu Carenheim, acest interesant expozeu nu mi-a spus mare lucru. Am studiat, într-adevăr, proiectul acesta cu atenție. Și dacă nu sînt întru totul de acord cu dumneata asupra riscurilor pe care le comportă execuția lui, vă cred în măsură să vi le asumați. Pînă la capăt, dacă va trebui.

Cu toate acestea, aș vrea să vă cer cîteva precizări într-un domeniu puțin diferit de cel despre care a fost vorba pînă acum. Cantitățile acestea enorme de oxigen, pe care instalațiile descrise de dumneavoastră le vor produce sau le produc deja, nu le puteți depozita pe Pămînt, nu-i așa? Trebuie să le expediați rînd pe rînd în spațiu.

Beyle dădu aprobator din cap.

– După lichefiere le stocați în spațiu. Spațiul fiind un excelent izolator, puteți constitui astfel o sferă de oxigen lichid pe care vin să o alimenteze fără încetare cargouri care fac naveta între sol și această sferă.

Beyle dădu din nou din cap.

– Însă oxigenul acesta trebuie să-l transportați pe Marte, dragul meu Beyle. Iar Marte este departe. Trebuie să construiți nave enorme.

Beyle interveni.

– Problema nu este cea a distanței, ci aceea a accelerației care trebuie imprimată acestor mase enorme. Din acest punct de vedere, jumătate din drum este străbătut din momentul satelizării lor în jurul Pământului. Însă navele de care vorbiți sînt în curs de construcție. Ele sînt de o concepție cu totul nouă. Capacitatea lor va fi de ordinul unui milion de tone. De fapt, se vor construi probabil cargouri încă și mai mari înainte de încheierea proiectului.

– Navele acestea trebuie amortizate pe toată durata proiectului, nu-i așa? Însă, dragul meu prieten, sînteți sigur că ele constituie cel mai bun mijloc de a transporta oxigenul pe Marte?

– Nu-mi dau seama ce vreți să spuneți, răspunse Beyle. Dacă vă referiți la costul global al operației, trebuie să știți că el a fost acceptat de Adunarea Mondială. În zilele noastre energia de fuziune nu costă mult. Ceea ce ne lipsește nu sînt navele, ci oamenii competenți.

Carenheim îl contemplă o clipă pe Beyle.

– Ceea ce vroiam să spun se poate rezuma prin-

tr-o întrebare, dragul meu Beyle. Este exact că în momentul acesta unele laboratoare lucrează pe satelitul de cercetare 3 la un proiect numit "poarta în spațiu"? Și dacă este așa, de ce Adunarea și Guvernul nu au fost avertizate despre aceste cercetări, măcar din punct de vedere bugetar?

– Asupra acestui punct nu am declarații de făcut, spuse Beyle.

– O regret, vă rog să o credeți. Poate că Administrația a considerat că nu e bine să informeze Guvernul pentru a-și putea atribui după aceea întreaga glorie a descoperirii? Sau a socotit că un mijloc de transport, făcînd inutile toate rachetele costisitoare pe care ea a hotărît să le construiască, ar putea să-i facă rău? Acestea nu sînt decît simple presupuneri, luați seama.

– Nu mă interesează simplele presupuneri, spuse Beyle. Și nu am nimic de adăugat.

Cum reușea Carenheim să afle atîtea lucruri? se întrebă el. Cum își organizase rețelele? Și în cine mai puteai avea încredere? Însă Carenheim nu recunoscuse că știa doar pentru simpla plăcere de a-l neliniști. Voia ca reacția lui Beyle să fie înregistrată. Oricît de prudentă fusese, ea echivala cu o negare. În ziua în care Beyle va trebui să admită realitatea acestor cercetări, Carenheim ar putea dovedi că a mințit, măcar prin omisiune. În cele din urmă obținuse ceea ce venise să caute.

Se auzi o sonerie.

– Sînt ocupat, spuse Beyle agasat, în interfon.

– Bine domnule, spuse o voce artificială. Însă mi-ați cerut să vă anunț cînd va sosi astronava de pe Marte. Tocmai a aterizat.

– Mulțumesc, spuse Beyle.

Se înclină ușor în direcția lui Carenheim.

– Domnilor, spuse el, trebuie să plec în întîmpinarea directorului pentru Marte al Proiectului, Archim Noroit. Este prima oară că vine pe Pămînt.

Carenheim se ridică.

– Nu o să vă mai deranjăm, spuse el zîmbind.

Beyle făcu paradă de curtoazie.

– Însă dacă doriți să continuați vizitarea cartierului nostru general, vă voi trimite pe unul dintre adjuncții mei.

– E inutil, spuse Carenheim. Poate vom reveni.

– Atunci, pe curînd.

Salutîndu-l în ușa biroului, Beyle adăugă:

– Și nu uitați să-mi trimiteți o copie a înregistrării.

2

Turnul de control era pe cale să reapară din sol atunci cînd Beyle sări din glisorul său.

Astroportul ăsta e mai gol decît un deșert marțian, își spuse el. Douăzeci de kilometri pătrați de beton din care anumite zone sînt înconjurate de sîrmă ghimpată și panouri pentru că aterizări nereușite sau accidente la sol le-au făcut ușor radioactive. În trei puncte, puțuri strîmte și adînci adăposteau turnuri de control retractile care se ascundeau aici la apropierea sau la decolarea fiecărei nave, și care semănau cu niște trunchiuri împodobite cu o coroană de antene.

Sub treizeci de metri de beton, bine adăpostiți, lucrau zi și noapte atelierele de securitate, de întreținere, de reparație și de alimentare cu carburant. Panouri gigantice puteau culisa și descoperi abisuri de unde apărea o navă întreagă, înălțată către cer și gata să-și ia avînt.

Nava sosită de pe Marte se ridica pe verticală, asemenea unei stînci, bine așezate pe cele trei picioare fusiforme ale ei. Era una din recentele nave de cursă lungă care asigurau traficul direct de la o suprafață planetară la alta, fără a fi necesară delicata transbordare

care intervenea pînă atunci pe unul din sateliții de triere. Părea enormă, chiar și de la această distanță. Scara, care s-a depliat din coca și care le permitea pasagerilor să ajungă la ascensorul astroportului, era destul de îngustă. Însă pe lîngă cargourile gigantice pe care Beyle le vedea născîndu-se în fiecare zi pe ecranele desenatorilor și care vor transporta apa și oxigenul lichid pe Marte, nu era decît o coajă de nucă. Era adevărat că aceste cargouri nu vor înfrunta niciodată gravitația unei suprafețe planetare.

Beyle resimți o ușoară teamă la ideea acestor mase. Poate că totuși Carenheim avea dreptate. Însă respinse această idee. Față de obiectele naturale care umpleau cerul, cele mai îndrăznețe creații omenești nu erau decît grăunțe de praf.

La celălalt capăt al pistei, ascensorul tocmai apăruse din sol. Era un turn metalic, cu o înălțime de treizeci de metri, care se îndrepta cu toată viteza spre navă. Depășí chiar și glisorul lui Beyle, iar atunci cînd el sări jos, cabina triunghiulară tocmai urca de-a lungul cocii navei.

Siluetele care coborau scara erau minuscule, dar Beyle reuși să-i recunoască pe Archim și pe Gena, care se agăța de brațul lui, fără îndoială zdrobită de gravitație. De aproape douăzeci de luni, nu-i mai văzuse; de atunci plecase de pe Marte. Multe lucruri s-au schimbat între timp, pe planeta roșie. Cunoștea situația de aici, dar nu era suficient doar să consulte ecranele pentru a-și revedea astfel prietenii. El îi aștepta la baza ascensorului, cînd cabina atinse solul.

– Ce greutate îngrozitoare, spuse Gena, clătinîndu-se. Nu știu cum puteți trăi aici.

– Este greu pentru marțienii care vin pentru prima oară. Trebuie reeducați. Dar o să vă obișnuiți. Ce-ați zice dacă ați fi fost născută pe Lună?

– Ne-am făcut exercițiile cu scrupulozitate în timpul călătoriei, spuse Archim, însă tot ești surprins.

– Cum merg treburile pe Marte?

Chipul lui Archim se întunecă.

– Mai curînd bine, cred. Dar proiectul mai întîmpină încă o anumită împotrivire.

Reteză scurt posibilele întrebări:

—Încă nu ne-ați felicitat, pe Gena și pe mine.

– Oh, a făcut-o, spuse Gena zîmbind. Amintește-ți de telegrama aceea, pe care ne-a trimis-o acum trei luni.

– Au trecut deja trei luni de cînd ne-am căsătorit. De fapt, ne facem călătoria de nuntă pe Pămînt.

Gena se strîmbă.

– N-am impresia că plutesc. Mai curînd cred că port o mare povară.

Luară loc în glisorul care se îndrepta către turnul înalt al Administrației. Trecură de poarta mare a astroportului și traversară un parc plantat cu arbori.

Gena și Archim tăceau, impresionați.

– Ce planetă stranie, spuse Gena dintr-o dată. Ce culoare deosebită are cerul. Și vîntul acesta. Oare va ploua? credeți că toate acestea vor exista într-o bună zi pe Marte?

– Sper, spuse grav Beyle. Altfel, la ce am fi buni?

– Ne urmărește un glisor, remarcă Archim.

– Serviciile de securitate, explică Beyle. În sferele înalte sîntem considerați foarte prețioși.

– Noi sîntem sferele înalte, protestă Gena.

– Nu îndeajuns de înalte, spuse Beyle. Lucrurile nu sînt întotdeauna simple.

– Nici aici, suspină Archim.

Părea pierdut în contemplarea arborilor.

– Am ales districtul acesta, explică Beyle, pentru că era relativ puțin populat, pentru că aveam nevoie de spațiu și pentru că era aproape de Mediterana. Aici nu avem decît servicii de cercetare și birouri administrative. Doar cîteva mii de funcționari. Grosul muncii se face pe Mediterana, în Antarctica și în spațiu.

– Ce e acolo? întrebă Gena desemnînd orizontul de la o cotitură a drumului.

Beyle izbucni în rîs.

– Și sînteți geolog? Nu vă felicit. Sînt munți, pur și simplu sînt Alpii.

– Nu-i credeam așa de înalți. Sînt zdrobitori, ireali. Eu... eu prefer munții de pe Marte.

– Iar eu Pămîntul, spuse Beyle, colinele verzi ale Pămîntului.

Urcară în biroul lui Beyle.

– Vroiam să vă mulțumesc pentru numire, spuse Archim. Știu că v-o datorez.

– Exagerați, răspunse Beyle. Erați cea mai calificată persoană de pe Marte, nu-i așa? Sau trebuia, oare, să o numesc pe Gena în locul dumitale? Am plănuit să vă aduc lîngă mine pe Pămînt în calitate de climatician, deoarece în domeniul acesta aici ne confruntăm cu probleme grele. Însă pe Marte veți fi mai de preț.

– Nu știu, spuse Archim. Știți, pe Marte nu există decît probleme tehnice.

– Ca și aici. Chiar înainte de sosirea voastră, m-a vizitat un oarecare Carenheim. Nu e în favoarea Proiectului.

– Carenheim. I-am auzit numele pe Marte.

– Posibil, spuse Beyle. Are mîna foarte lungă.

Băură în liniște un pahar, în vreme ce Beyle le punea întrebări cu privire la proiectele lor.

– În principiu, spuse Archim, trebuie să rămînem cîteva luni pe Pămînt. Vreau mai întîi să vă studiez instalațiile și să stabilesc apoi planul sosirii cargourilor pe Marte. Eliberarea în atmosfera marțiană a acestor cantități enorme de oxigen, va trebui să se facă gradat și sub un control constant. Va trebui să planificăm aceasta pentru cel puțin două decenii de acum înainte.

– Convoaiele, spuse Beyle, nu vor părăsi Pămîntul mai repede de cinci ani. Cel puțin trei ani, dacă reușim să grăbim lucrurile și dacă nu întîmpinăm dificultăți mari.

– Pînă atunci, stațiunile noastre vor fi gata. Însă tremur de fiecare dată cînd îmi dau seama de dimensiunile reale ale operațiunii.

– Da, este colosală, spuse Beyle. Însă dumneata ai dorit-o, nu-i așa, Archim?

Îl privi pe marțian și observă ridurile care îi brăzdau fruntea. Nici chiar în plin proces, climaticianul nu păruse atît de încordat.

– Și cum merg treburile pe Marte? întrebă din nou pămînteanul.

– O nouă opoziție este pe cale să se nască, spuse Gena.

– Gena! i-o tăie Archim.

– Lasă-mă să vorbesc. Înțelegeți-l, Georges.

Archim considera că ceea ce se petrece pe Marte, e de resortul lui. Nu vrea să vă plictisească cu propriile-i greutăți. Are mai multă experiență în cunoașterea elementelor, decît pe aceea a oamenilor. Și...

Beyle își dădu seama că Gena îi spusese pe nume pentru prima oară. Se întrebase adesea, dacă fiica lui Jon d'Argyre îi purta pică pentru sinuciderea tatălui ei. Între ei trei exista o umbră a cărei amintire era încă proaspătă și pe care era mai bine să nu o evoci.

– Și...?

– Problemele care se ridică astăzi pe Marte interesează și Pămîntul. Mai ales că originile problemei se găsesc pe Pămînt.

– Taci, Gena.

– Georges are dreptul să știe. A făcut destule pentru Proiect. Despre ce-i vorba? întrebă Beyle. V-ați învîrtit destul în jurul cozii, nu?

Archim se ridică și se duse să se sprijine de fereastră.

– Nu mă gîndeam că va fi atît de greu, spuse el. Credeam că ce a fost mai rău a trecut și că nu vor mai trebui depășite decît problemele tehnice. Îmi petrec timpul citind și ascultînd rapoarte și luînd hotărîri politice.

– La fel și eu, spuse Beyle sec. Iar eu am mai mulți oficiali în circă. Despre ce-i vorba?

Archim se întoarse cu spatele la Beyle și continuă cu voce scăzută, înăbușită.

– După proces, opoziția față de proiect aproape că dispăruse de pe Marte. Dar era pe cale să renască sub o altă formă.

– Opoziție politică?

– Nu tocmai. Termenul de opoziție religioasă ar fi mai potrivit.

Beyle mormăi neîncrezător.

– S-a înființat o sectă care proclamă că proiectul acesta este o impietate, în măsura în care modifică opera Creatorului. Ea insistă asupra pericolelor pe care le comportă o operație al cărei țel este de a modifica un echilibru natural. Plus riscul de a pierde nemurirea sufletului.

– Și cum se manifestă?

– Predici, bîrfe, campanii de agitație. Însă înclin să cred că secta aceasta va fi gata să recurgă la terorism.

– Ei bine, spuse Beyle cu simplitate, opoziții de felul acesta au existat întotdeauna. Însă nu au reușit să împiedice prea multă vreme drumul progresului.

– În sine, lucrul poate părea lipsit de importanță, interveni Gena. Este normal ca un proiect de o asemenea importanță să suscite neliniști și conflicte de interese. Însă oamenii aceștia sînt anormal de puternici.

– Sînt sinceri?

– În ceea ce privește majoritatea, presupun că da. Însă minoritatea care acționează, cu siguranță că nu. Secta asta dispune de mijloace mult prea importante.

– Mult prea importante pentru Marte, adăugă Gena. Sîntem convinși că primesc un ajutor de pe Pămînt.

– Și aici am avut de-a face cu mișcări de genul acesta, spuse Beyle. Însă am reușit să le limităm influența, mulțumită unor mari campanii de informare. Ca regulă generală, obiecțiile, care ne sînt făcute aici, sînt mult mai raționale. Însă cunosc oameni care n-ar ezita să

uzeze de arme de felul acesta pe Marte, pentru a-și face politica să prevaleze pe Pământ.

Archim se răsuci pe călcîie și veni în fața pămînteanului.

– Carenheim? întrebă el.

Chipul lui Beyle se întunecă.

– Și dumneata te gîndești la el? Aveți unele indicii?

– Nu știu nici măcar cum pot fi introduse pe Marte informații, oameni sau fonduri în mod clandestin.

– Care sînt efectele concrete ale acestei opoziții?

– Variabile. Nu reușim să recrutăm personal sau cel pe care-l avem, ne părăsește plîngîndu-se că este supus la presiuni, la amenințări, că este ținta ostilității generale. Nimic bine precizat. Însă mulți oameni de valoare ne părăsesc, în ciuda salariilor ridicate. Pe Marte nu se poate trăi multă vreme în afara comunității.

– Și sînteți constrînși să înlocuiți mîna de lucru care vă lipsește pe Marte cu oameni de pe Pămînt?

– Întocmai. Dacă tendința se menține, vom fi incapabili să respectăm cotele prevăzute în contract. Cea mai mare parte a personalului va fi de pe Pămînt. Marte va pierde aproape tot controlul pe care am reușit să-l obținem asupra Proiectului. Va deveni o afacere exclusiv pămînteană.

Vocea lui Archim purta amprenta amărăciunii.

– Îmi dau seama, spuse Beyle.

– Dar de ce vă pasă de asta? Sînteți pămîntean. Este un proiect pămîntean. Esențialul, pentru voi, este ca Pămîntul să obțină noi teritorii.

– Taci, Archim, spuse Gena cu o voce hotărîtă.

N-ai dreptul să-i vorbești astfel lui Georges.

Cu obrajii aprinși, se întoarse spre Beyle.

– Prefer ca lucrurile să fie limpezi, spuse ea. Archim crede că această campanie este inspirată în mod deliberat de Guvernul Pământului.

Glasul i se frînse.

– Cu complicitatea dumneavoastră, cel puțin tacită...

Chipul lui Beyle împietri.

– Aș putea să vă jur... însă n-ar folosi la nimic.

Tăcu strîngînd din fălci.

– Vă cred, spuse Gena. Și Archim la fel.

– Situația pe Pămînt nu e simplă, spuse Beyle cît putu de calm. La originea unei asemenea politici s-ar putea găsi oameni de genul lui Carenheim. Dar ce interes credeți că ar avea A.P.P. în a-și distruge omologul marțian, slăbindu-și propria poziție?

– Nu trebuie să vă justificați, spuse Archim. În definitiv, prefer să fiți la curent.

– Voi pune să se facă o anchetă, spuse Beyle fără convingere.

Într-adevăr, prea mulți se interesau de Proiect. Prea mulți se forțau să-l ruineze sau să-și asigure controlul asupra lui. Și încă oameni foarte puternici.

– Cînd plecăm? întrebă Gena. Ard de nerăbdare să văd marea.

3

Litoralul își derula alternanța de orașe, stînci și golfuri sub glisor. Pilotul se îndreptă spre larg. Cerul era senin. Sfera din plastic albăstrui îi proteja cu greu pe călători de razele arzătoare ale soarelui.

– O mare, spuse Gena. O mică mare a Pămîntului. Atîta apă nu se găsește pe toată suprafața lui Marte.

Se minuna de varietatea peisajelor survolate, de orașele enorme, străpungînd cerul cu turnurile lor gigantice, cuibărindu-se în văi sau șerpuind de-a lungul litoralului.

– Unul singur dintre aceste oraș, explica Beyle emoționat de fascinația ei atît de sinceră, are mai mulți locuitori decît sînt pe Marte.

Archim rămînea tăcut și înspăimîntat. Cei doi marțieni studiaseră pe timpuri societatea terestră, erau familiarizați cu numărul, cu multitudinea, cu populația, cu locuitorii ei. Însă era cu totul altceva să vezi întinzîndu-ți-se sub priviri însuși Pămîntul.

– În aproximativ două ore ajungem la Gibraltar, anunță pilotul.

– Faceți un ocol, așa încît să survolăm stația numărul 4, spuse Beyle.

Pilotul încuviință, dînd din cap.

– Stația numărul 4, explică Beyle este prima instalație submarină pe care am construit-o. Va servi ca uzină-pilot. Cu toate că va avea o capacitate cu mult mai mică decît cea a stațiilor pe care le vom construi în alte părți în viitor, ea ne va fi foarte utilă pentru a alimenta primele nave. Dacă totul va merge bine, va începe să funcționeze peste trei luni.

– Dimensiunile și duratele acestea mă înspăimîntă, spuse Gena. Nu vom vedea finalizarea acestui proiect. Am pus în mișcare ceva ce ne depășește.

– Înaintăm cu lucrările cît de repede putem, remarcă Beyle. O mare parte din potențialul industrial al Pămîntului a fost mobilizat. De fapt, ne lipsesc mai puțin energia și materiile prime, decît oamenii. Trebuie mai întîi să-i formăm. Dar peste c nci ani nu va mai fi nici un singur șomer pe planetă. Este unul dintre avantajele care au înclinat balanța în favoarea Proiectului.

– Știu, spuse Archim. Am studiat cifrele. Aproape un miliard de oameni vor fi interesați îndeaproape de realizarea Proiectului. Prin comparație, piramidele Egiptului și faraonii care mobilizau un întreg popor pentru a-și construi un mormînt, seamănă cu un lucru de mîntuială făcut de artizani.

– Însă ce se va întîmpla cu oamenii aceștia cînd Proiectul se va încheia? întrebă Gena.

– Unii, o minoritate, vor pleca pe Marte. Însă

pentru ceilalați vor rămîne destule sarcini uriașe de îndeplinit. Va trebui să transformăm și Venus, dacă este convenabil, poate și Mercur. Și mai există stelele. Nu sîntem decît la începutul istoriei. Oamenii de abia acum încep să devină conștienți de ceea ce pot să facă, de ceea ce trebuie să facă pentru a supraviețui ca specie.

– Înțeleg spaima lui Carenheim, spuse Gena gînditoare.

– Nu, spuse Beyle, Carenheim și cei ca el nu doresc, nici măcar nu-și imaginează cu adevărat că lumea s-ar putea schimba. Ei doresc să perpetueze prezentul, dacă nu cumva să restaureze trecutul. Socotesc că omenirea este imuabilă. Însă lumea se schimbă fără încetare. Dacă nu te schimbi tu, te schimbă ea. Dacă îi opui rezistență, te distruge. Eu încerc să schimb lumea pentru a colabora cu ea. Ceea ce vine din viitor nu trebuie să fie motiv de teamă. Trebuie ajutat să vină. Dacă ne-ar fi fost frică am mai fi fost, oare, aici? Nu trebuie să te cramponezi niciodată de trecut. Trebuie să organizăm lumea, să o reorganizăm în felul nostru. Sacrilegiul ar consta în a ne pierde încrederea în noi înșine.

Tăcuți, survolăm mult timp marea. Pentru prima oară după multe ere geologice, țărmurile ei urmau să-și schimbe forma, iar o parte considerabilă din această apă, pe care o brăzdaseră navele unor prime civilizații terestre, va ajunge pe o altă lume. Cînd apa se va retrage, se vor ivi orașe moarte și epave bîntuite, temple locuite timp de milenii de caracatițe și moruni, locuințe umile sau bogate pe care solul, scufundîndu-se, le-a înecat fără zgomot.

Înainte chiar ca malurile Balearelor să apară la orizont, pilotul arătă cu degetul, fără o vorba, regiunea mării.

– Stația 4, spuse Beyle cu simplitate.

O coloană gigantică, scînteietoare, țîșnea de la suprafață. La cîțiva metri deasupra valurilor, ea purta o platformă strîmtă pe care erau așezate două aparate ale A.P.P., recunoscute după steaua lor albastră. Cei doi marțieni se forțau să urmărească axul coloanei, care se scufunda în adîncuri. Atunci cînd aparatul care îi purta, pierdu din altitudine, ei ghiciră la o adîncime considerabilă forme vagi, dar imense, care se mișcau încet. Submarinele aduceau la stația 4 materialul de care era nevoie.

Însăși stația era și mai adînc ascunsă sub mare. Aproape două sute de metri de apă o separau de aerul liber. Se odihnea pe solul stîncos. Fusese săpată parțial în platforma continentală a Balearelor, chiar la limita abisurilor.

Din cînd în cînd vîltori enorme agitau suprafața. Bule nemăsurat de mari plesneau la suprafață, explodînd în curcubee miniaturale. În măruntaiele mării se continua în tăcere o muncă de ciclopi.

– Cînd stația va fi gata, explică Beyle, la suprafață vor ieși patru asemenea coloane. Ele vor avea un rol multiplu. Mai întîi să alimenteze centralele cu aer prelevat de la suprafață. Apoi, cînd stația va fi pusă în funcțiune, ele vor conduce spre suprafață sub presiune mare, oxigenul și hidrogenul, pe care-l vom degaja cu ajutorul electrolizei.

Ele vor permite și recuperarea unor importante

antităţi de energie, folosindu-ne de efectul Georges Claude. Temperatura de la suprafaţa mării este mult mai ridicată decît cea din adînc. Diferenţa aceasta de temperatură este convertită în energie. Dar nu este vorba decît de producerea unei energii complementare. Cea mai mare parte a energiei necesare, care este imensă, va fi furnizată de surse zeta care funcţionează plecînd de la reacţii termonucleare.

Nu există riscul ca furtunile să doboare coloanele? întebă Archim.

– În principiu nu, spuse Beyle. Ele pot rezista celor mai mari asalturi ale acestei mări. Însă serviciile climaterice se vor strădui să menţină în toată această regiune condiţii meteorologice cît se poate mai favorabile. Ştiţi că în aceşti ultimi zece ani, am făcut mari progrese în controlul efectiv al vremii.

Climaticianul dădu aprobator din cap. Era mult mai uşor să controlezi timpul pe Pămînt decît pe Marte, unde condiţiile climatice relevau factori stabili şi relativ puţin numeroşi. Dar şi asta se va schimba.

– În rest, continuă Beyle, coloanele acestea se pot scufunda eventual în mare, lăsînd furtuna să treacă. Nu asumăm riscuri. Nu, adevărata problemă care ni s-a pus în clipa concepeţi acestei staţii, a fost aceea a vîrtejurilor.

Arătă cu degetul un punct întunecat aflat sub suprafaţa mării.

În locul acela şi la cincizeci de metri adîncime, peste cîteva luni se vor scufunda cîteva milioane de tone de apă. Zilnic. Aceste prelevări considerabile vor săpa în mare o depresiune de mai mult de trei metri care va fi

alimentată de curenți violenți. De aici și riscul constituirii unui vîrtej și chiar al unui microclimat, care ne-ar putea fi defavorabil.

Cu o mișcare circulară desemnă întreg orizontul.

– Așa că nu am ezitat de a modifica reliefuI submarin și de a repartiza aceste mutări pe o mare suprafață. Traficul maritim va fi interzis pe o zonă vastă înconjurînd stațiunile de acest tip.

– E așa de mare! spuse Gena, copleșită de imensitatea mării și de cea a muncii pămîntenilor.

– Nu, spuse Beyle cu blîndețe neînțelegînd sensul exclamației. Nu este decît o stațiune experimentală.

Cînd ajunseră la coloanele lui Hercule, se lăsă înserarea. Văzură soarele coborînd spre mare, printre masivele stîncoase. Dincolo de ele se afla oceanul. De altfel marea era condamnată. Lumina soarelui îmbrățișa valurile puternice, trasînd un drum de argint.

Iar la orizont, în această trecătoare separînd două continente, pe care distanța o făcea să pară mai îngustă, văzură, încă neterminat, un fel de semn negru, orizontal, o siglă de uriaș barînd pe jumătate drumul soarelui.

– Barajul, anunță Beyle cu un accent de mîndrie în voce.

Crestele erau punctate de lumini. Proiectoarele țeseau pe cer o urzeală albă, neregulată și mobilă, pînza dansantă a unui păianjen anormal, pe care apropierea nopții îl făcea să se ivească pe un cer, pe care se aprindeau stelele. Țărmurile nu mai erau decît o fîșie de beton. Oamenii erau pe cale să adauge încă un munte celor menționați pe hărțile antice.

Detaliile s-au conturat atunci cînd aparatul plonjă către litoralul african. Trecură de Ceuta și Gibraltar cînd văzură mărindu-se la orizont turnurile înalte de un kilometru ale Tangerului, a doua veche capitală a Africii.

Pe mare, pe pămînt și în văzduh, buldozere uriașe, trucișătoare aeriene, cargouri tentaculare se mișcau aidoma unor insecte. Era o muncă de furnici răbdătoare și meticuloase.

– Aici lucrul nu încetează niciodată, spuse Beyle. În patru luni barajul va fi gata, ecluzele montate, iar turbinele vor începe să producă energie. Vom pune și o placă comemorativă, iar peste cincizeci sau o sută de ani, de pe Marte, din întreg sistemul solar vor veni oameni să contemple placa pe care am așezat-o la poarta Occidentului.

– Ați lucrat incredibil de repede, spuse Archim, impresionat de proporțiile lucrării.

Totuși, înțelegea mai bine problema înspăimîntătoare a acestor zece miliarde de ființe omenești căutînd cu disperare spații noi și noi țeluri.

– Nu, spuse Beyle. Va trebui să înaintăm și mai rapid. În ritmul acesta ne vor trebui douăzeci de ani ca să ne construim toate instalațiile. Gîndiți-vă la navele pe care trebuie să le lansăm. Înainte de terminarea Proiectului vom fi capabili să deplasăm într-o singură noapte un lanț muntos.

Se îndreptau acum spre țărmul european. Pentru o clipă, aparatul survolă porțiunea deja construită a barajului, apoi carcasele instalațiilor, care vor transforma și aici apa mărilor în oxigen. Apoi pierdu din altitudine

și plonjă spre un imobil cățărat pe un pinten stîncos. Pe culmea lui flutura un imens steag alb, purtînd steaua albastră a Administrației.

– E mai vast decît un imperiu, spuse Gena.

Nu, o corectă Beyle în vreme ce aparatul ateriza pe terasa imobilului, nu este un imperiu. Este Pămîntul. Sau, mai curînd, este omenirea. Însă multe forțe își dispută această planetă ca și cum ar fi vorba de un imperiu, în vreme ce nu este de fapt decît un nucleu.

În vreme ce coborau în adîncurile imobilului, chipul lui Beyle păli brusc. Își scoase din buzunar un minuscul intercom.

– O alarmă, spuse el. Cerusem secretariatului meu să-mi lase două zile de odihnă. Precis se întîmplă ceva grav.

Rosti în intercom:

Într-o clipă ajung în biroul meu. Faceți-mi legătura cu Baza 1.

– Este stabilită, spuse o voce feminină. Baza 1 tocmai v-a sunat. Apel urgent. Vă credeau deja aici.

Aveți vreo idee despre ce e vorba?

– Nu știu, domnule. Se pare că e ceva serios.

– Barlov e în biroul lui?

– Nu, domnule se află încă pe șantier.

– Cereți-i să se întoarcă cît mai repede posibil.

– Bine, domnule.

Beyle se întoarse către marțieni.

– Pun întotdeauna răul înainte, spuse el. Nu ne putem permite prea multe greșeli. Și în ciuda tuturor măsurilor de prevedere, adesea trecem pe lîngă catastrofă.

– Cine este Barlov? întrebă Archim. Am auzit de el.

– Directorul tehnic al acestei stații. Unul din cei mai buni ingineri ai planetei. Un rus. Vorbește șapte sau opt limbi. Un lucru folositor pe un șantier.

Se năpustiră pe coridoare.

– Întotdeauna mi-e teamă să nu se întîmple ceva în spațiu, spuse Beyle. Am organizat totul cu grijă. Însă e ceva atît de vast, atît de complex, încît întodeauna ne poate scăpa cîte ceva.

Un bărbat cu chipul încordat a apărut pe ecran și părea că așteaptă. De îndată ce pronunță cîteva cuvinte, Beyle știu că nu era vorba de spațiu.

Era Antarctica.

O parte a continentului explodase pur și simplu.

Era un cataclism.

4

Barlov strînse mîinile lui Archim și ale Genei mai să le frîngă. Era un uriaș zbîrlit și roșcat.

– Nu pricep, spunea el cu un accent la fel de dezordonat ca și silueta lui. Instalațiile din Antarctica erau perfect sigure.

– Vă sugerez să reascultați înregistrarea, spuse Beyle care dădu rola aparatului înapoi fără să mai aștepte răspunsul.

Pe ecran apăru chipul încordat.

– Acum aproximativ două ore, în regiunea munților Sabini, s-au făcut auzite trosnete înfricoșătoare, urmate imediat de un cutremur de gradul opt pe scara Richter, care a distrus toate instalațiile construite în această parte a continentului. Cutremurul își avea epicentrul într-un punct situat nu departe de Erebus. Nu există supraviețuitori. Puține indicii și fragmente furnizate de aparatele care survolau locurile catastrofei descriu o enormă fisură străbătînd întreaga lungime a litoralului, pe mai bine de o mie de kilometri. De-a lungul întregii fisuri au apărut vulcani. Diferitele stații

științifice își pregătesc plecarea în cea mai mare grabă. Am rămas fără vești de la o expediție care făcea relevеuri în apropierea polului magnetic.

Vocea răgușită a lui Beyle se făcu auzită:

– Cîte victime?

– Pe puțin o sută douăzeci de dispăruți.

Înregistrarea se terminase.

– Ar fi bine ca știrea să fie ținută în secret, spuse Archim. Cît mai mult posibil.

– Vă credeți pe Marte, se răsti Beyle cu un strigăt, în care se amestecau mînia, turbarea și tristețea.

– E imposibil, spuse rusul. Seismografele din lumea întreagă au înregistrat deja cutremurul.

Beyle încerca să stabilească o legătură.

– Încercați să-mi obțineți Antarctica 2, strigă el într-un microfon.

– Nu răspunde nimeni, spuse o voce de femeie.

– Dați-mi nava cea mai apropiată, aparatele sînt încă în aer.

– O escadrilă a plecat imediat din Australia. Vă fac legătura prin satelit.

Copleșit, Beyle își lăsă brațele să-i cadă de-a lungul trupului.

– Voi demisiona, spuse el. Demisionez.

Barlov îi cuprinse umerii.

– N-aveți dreptul. Ați luat toate măsurile de prevedere posibile. Nu e din vina dumneavoastră.

Archim se postă în fața lui Beyle.

– Aveți toată încrederea mea. Aveți vreo idee despre ce s-a întîmplat?

Barlov dădu din umeri.

– Topirea ghețurilor, probabil. De mai bine de un milion de ani, ghețurile apasă pe această zonă a Pământului. Pe măsură ce dispar, greutatea scade, iar scoarța riscă să explodeze. Noi o știm, însă. În clipa aceasta nu întreprindem nimic important. Doar câteva experiențe cu ajutorul sateliților-oglindă. Și nici măcar nu aveau loc în sectorul acesta. Stabilisem un plan extrem de precis pentru a evita orice accident, fără a mai vorbi de o catastrofă de această amploare.

– Ce se va întîmpla?

– Guvernul va numi o comisie de anchetă.

Răceala din privirile rusului, îl descumpăni pe marțian.

– Și nu ne prea iubesc. Li se pare că ocupăm prea mult loc. Afacerea asta pică la țanc.

– Doar nu credeți că...

Rusul făcu un pas înapoi.

Nu cred. Asta e o tradiție națională. Dar orice s-ar întîmpla, țin să știți, dumneata Beyle și dumneata, Noroit, că eu, Barlov, nu o să vă părăsesc. Nouă, în Rusia – făcu un gest vag – ne plac proiectele vaste și planurile care modifică istoria.

– Dați-mi-l pe Andrews, spuse Beyle la telefon.

De origine americană, Andrews era directorul general al Administrației Proiectului. În urmă cu zece ani el condusese reorganizarea bazelor terestre de pe Lună și rezolvase cu succes numeroasele probleme dificile.

Chipul lui apăru pe ecran. Era un bărbat de cincizeci de ani cu păr cenușiu și fața netedă, ușor atinsă de cuperoză. Părea calm și hotărît.

Mă bucur să vă văd, Beyle, spuse el. Presupun

că sînteți la curent.

– Nu se mai poate stabili legătura cu polul.

– Știu, am încercat. Le-au căzut antenele, în cel mai bun caz.

– Intenționez să plec peste o oră.

– Bună idee. Știu că mă pot bizui pe dumneata, Beyle. Cine este în spatele dumitale? Mă bucur să vă văd, Noroit. Omagiile mele, doamnă. Bună ziua, Barlov. Clipa nu e potrivită pentru amabilități. Beyle, păstrați legătura.

Ecranul redeveni lăptos.

– Oamenii guvernului îi vor cădea în cîrcă, spuse Barlov. Iar pe lista celor pe care caută să-i înhațe, dumneata ești următorul.

– În tot cazul, nu mă vor găsi aici, spuse Beyle. Plec spre Antarctica. Doresc un transport orbital urgent, spuse el în microfon. Decolarea peste treizeci de minute. O navă de cursă lungă. Cea mai rapidă care este disponibilă.

– Cîți pasageri?

Beyle le aruncă o privire întrebătoare celor doi marțieni.

– Vă însoțesc, spuse Archim.

– Și eu, spuse Gena. Sînt geolog. Poate aveți nevoie de un expert.

Rusul se întoarse.

– Vin și eu.

– Nu, spuse Beyle. Nu trebuie să se întîmple și aici ceva. Dumneata rămîi.

– Bine, spuse rusul. Dar să nu riscați. N-am să v-o iert. Le-ar face prea multă plăcere să vă vadă...

Își întrerupse fraza așa cum ai frînge un creion.

Avionul se afunda în noapte, mult deasupra norilor, în afara atmosferei. Propulsoarele erau oprite și el urma în vid o traiectorie optimizată. În cabină, în stare de imponderabilitate, încătușați în scaunele lor, pasagerii rămîneau tăcuți. Beyle parcurgea un teanc de rapoarte și nu se întrerupea decît pentru a descifra mesajele care defilau pe un ecran așezat în fața lui. Geologul și inginerul, pe care îi luase în expediție, făceau calcule și din cînd în cînd schimbau cîteva cuvinte în șoaptă. Gena se gîndea. Mișcările acestea violente ale scoarței terestre scăpau experienței ei. Era obișnuită cu o lume bătrînă și uzată a cărei energie internă se risipise aproape în întregime. Aceste zgîlțîieli ale Pămîntului i se păreau un coșmar ireal.

Brusc, ea scoase un strigăt, arătînd spre ecran. În aceeași clipă se făcu auzită vocea pilotului. Ecranul era luminat de incendiu. Deși se găsea încă la mai mult de trei sute de kilometri, apărea ca un rubin așezat într-un sipet de catifea neagră. Brazde de foc îl înconjurau ca niște raze sinuoase.

– Antarctica 2, spuse pilotul.

În cabină tăcerea era și mai apăsătoare.

Vocea pilotului se auzi din nou:

- Ne cheamă escadrila Antarcticii.

Beyle își împinse dosarele la o parte. Gena puse o mînă pe brațul lui Archim.

– Alo, cheamă Beyle. Aici Beyle, aici Beyle de la Administrație. La raport, vă rog

Din difuzor se auziră mai întîi trosnete. Recepția

era proastă. Cutremurul și erupția declanșaseră o furtună magnetică.

– Aici Brian, aici Brian... Baby Fox la raport.

Pentru o clipă vocea fu acoperită de paraziți.

– Brian la raport. Mă recepționați?

– Foarte rău. Schimbați frecvența.

– Brian la raport. Mă recepționați?

– Doi pe cinci. O să meargă.

– Baby Fox la raport. Patrulăm de cinci ore deasupra Antarcticii. Am culeș patrusprezece membri ai expediției care se îndrepta spre polul magnetic. Doi morți. Doi răniți grav, transferați pe stația 3, echipată pentru îngrijiri de urgență. Am decolat din nou. Aici Brian. Mă recepționați?

– Trei pe cinci, spuse Beyle.

– Vi-l dau pe doctorul Djobanski, șeful expediției, care dorește să vă vorbească. E rîndul dumitale, doctore.

– Vă ascult. Djobanski. Ce s-a întîmplat?

– Greu de spus. Totul s-a petrecut îngrozitor de repede. Eram cu baza la opt sute de kilometri sud sud-vest de munții Sabini. Cutremurul ne-a distrus instalațiile și antenele în întregime. Imposibil să vă găsim. Din fericire, a venit escadrila să ne recupereze. Frigul era îngrozitor. Dispun totuși de cîteva informații. Antarctica 2 e complet distrusă. Svornjesen și oamenii lui au murit. La originea probabilă a catastrofei...

Un trosnet întrerupse discursul savantului.

– Baby Fox, strigă Beyle, schimbați frecvența. Nu vă mai recepționez.

Vocea polonezului reveni, clară și limpede, încărcată de emoție.

– Privitor la originea catastrofei, repet, avem o ipoteză aproape sigură. S-a întîmplat ceva la satelitul Oglinda 5, care a reflectat lumina solară într-un punct din apropierea munților Sabini și a făcut să se topească gheața.

– Dar nu trebuia să intre în activitate mai repede de săptămîna viitoare. Și doar progresiv.

– Așa știam și eu. Trebuie să se fi întîmplat ceva în spațiu.

– De ce nu ne-au avertizat?

Pilotul intervenî.

– Baza 1 la raport. Nu pricep ce s-a putut întîmpla. În aparență, satelitul a intrat în derivă încă de acum două zile.

– Două zile? spuse Beyle. Și n-au observat nimic?

– Stația spațială era în întregime automatizată. Pe o orbită stabilă. Oglinda era repliată. Accidentul era imprevizibil. Eî spun chiar că era imposibil.

Beyle apăsă de zor pe claviatura din fața sa.

– Nu înțeleg, spuse Beyle. Însă cineva va plăti pentru asta. Mulțumesc, profesore. Dați-mi-l pe Andrews.

În cabină răsună vocea lui Andrews.

– Inutil. Sînt deja la curent. Iar cei care riscă să plătească sîntem noi. Beyle, nu-mi place povestea asta. Nu-mi place cîtuși de puțin. Și nu din motivele pe care ți le-ai putea închipui. Au murit oameni.

– Este un accident îngrozitor, spuse Beyle.

– Nu seamănă cu un accident, Beyle. Ar putea foarte bine să fie o crimă, Beyle. O crimă.

– V-a vorbit Barlov despre bănuielile sale?

– Ah, și Barlow s-a gîndit la una ca asta. Cunoștea bine mașinile.

Urmă o tăcere întreruptă de cîțiva paraziți.

– Faceți tot ce puteți, Boyle. Vă revine răspunderea pentru acel sector. Fiți însă cu băgare de seamă. Reflectorul 5 nu este încă sub control. Și încercăm să evităm distrugerea lui. Spotul luminos se plimbă prin regiune. Noroc.

În cabină se reinstaură liniștea. Gravitația reapăruse. Una din secretare, blondă și fragedă, servi cafeaua. În cabină atmosfera era călduță și calmă. Afară, în noaptea polară, erau șaptezeci de grade sub zero.

– Priviți la ora trei, spuse pilotul cîteva minute mai tîrziu. Spot la ora trei.

Priviră cu toții ecranul panoramic care arăta orizontul din partea dreaptă a aparatului. O zonă eliptică, violent luminoasă, se deplasa cu o viteză foarte mare.

– Spotul satelitului, spuse Archim. Trebuie să fie îngrozitor de cald acolo, dedesubt.

– Peste două mii de grade Celsius, răspunse inginerul printre dinți.

Sateliții reflectorizanți erau suprafețe întinse de mylar aluminizat destinate reflectării și focalizării razelor solare asupra unei zone precise a suprafeței terestre. Ei permiteau topirea ghețurilor de la pol, cu costuri minime. Nu trebuiau folosiți decît cu precauții extreme. Lucru fără de care ar fi putut incendia oricare pădure, oricare oraș de pe Pămînt. Nefiind decît o imagine, spotul se putea deplasa mai repede decît lumina.

– Vine spre noi, spuse pilotul. Turbulența...

Viră cu brutalitate spre stînga. Secretara care servea cafeaua, dezechilibrată, lăsă să-i scape tava. Beyle o prinse în momentul în care era să cadă.

Încearcă să-l stabilizeze, spuse pilotul.

Spotul măturа încă la întîmplare cîmpia înghețată. Acum se îndrepta în mod clar spre mare. Apoi se mări, își pierdu intensitatea, deveni o imensă pată neclară.

O reflectare, gîndea Gena, nimic altceva decît o reflectare, așa cum poți face cu o oglindă, pe un perete. Atîta doar că oglinda de aici are o suprafață de cîțiva kilometri pătrați și se găsește acolo sus, în spațiu, și în vreme ce noi sîntem în noaptea nesigură a polului, ea face față soarelui în mod etern și retrimite torentul acesta de căldură și de lumină, iar dacă se mișcă acolo sus doar cu o fracțiune de secundă de unghiul de acolo, pata de foc se deplasează aici cu mai mulți kilometri. Era oare necesară construirea tuturor acestor mașinării înfricoșătoare pentru a-i da o atmosferă lui Marte, pentru a le permite oamenilor de acolo să respire în libertate?

Atîția morți.

Aș fi îndrăznit, oare, să pregătesc proiectul, gîndea Archim, dacă aș fi prevăzut una ca asta? Acolo sus niște oameni încercau să ajungă la oglindă, să o orienteze în vid, și fără îndoială că își riscau viețile pentru a opri dezastrul.

– O veste bună, spuse Andrews în difuzor. Am reușit să defocalizăm oglinda, iar calculatoarele analogice estimează că acest cataclism nu se va extinde. Repunerea sub control a situației este o problemă de minute.

Se auzi tușind.

– Și una mai puțin bună, deși previzibilă. Președintele a desemnat o comisie de anchetă. Beyle, va trebui să aflăm adevărul înaintea lor. Altfel sîntem terminați. Aveți putere. Poate că ei încă nu știu că totul s-a declanșat în spațiu, însă în curînd le-o voi spune. Faceți tot ce puteți.

– Bizuiți-vă pe mine, spuse Beyle.

Își regăsise calmul. Privea pe ecran cele două lumini care despicau noaptea, cea care venea din măruntaiele Pămîntului și cea care cădea din cer, amîndouă la fel de distrugătoare.

– Direcția: Néa Thulé, îi spuse el pilotului. Către escadrila Antarcticii: continuați căutarea celor dispăruți.

5

Cu mulți ani în urmă Néa Thulé cunoscuse intensa activitate a unei baze științifice și militare a Organizației Mondiale. Cînd tensiunea internațională se risipise, instalațiile militare fuseseră aproape în întregime dezafectate. De atunci, în orașul subteran se succedaseră doar misiuni științifice. Se punea problema să fie abandonat cu totul, iar observatorii umani să fie înlocuiți cu roboți, cînd Administrația Proiectului moștenise baza și făcuse profunde transformări. În ciuda situării sale geografice dezavantajoase, adăpostul și astroportul existente fuseseră dezvoltate. De acum Néa Thulé asigura coordonarea sectorului antarctic și dădea stațiilor spațiale indicațiile necesare orientării sateliților-oglindă.

Aparatul fu înghițit de o trapă încă de la aterizare, iar pasagerii lui se pomeniră într-un imens hangar iluminat puternic și bine încălzit.

Beyle, urmat de cei doi marțieni, de geolog, de inginer și de două secretare, se năpusti către biroul directorului bazei.

– Am fost scuturați cu severitate, spuse acesta. Două navete care se aflau pe drum s-au prăbușit și ne va

trebui mai mult de o lună de muncă să le readucem în stare de funcționare. Din fericire, nimeni nu a fost rănit. De aici pînă la munții Sabini sînt aproape două mii de kilometri.

Cine e responsabil acolo sus în clipa asta? întrebă Beyle cu un început de nerăbdare.

– În spațiu? Trebuie să fie Ransome.

– Chemați-l.

– O clipă. Îl aveți.

– Alo, spuse Beyle. Aici Néa Thulé, Beyle la aparat. Prezentați-vă raportul, Ransome.

– Satelitul 7 vă recepționează cinci pe cinci. Ransome la raport.

Beyle își pierdu pentru a-și drege glasul și inspectă încăperea din priviri. Pereții erau acoperiți cu hărți. Într-un colț, plutea un glob pămîntesc în jurul căruia se roteau mici lămpi. Fiecare dintre ele reprezenta un satelit, o bază din spațiu. Erau vreo douăzeci.

– Ce s-a întîmplat la dumneavoastră? întrebă Beyle.

În mod practic, Oglinda 5 se află sub control, răspunse o voce tînără și neliniștită. Dar nu pricepem ce s-a întîmplat. Am văzut munții Sabini explodînd. Ne pare rău de Svornjesen și oamenii lui.

Lui Ransome i se stinse vocea, apoi continuă cu încăpățînare:

– Am pregătit un raport pentru Andrews și pentru dumneavoastră. Peste circa o jumătate de oră, Oglinda 5 va fi ancorată în mod convenabil. Ne vom duce să vedem ce s-a petrecut în creierul ei.

– Aveți vreo idee?

– Defecțiune mecanică. Există și o altă posibilitate pe care o voi pomeni în raport. O acțiune răuvoitoare.

– Vreți să spuneți un sabotaj?

Nesigură, îndepărtată, vocea încuviință.

– Altceva am eu să vă spun, domnule, zise Ransome. Vă prezint demisia mea.

– O accept, spuse Beyle. Pentru moment însă, rămîi la postul dumitale.

– Intenționez să inspectez chiar eu Oglinda 5.

– Încercați să aduceți o probă tangibilă a presupunerii dumneavoastră.

– Voi face tot posibilul, domnule.

Un declic.

– E foarte tînăr directorul bazei, spuse Vernucci. Aproape un pușți.

– Știu, spuse Beyle, eu însumi l-am numit.

– Nu înțeleg cum a putut Oglinda să scape vigilenței lor.

– Încă n-ați fost în spațiu, Vernucci.

– N-am lucrat niciodată acolo, recunoscu Vernucci.

– Nu e simplu acolo sus. Există o mie de lucruri care trebuie supravegheate în același timp. Oglinda s-a putut îndepărta încetișor fără ca ei să-și dea seama. A fost suficientă o scurtă întrerupere a transmisiei. În medie erau mai mult de două mii de kilometri între Satelitul 7 și Oglinda 5. Nu se aflau pe aceeași orbită și în principiu nu se încrucișau decît o dată la două ore și cîteva minute.

Înțeleg, spuse Vernucci.

– Însă Oglinda 5 n-ar fi trebuit să scape de sub control. Se presupune că ordinatoarele nu cunosc greșeala.

– Înțeleg, spuse Vernucci.

– Proiectul este o mașină de precizie. Fiecare rotiță este un miracol tehnic. Toate trebuie să se angreneze perfect. Nu există loc pentru greșeală sau neglijență.

– Bineînțeles, spuse Vernucci.

– Însă Ransome nu a putut comite o neglijență. Probabil că a spus adevărul.

Beyle tăcu și păru că se strînge în sine. Se întoarse către Gena și Archim.

–Trebuie să dormiți, spuse el.

Archim deschise gura ca să protesteze.

– Ba da, insistă Beyle. Pentru moment nu ne puteți fi de folos. Iar gravitația de aici, care vă apasă, vă mărește și mai mult oboseala. Mai tîrziu voi avea nevoie de voi.

– Și dumneavoastră? întrebă Gena.

Beyle făcu un gest vag.

– Mai tîrziu. Voi dormi două sau trei ore atunci cînd Ransome îmi va spune ce a găsit. Găsiți-le o cameră, Vernucci.

Se instală la birou. Într-un colț al încăperii, o secretară stătea într-un fotoliu, cu privirile pierdute, cu chipul palid.

– Cum vă numiți?

– Eva, răspunse ea cu simplitate.

– Iertați-mă, acum îmi amintesc. Obosită?

– Nu, răspunse politicos.

– Duceți-vă să vă odihniți. O să vă anunț dacă voi avea nevoie de dumneavoastră. Cunoașteți baza?

– Da, domnule. Am mai fost aici cu dumneavoastră.

– Acum șase luni, nu-i așa?

Întocmai.

– Acum duceți-vă să vă culcați. Am nevoie să fiu singur.

Ea ieși. Beyle începu să dicteze într-un microfon un scurt comunicat care a doua zi urma să fie transmis presei.

Ora 4 TU: Apel către Satelitul 7. Ransome a reușit să abordeze Oglinda 5. Ținînd seama de măsurile de prevedere care trebuie luate și de dificultatea operațiunilor în spațiu, în mai puțin de o oră se va afla în interiorul cabinei de control.

Ora 4: 10 TU: Sună Andrews. Peste douăzeci de minute va fi primit de Guvernul Pămîntului. Șaptezeci și două de persoane sînt date dispărute. La ora aceasta sînt moarte, cu siguranță. Cutremurul continuă, scăzînd în intensitate. Ziarele telematice încep să răspîndească știrea despre cataclism, însă rămîn evazive privitor la cauzele lui.

Ora 4: 20 TU: Beyle se întinde pe o banchetă. Vernucci asigură responsabilitatea sectorului. O a doua escadrilă a înlocuit-o pe prima. În spațiu operațiunile continuă. De acum, mesajele sînt codificate.

Ora 4: 30 TU: Beyle doarme. În noaptea cenușie a polului, vulcanii aruncă încă lumini roșiatice.

Ora 4: 35 TU: Un avion guvernamental se apropie de Néa Thulé. Cere permisiunea de a ateriza. Vernucci îl trezește pe Beyle.

Pe fuselajul avionului, cele șapte stele portocalii ale Guvernului Mondial străluceau ca o constelație.

– Pe cine aduce? întrebă Beyle frecîndu-se la ochi.

– Nu știu, spuse Vernucci. Pilotul n-a spus nimic în privința asta. E greu să-l întrebi.

– N-are importanță, spuse Beyle. Un anchetator, fără îndoială. Primul. Vor veni și alții. În general, arătați-le tot ceea ce vor să vadă, însă nimic în plus. Sînt instrucțiunile lui Andrews.

– Bine.

– Și ale mele.

– Bine, repetă Vernucci.

– Nimeni de aici nu are vreo responsabilitate, indiferent ce se întîmplă, doar eu. Țin ca lucrurile să fie cît se poate de clare.

Avionul aterizase vertical, iar acum rula spre una din trape. Autopilotul îl bloca la semnal în mod impecabil.

– Mă întreb de ce mai folosesc piloți umani pe aparatele astea, spuse Vernucci.

– Din același motiv ca și noi, răspunse Beyle sec. Chestie de prestigiu. Și ei țin să folosească cît mai multă lume posibil.

Jennings, geologul, care tocmai intrase, tuși discret.

– Trebuie să fie un șlab, în tot cazul. Este unul din

avioanele prezidențiale.

– Ar fi trebuit poate să-i ieșim în întîmpinare? remarcă Vernucci.

– Nu, spuse Beyle. Ar crede că nu avem nimic mai bun de făcut decît să le ieșim vizitatorilor în întîmpinare. Iar în actuala stare de lucruri, nu ar greși.

Se forță să-și controleze vocea, temîndu-se ca ea să nu-i trădeze descurajarea și epuizarea. Șaptezeci și doi de morți. Și cinci luni de muncă anulate.

Avionul de pe trapă se afundă în sol. Peste cîteva secunde va apărea pe ecranul de control al hangarului subteran.

– Noutăți de la Ransome? întrebă brusc Beyle.

– Pentru moment, nimic. O să ne sune el.

Pe ecran, scara sclipitoare se deplia. Din avion coborîră doi bărbați. Primul avea o servietă grea. Erau aproape cu spatele la camera TV și era imposibil să le vezi chipul.

Atunci cînd ușa sălii de control se deschise, Beyle își recunoscu vizitatorul. Era un bărbat osos, cu un aer șters, aproape pleșuv. Hendrick, primul adjunct al lui Carenheim. Îl salută pe Beyle fără să-i întindă mîna.

Nu speram să vă regăsesc atît de curînd, spuse el fără cea mai mică umbră de umor.

– Ne-am despărțit în circumstanțe mai favorabile, spuse Beyle. Regret că nu puteți vizita acest sector în condiții mai bune. Va fi dificil poate să vă conduc pe teren.

Celălalt nu-și pierdu calmul.

– Vin aici în calitate de anchetator oficial.

Își ridică servieta.

– Am aici hîrtiile care mă acreditează. Președintele a hotărît să mă trimită chiar în această noapte. Serviciile sale probabil că nu au avut timp să vă anunțe.

– N-am nevoie de hîrtiile dumitale, spuse Beyle. Cînd doriți să vă începeți treaba?

– Imediat.

– O să vă pun la dispoziție biroul meu și un apartament.

De îndată ce adjunctul lui Carenheim ieși, Beyle chemă Baza 1.

– Cît e ceasul la voi?

– Oh, cam cinci și jumătate după-amiază.

– O oră decentă. Faceți-mi legătura cu Andrews, spuse el.

Chipul secretarului lui Andrews apăru pe ecran.

– Bună ziua, spuse el. Patronul e în conferință.

– În bază sau în altă parte?

– În sala de alături. E în teleconferință cu președintele și jumătate din Consiliu. E grav.

– Spuneți-i că doresc să-i vorbesc un minut. Doar atît.

– O să încerc.

– Hendrick tocmai a debarcat aici. Primul adjunct al lui Carenheim. În misiune oficială. Cel puțin așa zice. Și nu cred că glumește.

– Nu știu nimic. Nu întrerupeți.

Ecranul prezentă un ansamblu de planete care se roteau unele în jurul celorlalte pe un fundal muzical lent. După o clipă, Andrews își făcu apariția.

– Au acționat repede, îi spuse lui Beyle.

– Mai mult, Hendrick e pe cale să-i interogheze pe cei din escadrilă. Aici nu va găsi nimic, însă orice simptom de neglijență e pentru el ca pîinea sfințită.

– Nu-mi place afacerea asta, Beyle. Pe plan politic. Miroase a lovitură plănuită. Erau prea bine pregătiți.

– Ce trebuie să fac?

– Oficial, ei încă n-au aflat că defectarea Oglinzii 5 a declanșat cataclismul. Însă îi găsesc prea discreți asupra acestui subiect. Căutați în mod sistematic urme de sabotaj.

– I-am spus lui Ransome.

– Un element bun. Sînt dezolat că povestea asta a căzut pe el. Imediat ce găsiți ceva, anunțați-mă. În clipa aceea voi dezvălui povestea satelitului. Pentru moment, e sigur că președintele nu știe, iar Carenheim se preface cu multă abilitate că nici el nu știe nimic. Președintele încearcă să asimileze în viteză detaliile proiectului, însă progresează cu greutate. Ceea ce-i convine de minune lui Carenheim. El cunoaște proiectul în amănunt și așteaptă cu delectare ca președintele să-i ceară părerea. Oh, însă nu ne acuză. E un șmecher.

– Voi pleca în spațiu, spuse Beyle. Țin să văd cu ochii mei ce nu a mers bine.

– Fii atent, bătrîne. Cazi de oboseală.

– N-am vreme să fac altminteri.

– Bun, ștergeți-o chiar dacă Hendrick încearcă să vă rețină, nu-i spuneți că plecați în spațiu. Treceți chiar și peste amenințarea că vă arestează. Mă îndoiesc ca președintele să-i fi dat puterea, iau totul asupra mea. În stadiul în care sîntem, întreg Proiectul e pus sub semnul întrebării.

Nu pot să o cred.

– Ce să crezi?

– Că au mers pînă acolo încît să ne distrugă. Au murit oameni.

– Mai puțini ca într-un război. Jocul acesta se numește politică. Poate că acest cataclism le-a depășit prevederile. Poate Carenheim este tot atît de îngrijorat ca și noi. Foarte simplu, el încearcă să-și joace partida, să demonstreze că noi sîntem niște incapabili și controlul proiectului trebuie să fie încredințat direct guvernului. Îi cunoașteți ideile. Pe curînd, Georges. Urați-mi noroc.

Ecranul se stinse. În aceeași clipă Vernucci reveni în sală.

– N-am vrut să vă deranjez, spuse el.

În ochii și vocea lui era o tristețe indefinită.

A chemat Satelitul 7, spuse el.

– Ei bine?

Ransome e mort. Întrerupere bruscă a comunicațiilor. Ei cred că Oglinda era minată. Cînd Ransome a reușit să pătrundă în modulul de control pentru a verifica creierul electronic, totul a explodat. N-a avut timp nici măcar să strige. N-au auzit nimic. Au văzut doar o scînteie pe ecrane și Oglinda s-a dizlocat.

Cine e la curent?

Dumneavoastră, operatorul și cu mine. Mesajul era codificat.

Nu informați pe nimeni altcineva. Mă ocup eu de Andrews. Nimeni nu trebuie să afle. Mai ales anchetatorul. Mă duc sus să văd ce s-a întîmplat.

Asta nu-i va plăcea lui Andrews, spuse încet Vernucci.

– Aveți dreptate. Oficial, îmi continuu călătoria pe care trebuia să o fac împreună cu Archim și Gena Noroit. În ciuda accidentului, Proiectul continuă. Nu-i spuneți lui Hendrick de plecarea mea decît dacă insistă să mă vadă. Cîștigați timp. Ce face în clipa asta?

– Îi interoghează pe răniți. A cerut să asculte înregistrările mesajelor captate chiar înainte și după declanșarea catastrofei.

– În căutarea semnelor de panică, nu? Dați-i-le să le asculte. Îl vor ține ocupat. Mai puțin mesajele cifrate, bineînțeles. Le va căpăta mai tîrziu însă nu va mai avea importanță. Dacă nu găsesc în spațiu ceea ce caut, nimic nu va mai avea importanță. Proiectul va fi pierdut.

– Ce veți căuta în spațiu?

Beyle se gîndi o secundă.

– O funie, spuse el. O funie bună și solidă pentru a spînzura un om. Așa se scăpa de criminali în unele țări ale Pămîntului, acum mai bine de un secol.

6

Șaptezeci și două de victime plus Ransome. Beyle nu reușea să adoarmă. Își propusese să doarmă pe durata călătoriei de trei ore, care îl ducea de pe suprafața planetei pînă la centura geostațională la sateliții-oglindă. Era îmbuibat de calmante și se simțea plutind, cu toate reflexele anulate, inert, flasc, însă nu reușea să-și reducă la tăcere vocea interioară. Prin minte îi defilau nume și chipuri. Ransome. Și șaptezeci și doi de morți. Primele victime ale Proiectului. Asasinate cu deliberare, cu răceală, în mod științific. Nimeni nu le voia răul. Nu știau să aibă dușmani. Proiectul era cel care trebuia să fie ucis. Bărbații și femeile acelea muriseră în anonimat, așa cum muniseră. Doar Proiectul avea un nume. Și dușmani. Pe cînd se împotrivise comploturilor lui Jon d'Argyre nu resimțise o asemenea scîrbă. Secretarul Consiliului Marțian își ataca adversarul frontal. Însă Carenheim nu era Jon d'Argyre. Carenheim, îmbogățit de experiența politică a Pămîntului, avea mai multă abilitate. Își apăra atît cariera, cît și ideile și nu avea egal în țeserea unei intrigi.

Niciodată, își spunea Beyle, nu se va reuși să se stabilească o legătură între Carenheim și accident. Chiar dacă se va reuși să se dovedească că fusese un sabotaj. Căci spațiul ararcori păstrează urme. Își înghite epavele fără cale de întoarcere. Nu are memorie.

Avusese loc un sabotaj? Nu se agățau de ideea asta, cu toții, doar ca să se liniștească? La originea cataclismului nu se afla, oare, vreo neglijență? Dîndu-și seama de greșeală, Ransome nu preferase mai degrabă să se sinucidă?

Aceasta era o altă modalitate de a te liniști, nu de a crede. Însemna să refuzi să crezi că niște oameni ar putea avea atîta ură în inimi, încît să pregătească o crimă atît de monstruoasă. Însă îndelungata istorie a omenirii dovedea contrariul.

Și era atît de ușor să ajungi la un satelit-oglindă, să-i modifici programul și să-l minezi. Nu era nici măcar necesar să-ți închipui că asasinii avuseseră complici în interiorul Administrației Proiectului. O piraterie informatică era suficientă. Cu toate acestea, accidentul ucisese și altceva în afară de oameni, iar acel ceva era încrederea.

Andrews dorea să aibă încredere în oameni. Se ridicase cu elocvență împotriva anchetelor lungi și minuțioase, pe care administrațiile precedente își luaseră obiceiul să le conducă. El pretindea, nu fără urmă de dreptate, că este imposibil să cunoști pe cineva, atunci cînd reunești într-o organizație cîteva zeci de mii, în curînd milioane de oameni. Spusese că pentru un mare proiect, o mare idee, nu exista un dușman mai de temut decît neîncrederea care, mai devreme sau mai tîrziu,

suscită o atmosferă de perpetuă anchetă.

Iar oamenii erau siguri. Beyle era gata să o jure. Însă cineva trucase programul Oglinzii 5 și așezase o bombă în tabloul de bord pentru a nu lăsa urme. Beyle spera ca vinovatul să nu aparțină Administrației.

Naveta gonea prin spațiu, cu toate motoarele oprite. Beyle plutea, reținut doar de chingile care îl legau cu blîndețe de locul său. Cu mîna dreaptă căută un buton pe care îl apăsă, și lumina stelelor pătrunse în cabina întunecată. Pămîntul se afla undeva, invizibil, sub chilă. Pe ecran scînteiau constelații cunoscute. Licurici îndepărtați se tîrau în întuneric, sateliți sau nave în tranzit, reflectînd lumina solară.

Se întrebă ce făceau Archim și Gena. Poate că dormeau. Dintr-o dată pricepu neliniștea care-l devora pe Archim. Dacă un asemenea accident s-ar întîmpla pe Marte, Archim s-ar simți pentru totdeauna un trădător față de planeta sa. Și în același timp Beyle știa că era gelos pe Archim. Din acuza certitudinilor sale. Și din cauza Genei.

Stelele erau atît de îndepărtate, de imobile. De ce oare, se întrebă el, lansăm proiecte al căror sfîrșit nu-l vom vedea? De ce mi-am consacrat viața exportării pe Marte a unei atmosfere, pe care nu o voi respira niciodată? Era o întrebare pe care responsabilii Proiectului nu o exprimau niciodată cu glas tare. Aveau sufletul plin de imaginea imperiilor care vor exista, imense, ca și cum ar fi fost nemuritori sau destinați unei vieți de cel puțin o mie de ani. Sau poate că făureau asemenea proiecte tocmai pentru a-și da iluzia nemuririi. Pentru a sfida timpul. Pentru a se ridica la înălțimea

universului. Pentru a-și conferi o putere nelimitată pe care unii o calificaseră drept nelegiuită.

Trăim cu toții în viitor, gîndea Beyle. Cîndva, oamenii se lăudau bucuroși cu isprăvile strămoșilor morți de generații, le purtau numele cu înfumurare și uneori, din cauza acestei moșteniri, ajungeau demni de ideea pe care și-o făceau despre ascendența lor. Astăzi, noi ne acoperim de gloria nepoților care urmează să ni se nască. Prin intermediul lor încercăm să atingem viitorul, să transformăm lumea omenească. Trăim între prezent și viitor și în vreme ce mîinile noastre modelează prezentul, ochii noștri interiori se epuizează sondînd adîncimile imprecise ale zilei de mîine, de poimîine.

Pe ecran, imaginea cerului nu avea adîncime.

Nu avea relief.

Împăcat, Beyle adormi.

7

Soarele era o bilă de cupru în flăcări. În ciuda vizierei aurite care le apăra chipul, cei trei oameni, rotindu-se în spațiu, strînși în combinezoanele lor, clipeau de fiecare dată cînd privirea le cădea asupra ei. O coardă subțire îl lega pe Beyle de Archim și de Gena. Derivau în mod imperceptibil prin spațiu. Abandonaseră nava care îi condusese de pe orbita navetei pe aceea a satelitului 7 doar pentru plăcerea de a pluti astfel în vid, în aparență nemișcați, dar în realitate zburînd cu mai mult de 25 000 km/h, și de a vedea continentele fugind pe sub ei.

Archim și Gena nu avuseseră niciodată experiența acestui contact intim cu vidul. Chiar și Beyle care era obișnuit, resimțea această impresie de libertate și de detașare care colorează într-o lumină particulară privirea oamenilor care au trăit și au lucrat în spațiu. Pămîntul era frumos, îndepărtat, inaccesibil, cu vulcanii, problemele, victimele și trădătorii lui. Se puteau gîndi că l-au părăsit pentru totdeauna. Știau că vor ajunge din nou pe el și că nu era decît o problemă de ore sau de zile,

însă plutirea în felul acesta, în centrul provizoriu al unui univers înstelat și formînd în trei o constelație, îndepărta orice fel de realitate a zilei de mîine, către reîntoarcere ineluctabilă în adîncurile unui puț gravitațional.

Se aflau în derivă între porturile spațiului. Căci aceasta era adevăratul nume al sateliților, porturi ale spațiului. Luminile erau numeroase, iar formele variate. Roți imense se roteau maiestuoase, altele nu erau deocamdată decît niște ansambluri heteroclite de grinzi, rezervoare cilindrice și antene. Întunecimea spațiului exagera aspectul insolit al formelor, ascunzînd din structurile lor tot ce nu era subliniat de strălucirea soarelui sau de balizele lor luminoase. Și cu toate că numărul părea impresionant, judecat de pe Pămînt, aici păreau ridicol de rare, de împrăștiate. Beyle auzi rîsul nervos al Genei răsunînd în căști.

– Beyle, chemă vocea lui Archim.

– Vă ascult, răspunse Beyle.

– Ce program aveți?

Să inspectez locul accidentului. Să recuperez toate sfărîmăturile satelitului-oglindă care se pot găsi. Nu va fi simplu.

Mai întîi zăriră oamenii ca niște licurici sclipitori. Apoi, apropiindu-se, îi distinseră mai limpede, descifrară siluetele și, branșîndu-se pe frecvența generală, le auziră vocile.

Beyle îi chema. Pluteau prin spațiu în toate direcțiile, ca niște insecte ciudate dintr-un roi lovit de nebunie. Formau un fel de sferă în spațiu, o sferă cu raza de kilometri, iar cu ajutorul unor mici radaruri se forțau să recupereze și să captureze fragmentele cabinei de

control a Oglinzii pe care explozia nu le proiectase încă prea departe.

În centrul sferei, enorm, maiestuos încă, deși cam descumpănit, rotindu-se încet, satelitul-oglindă părea să atîrne de legătura lungă de mai mulți kilometri care-l lega de aceasta. Oglinda era imensă în raport cu aceasta. Ai fi spus că era o furnică, remorcînd un fluture uriaș.

Oglinda era o imensă suprafață parabolică din mylar aluminizat, atît de subțire, încît cel mai ușor contact direct ar fi sfîșiat-o, întinsă pe o rețea de cabluri, iar văzută de la această distanță putea să pară perfect regulată și șlefuită. Fusese făcută să pivoteze pe unul dintre diametre. Însă cu cîteva ore mai înainte privise soarele și îi concentrase și îi reflectase razele într-un punct din Antarctica.

Gena, Beyle și Archim aveau impresia că sînt purtați spre un lac de metal, și în vreme ce Oglinda ocupa o suprafață crescîndă a firmamentului, imaginea aceasta se întărea pînă la a deveni înfricoșătoare.

Cabina de control fusese plasată în spatele feței convexe a Oglinzii, acolo unde cablurile pînzei de păianjen, care îi serveau drept armătură, convergeau, iar explozia afectase grav frumosul echilibru al construcției. Din cabină nu mai rămăsese aproape nimic. La prima vedere, Oglinda în sine părea să fi avut puțin de suferit. Însă cablurile forfecate se răsuciseră cu violență încurcîndu-se între ele, sfîșiind folia de mylar, iar regiunea centrală a Oglinzii lasă să se caște o breșă vastă prin care astronauții puteau vedea stelele strălucind. Ai fi zis că e un acoperiș, gîndi Beyle, un acoperiș găurit, lăsînd să

treacă infinita ploaie de fotoni care cădea dinspre sorii îndepărtați.

Lenta rotire a Oglinzii în jurul axei sale dădea ameteli. Era ca și cum ar fi început să se învîrtească universul întreg. Singurele puncte imobile de pe suprafața ei erau reflexele de lumină ale căștilor.

Lui Beyle îi veni în minte o altă imagine. Sfîșiindu-se, folia de mylar se răsucise la marginile breșei în volute acum nemișcate, iar haosul acesta te făcea să te gîndești la o neliniștitoare epavă ieșită din adîncul spațiului. Bucățile de velatură smulse de pe greementul circular de o furtună de neînchipuit păreau să aștepte suflul unei brize de negăsit. Calmul care împresura Oglinda era acela al marilor adîncimi.

Beyle lansă un apel.

– Ați găsit ceva?

– Încă nimic.

Vocile se nășteau în căști, unele după altele, fără ca nimic să indice direcția în care se găsea cel care vorbea. Este mereu o experiență neliniștitoare aceea de a vedea noțiunile de sus și jos, dreapta și stînga, pierzîndu-și orice semnificație în rotația universală.

– Cîteva sfărîmături capturate aici, spuse un bărbat.

Beyle reuși să-l localizeze. Era foarte aproape de suprafața Oglinzii, în umbra instalației, reperabil doar prin girofarul său. Se îndreptară toți trei către el într-un zbor lung pe care Beyle îl controla prin reactorul său dorsal, iar atunci cînd erau foarte aproape de suprafața șlefuită, gata să o atingă, zăriră fragmente de metal care

se roteau încetișor unele în jurul celorlalte. Se vedeau bucăți de sticlă, de plastic, o piesă din cupru în aparență intactă având în mijloc o pată brună. Era poate sînge uscat. Însă nimic care să poată da informații asupra originii explozici. Cea mai mare parte a sfărîmăturilor își luaseră zborul spre stele.

Se îndreptară către centrul Oglinzii. Cabina explodase ca o băsică. Violența exploziei fusese mărită de presiunea internă care sfîșiase pereții subțiri de îndată ce se deschisese prima fisură. Ransome n-avusese nici cea mai mică șansă de supraviețuire. Fîșiile de metal păreau să poarte urme de materie organică, pe care Beyle nu avea inima să le examineze. Nu putea decît să-și repete un singur lucru: Ransome nu avusese timp să-și dea seama că moare.

Din panoul de control nu mai rămăsese nimic. Beyle sperase pentru o clipă să găsească măcar fragmente din memoria mașinii, care ar fi permis poate să se stabilească realitatea sabotajului, și în special, căci Beyle era convins de asta, să aducă dovada necesară în fața unui tribunal al Pămîntului. Însă cutiile negre, memoria magnetică și fragmentele din trupul lui Ransome, sub formă de praf, erau purtate în derivă într-un spațiu nelimitat. Ordinatoarele începuseră să calculeze simulări de dispersie. Sfera căutărilor se mărea cu fiecare secundă.

În interiorul acestei sfere și la marginea ei oamenii continuau să scotocească metodic, animați de o furie rece, chiar dacă vocile lor rămîneau stăpînite. Știau cum și de ce murise camaradul lor. Mai știau că oricare dintre ei și-ar fi putut lăsa pielea, că ar mai putea pieri,

dacă asemenea acte de piraterie s-ar produce din nou. Nu aveau nevoie de nici un fel de îndemn pentru a continua.

În ciuda îngustimii postului de comandă al stației 7, căldura și calmul care domneau aici îi calmară pe vizitatori. Siguranța pe care o resimțiseră mai întîi contemplînd spațiul, apoi tristețea care îi năpădise, în vreme de inspectau sfărîmăturile Oglinzii, se risipiră și făcură loc liniștii sufletești. Pe un ecran se rotea silueta stilizată a Oglinzii sfărîmate, vas-fantomă al unui ocean infinit, înlănțuit de țărmurile Pămîntului prin voința oamenilor care o asamblaseră și care, încă de mîine, vor începe să o reconstruiască. Pe alte ecrane defilau, sector după sector, simulările traiectoriilor sfărîmăturilor, îmbunătățite de la un minut la altul prin descoperirile radarelor.

Beyle adresă un scurt raport Pămîntului. Arătă că situația era de acum sub control însă nu preciză că cercetările rămaseseră zadarnice. Era inutil. Pînă în clipa în care putea să arate un document privitor la victorie, Andrews trebuia să facă față singur atacurilor dușmanilor Proiectului. Convingerea sa despre realitatea sabotajului nu ar schimba situația cu nimic.

Inginerii Proiectului îi împărtășiră concluziile lor. Era posibil și necesar ca Oglinda să fie reparată în cel mai scurt timp și trebuia remorcată pînă la portul spațial. Beyle ar fi preferat să păstreze Oglinda în starea actuală pentru a o folosi ca probă, însă se alătură punctului lor de vedere și puse ca Oglinda să fie holografiată din toate părțile. Apoi sosi un remorcher mare care să deplaseze epava. Proiectul continua.

Pe ecrane datele defilau în ritmul minutelor. Simulările deveneau din ce în ce mai puțin schematice. Din timp în timp ordinatorul proiecta cu încetinitorul modelul său de explozie. Fragmentele reperate erau din ce în ce mai numeroase, iar traiectoriile lor permiteau să se stabilească sectoarele în care trebuiau continuate căutările. Beyle profita de răgaz pentru a-i expune Genei și lui Archim, cu un entuziasm simulat, dimensiunea spațială a Proiectului. Atîtea navete, atîția sateliți pe orbite joase, pe orbite geostaționare. Evita să facă aluzie la întinderea catastrofei. Însă glasul îi era lipsit de convingere. Era sătul, iar peste cîteva ore poate că va trebui să coboare și să predea altcuiva funcțiile, unui om al guvernului care nu va înțelege niciodată întru totul ce semnifica Proiectul, care nu luptase și nu trăise pentru Proiect. După o clipă, Archim se alătură echipei de coordonare care lucra în boxa învecinată.

– Trebuie să vă duceți să vă odihniți, îi spuse Beyle Genei. În circumstanțele acestea n-ar fi trebuit niciodată să vă aduc în spațiu. Oricare instalație poate fi minată. Ar trebui să vă retrimit pe Pămînt.

– Dar nu mai e nici o navă disponibilă. Și sînt bucuroasă să vă țin tovărășie. Ați dat ordin să fie verificate toate stațiile. Dar ei începuseră să o facă fără ca să aștepte ordinul. Și n-au găsit nimic.

– Probabil că nu ar fi găsit nimic nici pe Oglinda 5. Stațiile astea sînt burdușite de componente și de aparate. Ar trebui demontate pînă la ultimul șurub pentru a fi sigur de securitatea lor. Capcanele au putut fi montate încă din clipa construirii. Și e suficientă o

instrucțiune strecurată într-un program pentru a ordona explozia. Toate programele se află în curs de analizare, însă vor fi necesare zile întregi pentru a le trece în revistă. Și niciodată nu va exista o certitudine.

– Sînteți obosit, spuse Gena masîndu-i umerii. Ar trebui să vă odihniți.

El protestă cu un mormăit. Sub degete ea îi simțea mușchii încordați de tensiunea nervoasă.

– Nu vreți să abandonați Proiectul nici măcar o oră, spuse ea. Dacă nu vă odihniți, veți fi constrîns să o faceți.

El se întoarse pe jumătate, însă privirea lui o evită pe cea a tinerei femei.

– Nu vă înțeleg, spuse ea. Acum apărați Proiectul cu mai multă vehemență decît a făcut-o vreodată Archim. În definitiv, ce vă pasă de soarta lui Marte? Înțeleg ca Archim să turbeze de furie atunci cînd e neputincios în fața evenimentelor. Însă dumneata? Pămîntul va trece peste asta, oricum, și ce poate însemna pentru dumneata transformarea lui Marte într-un viitor îndepărtat?

El suspină, îi întîlni în cele din urmă privirea și vocea i se îmblînzi.

– Înțelepciunea feminină. Însă Archim și cu mine nu privim lucrurile la fel. El vrea ca într-o bună zi pe Marte să se poată respira în libertate. Eu urmăresc un alt vis, un vis nebunesc, dacă vreți. Să transform universul. Acesta este orgoliul care ne stăpînește pe noi, un orgoliu disperat, al oamenilor de pe Pămînt, Andrews și Carenheim, chiar și cu. Societatea noastră e la capătul puterilor. Unificarea ei poate fi fatală. Conflictele îi țin loc de

scopuri. Ceea ce ne rămîne este viitorul, spațiul, nevoia de a reface lumea.

Mîine Marte, iar poimîine ... nu știu.

Mîna sa dreaptă o atinse ușor pe cea a Genei.

– Proiectul acesta, spuse el, e pentru mine mai întîi și mai întîi o operă de artă. Cea mai mare creație a acestor timpuri. Mai mare decît piramidele sau decît Suezul ori canalul Panama. De aceea vreau să-l duc la bun sfîrșit. Universul este ostil omului. Detest universul. Însă aparțin unui fel de oameni care încearcă să-l reconstruiască. Nu e prea multă logică în asta. Un impuls. Așa ca sexualitatea, ca iubirea.

Ea îi mîngîie obrazul.

– Un gen de oameni redutabili. În fond, îi semănați tatălui meu. Vreți să conduceți lumea ca și cînd v-ar aparține, să o mențineți sau să o transformați, este același lucru. Însă sînteți atît de slab înlăuntrul dumneavoastră. Și toată această slăbiciune, chiar frică, este cea care vă împinge de la spate, care vă face să acționați. Sînteți un om singur, nu-i așa, Georges Beyle?

– Da, spuse el cu o voce aproape imperceptibilă.

– Am simțit-o de cînd v-am văzut prima dată pe Marte și cînd ați plecat să-l căutați pe Archim. Nimic nu părea că ar fi putut să vă rețină. Păreați teribil de dur. Dar nu erați. Aruncați o sfidare în plus adversității. N-ați încetat niciodată să o faceți. Chiar și acum, sfidați Pămîntul întreg, pe Carenheim, pe toți ceilalți și în special pe dumneata.

Urmă o tăcere îndelungată.

– Nu-mi ușurați soarta, spuse el. Însă aveți dreptate. Semănăm, cu și Carenheim. Și din cauza aceasta nu

poate exista prea multă tandrețe între noi. Nici milă.

– Altceva aveți în comun, spuse ea. Amîndoi sînteți singuri. Doriți puterea, deoarece sînteți solitari. Însă imperiul pe care-l jinduiește Carenheim se sprijină pe oameni, în vreme ce acela care vă revine se sprijină pe lucruri. Dumneata cauți să construiești acolo unde el caută să comande. Dumneata nu poți distruge și nu poți vedea distrugîndu-se fără a fi nefericit.

El își lăsă mîinile să plutească deasupra claviaturii, în imponderabilitate, ca niște obiecte inutile. Tăcea, simțindu-se la capătul puterilor.

– Sînteți un om deosebit, continuă Gena.

Iar el nu reuși niciodată să hotărască dacă într-adevăr auzise cuvintele pe care i le adresă după aceea sau se cufundase deja într-un vis: "V-aș fi putut iubi dacă nu l-aș fi întîlnit pe Archim mai înainte. Nu cred că avem un prieten mai bun decît dumneavoastră. Și vreau să știți că vă sîntem prieteni. Orice s-ar întîmpla, pe Marte va exista întotdeauna un loc pentru dumneavoastră."

El clipi din pleoape.

Ea mai rosti o frază, un lucru ciudat, cu voce foarte slabă:

– Îmi amintiți de tata. Nici el n-ar fi cedat vreodată.

8

Cînd îl treziră ca să-l prevină că Andrews dorea să-i vorbească, o căută în zadar din priviri pe Gena. Fără îndoială că i se alăturase lui Archim. Dar nu mai avea importanță. Acum era împăcat cu sine. Ce era mai rău putea să vină.

– Am obținut un fel de amînare, spuse Andrews, deodată. Președintele șovăie. Îi este teamă că-i conferă prea multă putere lui Carenheim încredințîndu-i proiectul, iar pe de altă parte nu vede cui i-ar putea încredința o funcție de o asemenea importanță. Dar se gîndește că, dacă cedează acum presiunii lui Carenheim, fără îndoială că la viitoarele alegeri va trebui să-și facă valiza. Iar serviciile sale trebuie să-l fi informat asupra zvonurilor care încep să circule printre noi cu privire la un sabotaj. Îi e teamă că-și vîră mîna într-un viespar. Așa că acum caută să cîștige timp, la fel ca și noi. Cota de popularitate a Proiectului nu a scăzut, iar mediile de informare ezită încă asupra taberei pe care o vor alege și sprijini.

– Îmi închipui că toate astea nu-i sînt pe plac lui Carenheim, spuse Beyle. Mai ales dacă bănuielile noastre sînt întemeiate.

– Sigur că nu. Însă își ascunde atuurile cu grijă. Georges, trebuie să găsiți ceva, orice ar fi. Eu sînt pe cale să exploatez datele privitoare la navele care au putut trece pe lîngă Oglindă. Însă sînt cîteva zeci, cele care nu aparțin Proiectului și care au trecut suficient de aproape pentru a trimite un om într-o misiune specială. Dacă scăpăm va trebui să definim zona interzisă și poate chiar minată. Nu-mi place, dar am fost prea încrezători.

– Credeți că ar trebui să mă întorc pe Pămînt?

– Nu, spuse Andrews. Nu e urgent. Însă în eventualitatea în care prezența dumitale nu mai este necesară la locul accidentului, vă sugerez să vă mutați în Portul-spațial. S-ar putea sa primiți o misiune oficială.

– Hendrick?

– Chipul lui Andrews se lumină de un zîmbet palid.

– Nu vă place. Nici mie. Nu, nu cred că pentru moment Carenheim să se despartă de el. Raportul lui privitor la catastrofa din Antarctica a făcut prea multă senzație. Carenheim preferă să-l exploateze la maximum. Cunoașteți acrul lui Hendrick care pare să nu se amestece nicăieri, precizia lui maniacă, răceala care poate trece drept obiectivitate. Este marele om al momentului. Camerele TV se rotesc în jurul lui ca muștele.

Beyle se strîmbă.

– Însă asta nu va dura, reluă Andrews. Pînă acum am suportat, ca să nu declanșăm o polemică. De mîine însă, lansăm o campanie de presă în favoarea

Proiectului. Statistici demografice, problema șomajului și toate celelalte. Punem în balanță imensitatea realizărilor comparativ cu riscurile extrem de scăzute. Nici un cuvînt despre sabotaj, pentru moment. Psihosociologii noștri consideră că nu trebuie să riscăm să vedem bomba sabotajului întorcîndu-ni-se împotrivă. Desigur, dacă găsiți ceva... Pe curînd.

Ecranul se stinse și se reaprinse aproape imediat. Un bărbat în combinezon spațial apăru foarte agitat, își mișcă buzele vreme de cîteva secunde înainte de a-și da seama că uitase să schimbe frecvența.

Priviți, sfîrși el prin a articula, fără a-și mai da osteneala de a se prezenta.

Ținea în mînă o piesă de metal pe jumătate topită, răsucită, strălucitoare o picătură dintr-un aliaj scînteietor.

Am găsit-o la cîteva mii de kilometri de Oglindă. Datorită simulărilor și norocului. La distanța aceea se afla la limita de rezoluție a radarelor. Un detector automat a insistat să mergem să vedem despre ce-i vorba.

Ce este? întrebă Beyle, cuprins și el de tulburarea bărbatului.

Un detonator. Un fragment dintr-un detonator de un tip cu totul deosebit. Ordinatoarelor le-au trebuit șapte minute ca să-l identifice. Este un detonator de un tip cum se fabrică doar pe Marte.

Vocea bărbatului devenise de gheață. Ea părea să spună, fără cuvinte: "Iată ticăloșii pentru care muncim"

Fără concluzii pripite spuse Beyle. Aduceți bucata aici. Sînteți sigur proveine de la Oglindă

– Atît cît se poate. Simulatoarele au reconstituit traiectoria obiectului. Cu o aproximație de douăzeci de centimetri. Viteza îi era relativ scăzută, ceea ce înseamnă că trebuie să se fi izbit cu multă putere de pereții cabinei. A fost grav deformat, însă originea îi poate fi stabilită fără posibilități de contestare.

– Știți ce înseamnă asta? întrebă Beyle.

– Ransome a fost asasinat.

– Exact. Gura cusută, pînă la noi ordine. Veniți repede.

– Vom ajunge în mai puțin de o oră.

Ciudat, își spuse Beyle. În cele din urmă norocul îi ajuta. Oboseala nu mai avea importanță. Vor găsi și alte dovezi. Va reuși să strîngă un dosar zdrobitor împotriva sabotorilor. Era o chestiune de timp.

Însă de ce un detonator marțian? De ce nu un detonator din plastic, care s-ar fi topit în explozie și a cărui urmă nu ar fi putut găsită niciodată? De ce oare această semnătură mult prea evidentă, în cazul găsirii obiectului? Iar destinația lui nu era să fie găsit. Un complot în cadrul complotului.

Carenheim. Niciodată nu va putea ajunge la el, iar această certitudine îi tulbura ușurarea pe care o încerca. Ea îl va împiedica să doarmă vreme de nopți întregi, în toate nopțile în care va visa Antarctica și moartea lui Ransome în vreme ce pătrundea în static, declanșînd cu inocență un contact și, prin acest simplu gest, punînd capăt vieții sale de pionierat. De obicei, moartea unui om al spațiului trecea neobservată pe Pămînt. Prea erau mulți oameni pe Pămînt, iar salariile ridicate ale celor

din spațiu părcau să justifice toate riscurile.

Accidentul acesta nu va trece neobservat. Pe Pămînt, toată lumea trebuia să știe acum că un incident survenit la Oglinda 5 a provocat catastrofa din Antarctica. Toată lumea va afla că Oglinda 5 explodase puțin mai tîrziu. Oricine putea face legătura. Beyle vedea deja titlurile ziarelor electronice și auzea vocile excitate ale prezentatorilor, în vreme ce se adresau spectatorilor lor invizibili.

Dar Carenheim? Niciodată nu-l va doborî. Detonatorul era de origine marțiană. Puterea lui Carenheim se întindea mai mult decît într-o singură lume, iar Beyle era convins în prezent că el era păianjenul care ratase doar cu puțin ca să-l prindă pe Archim în pînza lui. Dar cum să o dovedești? Un detonator marțian părea să deturneze bănuielile dinspre el. Cum să urci pe filieră? Ca supremă abilitate, Carenheim avusese grijă să pună între el și omul care acționase în numele lui un număr enorm de intermediari, și de asemenea, în mod special spațiul care separă două planete.

Se poate condamna un om pe baza unor presupuneri? se întreba Beyle. Era Carenheim cu adevărat vinovat? Răspunsul nu lăsa loc nici unei îndoieli. Nevinovat fiind, cum ar fi putut Carenheim să prevadă cu o asemenea precizie seria de evenimente care au urmat, conform părerii lui, datorită neglijenței serviciilor Proiectului sau întîmplării și cum ar fi putut acționa cu o asemenea promptitudine?

Obiectul sosi cîteva zeci de minute mai tîrziu. Archim îl cîntări din priviri fără ca să spună ceva. Apoi

vorbi, cu greutate. Da, obiectul era de origine marțiană. Lucrul acesta îl făcea să sufere în mod vizibil. Cu toate că nu se simțea răspunzător, îi venea greu să-și vadă planeta implicată într-o afacere care sfîșia Pămîntul.

Beyle trimise un om de încredere pe Pămînt cu misiunea de a-i remite lui Andrews, personal, o cutie sigilată care conținea detonatorul și primele rapoarte ale experților. Puțini cunoșteau știrea și făcu în așa fel încît să nu se răspîndească. Vroia să-i dea lui Andrews avantajul surprizei și să-i permită să arunce acest atu în clipa pe care o considera el potrivită.

Pentru mai multă siguranță, îl chemă pe Andrews și îi spuse că nu a găsit nimic și că pleca spre Portul-spațial. Ordonă continuarea căutărilor și expedie spre Pămînt o altă misiune, însărcinată cu ducerea la laboratoare a celei mai mari părți a sfărîmăturilor.

Apoi, însoțit de Archim și de Gena, luă o navetă în direcția Portului-spațial.

9

Portul spațial era cea mai mare aglomerare, care fusese construită vreodată. Multă vreme servise drept stație de legătură pentru navele care conectau Pământul de Marte sau de Venus și cu expedițiile de explorare, care se îndreptau spre planetele exterioare. Proiectul îi conferise însă o nouă dimensiune. De aici vor pleca marile cargouri încărcate cu oxigen. În atelierele de aici erau construite structurile lor. În aceste locuri se va mări încet sfera de oxigen lichid.

Portul-spațial nu semăna cu nici un oraș de pe Pământ. Unii ziariști, făcînd referiri la Vestul american al secolului al XIX-lea, vorbiseră despre el ca despre un oraș frontieră. Într-o oarecare măsură, aveau dreptate. Portul-spațial se situa la limita dintre două lumi, aceea a navetelor și a sateliților care aparțineau încă sferei terestre, și aceea a spațiului liber pe care îl brăzdau marile nave interplanetare.

Dar din alt punct de vedere, greșeau. În orașul acesta din metal și plastic nu era loc pentru romantism sau, dacă exista, doar pentru acela al științei.

Cu toate acestea, la o primă abordare, portul putea lăsa o impresie de haos. Construcții de toate formele și din toate epocile se etajau în toate direcțiile prin spațiu. Adesea erau legate prin cabiuri sau poduri, care pe Pământ ar fi părut de o fragilitate de necrezut, însă care erau suficiente pentru echilibrarea efectelor micro-gravitației.

În regiunea centrală a portului, un tor imens se rotea încetișor în jurul axei sale. Adăpostea serviciile tehnice și științifice. De jur-împrejur, și legate doar la polii săi, se distribuiau într-un labirint inextricabil o mulțime de diverși sateliți, adeseori simple coci de nave dezafectate sau rezervoare reamenajate care slujeau drept antrepozite, laboratoare sau locuințe pentru piloți și tehnicieni. La marginea orașului se găseau stațiunile turistice și spitalele, precum și docurile la care acostau navele în curs de descărcare sau reparare.

O dată cu Proiectul se născuse un întreg cartier nou al acestei pînze de păianjen țesute în spațiu și agățate în vid. Aici instalațiile erau moderne și omogene. Blocurile spațiale fuseseră dispuse în mod funcțional, iar tuburi lungi le legau pe cele între care existau relații frecvente. Vechiul Port-spațial crescuse cam la întîmplare în funcție de împrejurările cuceririi spațiale, iar anticele sale cartiere semănau cu un muzeu al astronauticii, în vreme ce noul Port-spațial era primul exemplu de oraș construit și proiectat în mod deliberat pentru spațiu.

Cînd se va încheia prima fază a proiectului, cea a construcției, sectorul acesta din Portul-spațial, va adăposti mai mult de zece mii de oameni. Apăreau noi generații care considerau viața în spațiu ca pe ceva

normal, iar existența pe suprafața planetelor, ca pe ceva cu totul intolerabil. Mai tîrziu se vor naște copii care nu vor avea altă ambiție decît să se întindă și mai mult spre stele. În aceasta, însă doar în aceasta, ziariștii aveau dreptate să califice Portul-spațial drept un oraș-frontieră.

Beyle nu-și conduse oaspeții imediat către cartierul general al Proiectului. Dorea să le prezinte planeta frigului. Naveta se îndepărtă de oraș, străbătu cîțiva kilometri și descleră încetișor.

Încordați, Archim și Gena priveau ecranul cu neliniște. Iar planeta frigului se mărea treptat. La început nu fu decît un punct alb, apoi o bilă sclipitoare, înconjurată de vapori și perfect sferică, asemenea unui bulgăre de zăpadă suspendat în spațiu, apoi apăru o sferă atît de mare, încît părea destinată să umple întregul cer.

Sfera avea deja mai multe sute de metri în diametru. Imense reflectoare aluminizate o apărau de soare. Ele se roteau în jurul sferei cu o mișcare lentă și precisă care le interpunea întotdeauna între ea și razele soarelui. Sfera era o singură picătură de oxigen lichid.

– N-am fi putut găsi nicăieri un rezervor mai bun decît spațiul, spuse Beyle. Temperatura acestei sfere este foarte apropiată de zero absolut. Cum căldura nu poate ajunge la ea prin conducție, deoarece vidul este un izolant perfect, nu înregistrăm decît un procentaj de pierdere mult inferior celui pe care l-am putea obține pe Pămînt, în cele mai bune condiții. Cu toate acestea am socotit necesar să eliminăm aportul de calorii provenind de la Soare, Pămînt și Lună. Reflectoarele acestea retrimit în spațiu cvasitotalitatea energiei radiante pe care o primesc.

– Mă așteptam să găsesc un fel de rezervor imens, spuse Gena. Sînt puțin înfricoșată. Nu mă pot împiedica să-mi imaginez că bulgărele acesta va exploda brusc în spațiu.

– Nu e nici un pericol, răspune Beyle. Spațiul însuși este cel mai bun rezervor pe care l-am putea găsi. Forțele de micrograviație și tensiunea superficială asigură coeziunea sferei. Efectele de maree sînt măsurabile, însă lipsite de gravitate. Problema cea mai delicată a fost de a împiedica sfera să dobîndească o mișcare de rotație în jurul axei ei, suficient de pronunțată, pentru a da naștere unei forțe centrifuge care să riște să o deformeze și apoi să o dizloce. Aceasta cere o sincronizare foarte atentă a alimentatorilor. Însă în mod practic, un planetoid de genul acesta ar putea rămîne aproape intact timp de milioane de ani, cu condiția să nu i se furnizeze căldură sau energie cinetică. Așa că trebuie să izolăm navele ce se apropie de ea ca să radieze cît mai puțină căldură. Aceasta de aici vine în linie dreaptă dinspre primele instalații din Mediterana.

O albină enromă, gîndea Gena, o albină neagră. Umflată cu un suc pe care l-a prelevat din mare, nu, pe care o mașină la fel de complexă ca și o floare, l-a prelevat pentru ea din mare, și care vine aici pentru a-l vărsa în acest cuib monstruos, în rezervorul acesta cosmic care va da viață unei întregi planete. Iar alte albine uriașe vor veni la rîndul lor să se adape din acest izvor, și vor face apoi lunga călătorie între Pămînt și Marte.

Natural, continuă Beyle după ce-i lăsă să se

sature de această privelişte, planetoidul pe care-l aveţi în faţă este în plină creştere. Nu-şi va atinge dimensiunea maximă decît peste cîţiva ani. Va număra atunci mai mulţi kilometri în diametru, iar navele venite de pe Pămînt îl vor alimenta în mod constant, în vreme ce altele vor duce o picătură din acest ocean al spaţiului către Marte.

Da, gîndea Gena, este un ocean, un ocean de oxigen lichid, sferic pentru că aşa o cer legile gravitaţiei universale şi plutind în spaţiu, un ocean plutind într-un ocean, o planetă de frig, iradiind poate frig, un soare de iarnă.

Ea dădu din cap. Acestea nu erau noţiuni ştiinţifice.

– A trebuit să luptăm cu un obstacol, spunea Beyle: încălzirea internă. Principala sursă de încălzire este gravitaţia. Cu cît sfera noastră creşte, cu atît creşte presiunea internă, iar ea poate atinge în centrul sferei valori absolut impresionante. Temperatura creşte o dată cu presiunea, aşa încît riscăm să ne găsim în faţa unor mişcări de convecţie afectînd însăşi masa sferei, contribuind la ridicarea temperaturii ei şi la proiectarea în spaţiu, sub formă gazoasă, a unei cantităţi crescute de oxigen. În apropiere de centru, presiunea este suficientă să ridice temperatura cu cîteva zecimi de grad. Însă din fericire acest factor nu ar deveni semnificativ, decît dacă sfera ar atinge un diametru de cîteva zeci de kilometri.

– De ce nu aţi putea construi mai multe asemenea mici sfere pentru a evita o astfel de problemă? întrebă Archim.

– Pentru că ne este foarte greu să controlăm

mișcările unei sfere de genul acesta. Desigur că nu o putem lega de un motor. Așa că am preferat să nu ne asumăm decît un singur risc. Am stabilit un miez inițial, compus din roci lunare, pe o orbită cît s-a putut de stabilă și sîntem foarte atenți la fiecare operațiune de încărcare sau de descărcre, pentru a nu modifica acest echilibru. Cîmpul gravitațional poate varia foarte ușor, de exemplu în funcție de activitatea solară, fără ca să putem dispune de mijloacele de corecție pe care le folosim pentru Portul-spațial. Putem devia puțin traiectoria sferei servindu-ne de procesele magnetice derivînd din fizica hidrogenului aflat la temperaturi foarte joase, însă doar între limite înguste. Ne mai putem folosi și de diferența de viteze dintre sferă și încărcăturile pe care i le injectăm, însă și aici domeniul este îngust. Așa, că, decît să ne asumăm riscul de a vedea mai multe sfere răspîndindu-se prin spațiul circumterestru, am preferat să nu edificăm decît una, pe care instalațiile noastre din Portul-spațial să o poată urmări, dacă ar fi necesar, pînă de cealaltă parte a Pămîntului. În definitiv, orașul este liber să se deplaseze.

– A trebuit însă să calculați un volum optimal al acestei sfere, remarcă Archim.

– Pentru asta am folosit un simulator analogic. El ne-a permis să aflăm pînă la ce punct putem mări sfera și cu ce viteză o putem face, așa încît să reducem la minimum încălzirea și mișcările interne. Am delimitat o pantă de echilibru, conform căreia temperatura internă a sferei, măsurată în centru, rămîne sensibil constantă. Însă aceasta ne-a silit să prevedem cu o rigurozitate matematică orarul navelor noastre, nu numai pentru

lunile care urmează, ci și pe ani de zile, atît pentru cele care vin dinspre Pămînt, cît și pentru cele care pleacă spre Marte. Cum navele care fac naveta între suprafața terestră și sferă au în mod evident o mișcare de rotație cu mult mai mare decît cele care asigură traficul între sferă și Marte, a trebuit să rezolvăm o nouă problemă. Am fost împinși deci să proiectăm convoaie uriașe, de un tip absolut original.

Nu ne putem permite nici o eroare, nici un eșec. Navele trebuie să fie gata să plece la ora prevăzută. Am determinat orarele navelor care încă nu sînt construite, ale căror coci și motoare n-au fost proiectate și ale căror denumiri nu sînt astăzi decît simple numere de cod.

– Ca un mare ceasornic, spuse Gena. Însă nu vom vedea niciodată sfîrșitul acestei zile ale cărei ore sînt numărate. Alții da, dar noi nu. Cincizeci de ani e mult. E prea mult. Dumneata vorbești cu o asemenea siguranță, încît s-ar crede că aveți secole în față.

– Eu nu, însă omenirea da, spuse Beyle. Dar lucrurile se pot schimba. Cum va fi lumea peste zece ani, cum va fi tehnica? Am extins planul acesta de-a lungul a cincizeci de ani, bazîndu-ne doar pe mijloacele de care sîntem siguri. Însă ceea ce astăzi ni se pare colosal, poate că mîine nu va fi decît o joacă. Poate că pe Marte va exista aer cu mult înainte de trecerea acestor ani, atît de îndepărtați și atît de numeroși.

Gena îl privi cu curiozitate.

– Ascundeți ceva, spuse ea.

– Poate. O să vă spun dacă...dacă mi se dă posibilitatea.

Zîmbetul lui ușor se stinse. Nu putea uita ce se întîmpla pe Pămînt.

– Vedeți, spuse el după o clipă de gîndire, anii nu au importanță cu adevărat, nici chiar obstacolele și accidentele. Ceea ce contează într-adevăr este mersul într-o anume direcție, mai întîi pentru scopul pe care ți l-ai fixat și apoi pentru faptul în sine. Nu mi-e teamă nici de ani, nici de obstacole. Mai curînd mi-e frică de mine însumi; că nu sînt la înălțimea datoriei. Însă intrarea în Țara Făgăduinței nu mă interesează. Sîntem cu toții un fel de Moise. Nu are importanță dacă ajungi, căci nu există niciodată un capăt al călătoriei. Ceea ce contează este să mergi.

– Sînteți un mărșăluitor îndîrjit, Georges, spuse Gena. Veți sfîrși prin a-i lăsa pe toți ceilalți în urmă.

Beyle suspină.

– Acesta e poate lucrul de care mă tem cel mai mult, spuse el.

10

Președintele se aplecă înainte, își puse palmele pe masă, fixîndu-l pe Andrews cu ochii săi enormi, ușor bulbucați, înroșiți de oboseală și nesomn. Vocea nu-i mai era decît o șoaptă. Acesta îi era obiceiul, să vorbească așa de încet, chiar și atunci cînd mînia fierbea în el. Andrews o știa. La fel și Carenheim, care fuma liniștit, instalat confortabil în fotoliul său, puțin în spatele președintelui.

Lui Andrews i-ar fi plăcut să poată da dovadă de tot atîta siguranță. Însă se simțea în postură de acuzat. Celebrul salon octogonal cu pereți lambrisați cu lemn prețios, i se părea că a devenit o închisoare. Trebuia să facă un efort conștient pentru a evita să se lase hipnotizat de becurile clipitoare ale aparatului de intercomunicații care trona în centrul mesei ca un vas de sărbătoare.

– Țin să vă vorbesc cu sinceritate, Andrews, spunea președintele. Și aceasta deoarece vă stimez. Am chiar admirație pentru dumneata. Ați fi putut face o carieră strălucită în politică sau în afaceri, dacă ați fi

dorit-o. Însă ați preferat știința. Adesea mi-am spus că ați avut dreptate. Acum însă nu mai știu.

Se pregătește să mă lege, își spuse Andrews. Încă mai șovăie. Ar vrea să găsească un mijloc de a face altfel, însă nu vede cum. Succesorul meu este deja aici.

Se forța să-și păstreze imobilitatea trăsăturilor. Din vreme în vreme îl scutura câte un tic nervos. Aproape că nu se mai gîndea decît la aceasta. Să-și împiedice trăsăturile să i se deformeze. Evita să-l privească pe Carenheim. Evita să-l privească chiar și pe președinte. El mai adesea contempla suprafața șlefuită a mesei de conferințe. În mod special privea o mică lampă roșie fixată pe intercom. Aștepta să se aprindă de două ori.

Aștepta totuși de două ore.

Vocea președintelui îi devenise insuportabilă. În alte vremuri avusese chiar stimă pentru el, ba chiar și o anumită prietenie. Lucraseră împreună multă vreme. Însă nu mai reușea să-l înțeleagă. El, Andrews, încerca să limiteze întinderea dezastrului. Însă grijile președintelui erau de cu totul alt ordin.

– Vă înțeleg perfect, spunea președintele. Și știu foarte bine că nu aveți nici o responsabilitate în acest incident. Sînt sigur că vă afectează mai mult ca pe oricine altcineva. Dar, înțelegeți-mă. Oamenii își spun că ceea ce s-a petrecut ieri în Antarctica se poate întîmpla din nou, mîine, într-un oraș. O opinie publică, căreia îi este frică, nu poate fi adusă la rațiune.

– E vorba de alegeri, anul viitor, spuse Andrews cu amărăciune.

– Nu e nevoie să v-o spun, zise președintele. Dacă nu întreprind nimic, nu voi fi reales. Aveți vreo idee

despre ce-ar însemna asta pentru Proiect? Dacă nu reacționez, adversarii mei vor întreprinde o campanie împotriva Proiectului. Prima lor hotărîre oficială, dacă vor fi aleși, va fi să-l suprime. Știți că nu doresc așa ceva. Am susținut Proiectul acesta în trecut, și chiar împotriva părerii unora dintre consilierii mei. Însă nu pot lăsa opinia publică cu impresia că m-am dezinteresat de ceea ce s-a întîmplat.

– Aveți demisia mea, spus Andrews. Dacă asta doriți, trebuie să fiți mulțumit. Dar dacă o vreți și pe cea a lui Beyle, va trebui să vă duceți să i-o cereți singur.

Președintele nici măcar nu clipi. Reluă discuția cu vocea lui răbdătoare, încăpățînată:

– Andrews, v-am spus de douăzeci de ori că o să vă refuz demisia. Și nici pe cea a lui Beyle nu o vreau. Știu foarte bine că nu este vina voastră. Un program de o asemenea amploare comportă în mod necesar greșeli și o anumită doză de fatalitate. Iar publicul o va înțelege. Pentru moment, el cere să fie liniștit. Crede că au fost comise neglijențe și dorește să fie sigur că guvernul va împiedica repetarea unor asemenea greșeli. Vă cer doar să acceptați planul lui Carenheim.

– Nu, spuse Andrews simplu.

Fixa micuța lampă roșie.

Nu se va aprinde deci niciodată. Ce făceau oare în spațiu? Oare vor găsi vreodată ceva? Fusese într-adevăr un accident sau rezultatul unei neglijențe de necrezut? Nu va putea trage de timp la nesfîrșit. Vedea apropiindu-se clipa în care președintele îi va accepta demisia. Și era aproape gata să i-o dea, să plece. Din cauza lehamitei, din dorința de a se duce la culcare.

– Nu refuz din ambiție. Nu mi-e frică că mi se limitează puterea. Nu mă gîndesc doar la Proiect. Mă gîndesc și la viitor. Administrația este făcută să dureze cîteva zeci de ani, poate mai mult. Nu poate fi supusă presiunilor politice ale momentului. Să nu credeți că am vreo reținere față de politică. Însă Proiectul reprezintă o altă dimensiune. Politica este bazată pe voința oamenilor care trăiesc astăzi. Proiectul nu are sens decît în raport cu cei care se vor naște mîine. Nu cred că am dreptul să sacrific ziua de mîine pentru cea de astăzi. Voi o puteți face însă nu mă puteți sili și pe mine. O veți face fără mine.

– Vă înțelegem întreaga amploare a vederilor, spuse președintele. Dar cei care supraviețuiesc nu sacrifică nici prezentul pentru viitor, nici viitorul pentru trecut.

Picături de transpirație îi perlau fruntea și își trecuse mîna prin păr de atîtea ori, încît își deranjă splendida și celebra lui coafură.

– Trebuie să faceți cîteva concesii. A avut loc un accident. Au murit oameni. Adunarea Mondială v-a încredințat acest proiect. În fața ei rămîneți răspunzător.

– Judecați-mă, spuse Andrews.

I se păruse că pîlpîise lumina roșie. Se frecă la ochi.

– Nu faceți pe eroul, Andrews, spunea acum Carenheim. Între noi nu e nevoie de sentimentalisme. Încercați să cooperați.

Lumina roșie clipise de două ori. Andrews aproape că ameți. Tuși ca să-și dreagă vocea. Deci au găsit ceva în spațiu... Aveau o dovadă.

– Situația mai poate evolua încă, spuse el cu vioiciune. Și dacă nu a fost un accident? Dacă a fost un sabotaj?

De data aceasta președintele tresări.

– Fiți atent ce vorbiți, Andrews. Nu voi mai tolera nici un subterfugiu.

Cu un zîmbet de animal carnivor, Andrews se întoarse intenționat spre Carenheim.

– Nu spun decît ceea ce știu cu exactitate, afirmă el cu o voce dintr-o dată încrezătoare.

11

Pe fundalul întunecat al spațiului, carcasa cargoului în curs de construire scînteia slab și era constituită dintr-o înșiruire de sfere legate între ele prin cabluri, care se conectau toate la celula motrice. Ai fi zis că era un enorm ciorchine de strugure sau un ansamblu de baloane necesare antrenării unei nacele în păturile înalte ale atmosferei.

Fiecare dintre sfere putea fi desfăcută cu ușurință. Puteau fi remorcate astfel separat în apropierea planetoidului de oxigen lichid și umplute cu prețiosul produs.

Cargoul era destinat călătoriei către Marte și transportării oxigenului produs pe Pămînt.

Camera TV pivotă brusc, iar Gena și Archim se aplecară spre ecranul care arăta acum una din sferele aflate în construcție. Oamenii care lucrau la ea îi confereau scara de mărime. Niște furnici cățărate pe un pepene. Sfera avea o rază de cîteva zeci de metri. Pereții ei extrem de subțiri erau sudați pe o osatură în aparență fragilă.

– Am căutat, spuse Beyle, să reducem la minimum masa acestor rezervoare. Contează mai puțin fra-

giliratea lor, deoarece nu sînt supuse decît unor accelerații scăzute, sub limita unei zecimi de G. Pereții sînt poroși, așa încît să evite orice creștere de presiune și să permită evacuarea oxigenului eliberat. Cu toate astea veți observa că la exterior sînt șlefuite astfel încît să reflecte cea mai mare parte a energiei radiante primite de cargou. Sînt șlefuite și la interior ca să se evite nașterea oricărui germen de microturbulență.

– Și în cît timp vor face călătoria? întrebă Archim.

– Asta depinde de modelele și de poziția celor două planete, niciodată mai puțin de cîteva luni și uneori aproape doi ani. Echipajele se vor schimba. În rest, celulele motrice vor funcționa în mod automat, iar echipele de întreținere vor fi extrem de reduse. Modelul acesta va număra' vreo treizeci de sfere. Nu e decît un prototip. În viitor vom construi unele și mai mari pe măsură ce tehnologia cablurilor va avansa. Doar dacă...

– Ai spus prea multe, prietene, spuse Archim. Doar dacă nu găsiți ceva mai bun.

– Doar dacă nu cumva unul din laboratoarele noastre nu găsește soluția unei probleme pe care a atacat-o deja de multă vreme. Dacă reușește, marile cargouri vor fi tot atît de demodate ca și navele cu pînze de pe mările Pămîntului. Toată munca aceasta ar fi fost în zadar.

– Atunci de ce să o mai faci? întrebă Gena. De ce nu așteptați răspunsul laboratorului dumneavoastră?

–Da, oare de ce? repetă Beyle. Timpul, desigur. Am fi putut aștepta. Însă în cîți ani va veni răspunsul? În zece? În douăzeci? Într-o mie? Poate că niciodată. Poate că nu există răspuns. Întrebarea dumitale și-au pus-o și

alții. Am hotărît că nu putem aștepta. A trebuit să ne păstrăm lucrările secrete. Pe Pămînt, unul precum Carenheim, de exemplu, ar fi găsit în ele un pretext de a tărăgăna lucrulile. Ne-ar fi reproșat risipa, dacă ar fi știut că aceste cargouri le construim în același timp în care ne continuăm studiile destinate să le facă nefolositoare...

– Un proiect în Proiect, spuse Archim. Și despre ce proiect este vorba, al cărui secret este atît de bine păzit, încît n-am auzit niciodată vorbindu-se despre el în cursul lungilor mei ani de cercetări?

Beyle nu răspunse. Atenția i se concentră asupra ecranului. Fulgere scurte iluminau noaptea, atunci cînd vreunul dintre muncitori suda o placă.

– Nu aveți încredere în noi? insistă Archim.

– Transmiterea materiei prin spațiu, spuse Beyle, cu o voce surdă. Nimic altceva. Un vis străvechi. Să transporți materia fără a folosi rachete, motoare costisitoare și stînjenitoare, cu un randament derizoriu, fără să tragi după tine rezervoare grele și complexe. Să stabilești între două puncte, între două lumi, un drum prin spațiu, iată obiectul căutărilor noastre.

–Transmiterea instantanee, spuse Archim. Credeam că imposibilitatea ei a fost dovedită.

– Oh, nu-i vorba despre așa ceva, cu toate că transmiterea trebuie să se facă, la scara noastră, practic instantaneu. Nu sînt fizician, însă ceea ce căutăm noi este să ajungem să stăpînim anumite proprietăți ale spațiului în scopul de a proiecta materia dintr-un punct în altul, fără ca această materie să treacă și prin toate punctele intermediare.

– Dar fizic este imposibil, spuse Archim.

Beyle se ridică și ciocăni ecranul.

– Am făcut-o deja.

Archim deschise gura, însă rămase tăcut. Gena își înclină capul.

– Am făcut-o, însă nu la o scară suficientă. Înțelegeți-mă bine.

Dacă reușim să rezolvăm problema, Proiectul va fi realizat nu în cincizeci de ani, ci în cinci sau zece ani. Existau două căi posibile. O gaură neagră în rotație definește un fel de inel sau de tor prin care este posibilă proiectarea unui obiect în afara spațiului. Însă nu știm unde se duce și nu avem nici un mijloc de a-l recupera. O altă cale decurge din experiența lui Aspect, un fizician de la finele secolului XX. El a verificat că în anumite împrejurări două particule simetrice își pot schimba în mod instantaneu unele caracteristici, oricare ar fi distanța care le separă. Una dintre interpretările acestei experiențe clasice este că particulele nu-și schimbă caracteristicile, ci că ele își schimbă pozițiile în spațiu. În alți termeni, că ele se propagă fără un răgaz măsurabil prin spațiu sau mai curînd că ocolesc spațiul. Deci există un drum. O portiță.

Ignorînd amenințarea care le pîndea, cargourile pivotau liniștite în jurul axei lor.

– Proiectul fiind ceea ce este, trebuie să conducem cercetările pe două planuri. Pe acela al tehnologiei verificate, am construit cargourile. Chiar și în asta am fost niște pionieri, căci niciodată nu s-au proiectat niște cargouri de tipul și mărimea asta. Dar trebuie să ne angajăm și pe terenul cercetării fundamentale. A trebuit să o luăm înainte. Dacă reușim, Administrația va avea

monopolul celui mai perfecționat mijloc de transport imaginat vreodată. Care ar fi reacția lui Carenheim, dacă ar ști?

Archim, rămase tăcut.

– Ei bine, spuse Beyle. Știu că știe. Mi-a spus-o chiar el cu puțin înainte de sosirea voastră, cu puțin înainte de accident. Sigur că o știa de cîtăva vreme și a priceput că, dacă reușim, nimic nu va mai putea opri Administrația.

– Piesele încep să se aranjeze, spuse Archim. Trebuie să-și asigure controlul asupra Proiectului. Asupra a două aspecte ale lui.

– Întocmai, spuse Beyle. A acționat așa de brutal deoarece crede că sîntem pe punctul de a rezolva problema. Dar sîntem încă departe.

Ochii Genei străluceau de încredere.

– Veți reuși, spuse ea.

– Dacă vom avea vreme. Dacă vreo misiune a Guvernului ne va descoperi laboratoarele și ne va face publice rezultatele, vom fi acuzați că am deturnat o parte din fondurile destinate Proiectului, că am comis un abuz de încredere.

– Cercetările acestea folosesc Proiectului.

– Unii vor gîndi altfel. Vor considera că am încercat doar să cucerim cît mai multă putere.

– Ar greși.

– Sînteți sigură? Noi încercăm să cucerim cît mai multă putere. Avem proiecte pentru un secol, pentru un mileniu. Ele ne vor conduce dincolo de Marte, dincolo de sistemul solar. Pentru omenire nu este de dorit să rămînă prizoniera unui singur soare. Noi vrem întreg

universul. Într-un anume sens, Carenheim are dreptate. Sîntem îmbătați de putere.

– Și el este, spuse Gena.

– În alt mod. Orgoliul său nu-i sperie pe pămînteni. Sînt obișnuiți cu așa ceva. Vreme de milenii au văzut succedîndu-se pe tronurile Pămîntului ambițioși de felul lui. Noi reprezentăm altceva. Necunoscutul viitorului. Producem teamă, deoarece schițăm contururile unor imperii care urmează să fie înălțate.

Vocea lui Beyle trăda o tristețe teribilă.

– De ce această amărăciune? întrebă Gena.

– Nu sînt trist, spuse Beyle. Doar sătul. Nu sînt sigur că am dreptate. Pămîntul s-a aflat deja pe punctul de a pieri de prea multe schimbări, din cauza unui progres prea rapid. Însă o să vă arăt laboratoarele noastre. Oricum, jocurile sînt făcute.

12

Președintele goli pînă la ultima picătură paharul de apă pe care o secretară i-l așezase în față.

– Dovada dumitale mi se pare greu de contestat, îi spuse el lui Andrews. În cabina Oglinzii 5 a explodat o bombă și nu se poate închipui că cel care a pus-o acolo ar fi nefericitul tehnician, pentru a-și face dreptate după o eventuală greșeală din partea lui. Însă ceea ce înțeleg mai puțin, sînt mobilurile teroriștilor.

– Ancheta le va scoate fără îndoială la lumină, spuse Andrews. Însă cer ca ea să se axeze încă de pe acum asupra sabotării reflectorului 5 și nu asupra organizării Proiectului. O ambiguitate prea îndelung menținută asupra obiectului anchetei ar risca să dăuneze bunului renume al Administrației Proiectului.

– De acord, spuse președintele. Voi da ordin ca acestei hotărîri să i se facă cea mai mare publicitate.

Părea ușurat. O nouă neliniște o înlocuia în sufletul său pe cea veche, dar cel puțin nu va fi nevoit să-l atace pe Andrews și era un lucru pe care-l aprecia. Își examină unghiile cu atenție apoi îi zîmbi lui Andrews.

În cele din urmă, toată lumea scapă cu bine,

spuse el cu o voce mai puternică ca de obicei, în afară de victime, bineînțeles.

Instigatorii acestui complot au eșuat.

– O clipă, domnule președinte, spuse deodată Carenheim cu o voce înghețată, lăsîndu-și jos țigara. Alarma aceasta a fost serioasă. Securitatea va trebui întărită. Dispun aici de cîteva documente privitoare la o opoziție marțiană față de Proiect. Obiectul este de origine marțiană, nu-i așa?...

Deschise un dosar și alese cu minuțiozitate mai multe file.

– Aici, este vorba de Jon d'Argyre, fost secretar general al Consiliului Marțian, opozant declarat al Proiectului, care s-a sinucis în urma unei misiuni speciale a lui Georges Beyle. Legătura dintre gestul său și misiunea lui Beyle nu a fost stabilită niciodată în mod precis.

Sări cîteva rînduri.

– Fiica lui Jon d'Argyre se mărită cu principalul promotor al Proiectului de pe Marte, Archim Noroit, a cărui amantă este de multă vreme.

– Toată lumea știe de asta, i-o aruncă Andrews agasat.

– Sigur, sigur, spuse Carenheim. Și următoarele. În ultimele luni pe Marte pare să se manifeste o opoziție cu caracter religios. Conducătorii ei se folosesc de numele lui Jon d'Argyre și declară că refuză transformarea lumii lor. Par puțin cam fanatici. Ar trebui căutat în această direcție.

– Fără îndoială, spuse președintele. Își privi ceasul. Vom vedea mai tîrziu.

– Mi se pare, spuse Carenheim, că ar fi mai con-

venabil să luăm o hotărîre, fără să mai așteptăm. Mai ales că sîntem toți trei aici.

– Ce sugerați?

Andrews se încordă. Carenheim păstrase cel puțin un atu.

Andrews se temea că-l va auzi pomenind de poarta în spațiu. Însă nici Carenheim nu putea avea chef să vadă o comisie de anchetă trecînd Portul-spațial printr-un filtru fin.

– Propun să oprim ancheta publică pe Pămînt și în spațiu și să o continuăm pe Marte. Acolo avem o șansă de a găsi vinovații.

Aproape fără ca să vrea Andrews schiță un zîmbet de admirație. Carenheim transformase afacerea într-un meci nul. Evident încerca să-i îndepărteze pe anchetatori de Pămînt și de Portul-spațial de teamă ca cineva să nu reușească să parcurgă o filieră care ar putea să-l stinghereasă. Însă Andrews, nici chiar el nu ținea ca trimișii președintelui să scotocească pe acolo unde ar putea descoperi Proiectul porții în spațiu. Iar Carenheim o știa. Și unul și celălalt erau dușmani și solidari.

– Fie, spuse Andrews cu regret. Fiindcă afacerea asta interesează Proiectul în cel mai înalt grad și deoarece propria-i apărare a fost străpunsă, chiar infiltrată, cer ca membrii propriului nostru serviciu de securitate să se alăture anchetatorilor guvernamentali.

– De acord, spuse președintele. Vă mulțumesc, domnilor. Noapte bună.

Andrews se ridică cu greutate. Trecuseră atîtea ore încît i se părea că era mulat în fotoliu. Carenheim îl lăsă pe președinte să se îndepărteze, iar atunci cînd se

află destul de departe ca să nu-i mai audă, îi șopti lui Andrews:

– Știam că nu v-ar plăcea să-i vedeți pe cei de la Președinție în Portul-spațial. Mi-aș fi făcut reproșuri dacă v-aș fi lăsat în încurcătură.

– Vă sînt foarte recunoscător, spuse Andrews, cu toate că nu-mi dau seama exact la ce faceți aluzie.

– Sîntem cu toții foarte obosiți, recunoscu Carenheim zîmbind. Iar cercetările dumneavoastră, faimoasele dumneavoastră cercetări, progresează, oare, în mod satisfăcător?

Andrews se înclină ușor, se răsuci pe călcîie și se îndepărtă fără un cuvînt.

13

În laborator gravitația era nulă. Era fascinant să observi în interiorul unui recipient sferic de sticlă o mică bilă de polistiren, derivînd spre mîna care se apropia de eprubetă. Dincolo de pereți, un mecanism complex deplasa masa, în așa fel încît să compenseze influența greutății cercetărilor și a vizitatorilor. Gena, Arhim și Beyle se lăsară conduși spre un inginer care îi întîmpină. El strînse mîna lui Beyle cu căldură. Evenimentele nu păreau să-i fi afectat buna dispoziție.

– Veniți să ne vedeți mica scamatorie, spuse el. Priviți cu atenție, căci nu vom avea timp să vedem mare lucru.

Cu ajutorul unor verniere aranjă cu precizie un jeton de metal în centrul unui tetraedru, definit de patru ace de metal mat. Arătă apoi spre un aparat identic ce se găsea în celălalt focar al sălii elipsoidale.

Examinară jetonul cu atenție. El plutea în spațiu, perfect imobil. Gena își ținu respirația. Tehnicianul examină un tablou de comandă, manevră cîteva reostate și apăsă un buton. Brusc, piesa dispăru. Se afla în interiorul celuilalt tetraedru. Nici plecarea, nici sosirea nu-i

fusese însoțită de vreun zgomot. Observatorilor le era imposibil să spună dacă plecarea și sosirea fuseseră sau nu simultane. Archim i-o spuse operatorului.

– Este o întrebare la care n-am putut răspunde în totalitate, spuse acesta. Simplul fapt de a trimite un obiect material ar fi deja o ispravă în sine. Însă vă pot asigura că jetonul acesta s-a deplasat, dacă vrem, mai repede decît ar fi făcut-o un foton. Ceea ce s-a schimbat este sistemul de referință, nu obiectul. Aparatul acesta derivă din principiul lui Pauli și din exploatarea ingenioasă a cîtorva lacune a marii teorii unificate. După cum știți, tot ce nu este interzis, este cel mai adesea permis. A trebuit să abandonăm chiar și conceptul de coardă pentru a-l înlocui cu cel de migrație a spațiului. S-ar putea spune că în anumite condiții o porțiune a spațiului poate fi înlocuită fără tranziție cu ´o alta, împreună cu tot ce conține. Paradoxul este că acum putem transfera astfel un obiect material, însă nu și informația. Pentru ca transferul să fie posibil, trebuie ca zona de sosire să știe, cu o precizie de 10^{-36} centrimetri, ce anume va primi. Nu numai din punct de vedere atomic metalul acestui jeton este pur, dar și temperatura sa a fost scăzută spre zero absolut, așa încît incertitudinea cuantică să fie redusă cît mai mult posibil. Teoretic noi putem grava un semn pe jetonul acesta, însă pentru ca transferul să fie posibil, ar trebui ca receptorul, prin alte mijloace, să cunoască cu exactitate aceasta.

– Iar timpul? întrebă Gena.

– Timpul devine un torsor orientabil, spuse tehnicianul. Imaginați-vă că universul ar fi compus din zaruri suprapuse în toate direcțiile, inclusiv în cea a

timpului. Dacă o zdruncinătură agită grămada aceasta de zaruri, există o probabilitate ca două dintre repere să-și schimbe locurile. Dacă schimbul de coordonate este perfect sau practic perfect, vom avea impresia că am asistat la o translație instantanee. Este ceea ce se petrece în natură la o scară mult mai mare.

– Dar atunci înseamnă că ați reușit! Puteți trimite aer pe Marte. Sau distanța este cumva un obstacol?

Inginerul îl privi zîmbind ca și cum s-ar fi spus o glumă.

– Nu, distanța nu este un obstacol. Aș putea trimite piesa aceasta pînă în Nebuloasa Andromeda, dacă ar exista acolo un receptor. Dar nu putem trimite nimic mai important decît piesa asta. Și nu putem repeta experiența prea des. Batem pasul pe loc de cîteva săptămîni.

– Nimic nou? întrebă Beyle.

– Din nefericire, nu. Ne lipsește un izolant virtual perfect care să aibă o anumită masă și rezistență mecanică. Atunci cînd aplicăm energiile necesare, toți izolatorii noștri se prăjesc.

Tehnicianul o conduse pe Gena pînă la unul dintre aparate.

– Vedeți acele acestea subțiri care par făcute dintr-un metal mat. În realitate ele sînt constituite dintr-o înșiruire de discuri conductoare și de discuri izolatoare extrem de subțiri. Dacă reușim să mărim diametrul acestor ace fără a le face să devină foarte fragile, am putea să expediem orice cantitate de materie către un receptor identic. Însă nu dispunem de un izolator destul

de bun, iată drama. Oh, ne dăm bătuți. Edison a cunoscut și el asemenea dificultăți. Poate că vom găsi. Cînd însă? Nimeni nu o știe.

– Norocul, spuse Gena.

– Pe el mizăm atunci cînd sîntem disperați.

Unul dintre asistenți se propulsă către Beyle și îi șopti cîteva cuvinte la ureche. Beyle se îndreptă spre intercom și cuplă un ecran. Vocea lui Andrews răsună în încăpere în vreme ce chipul lui epuizat, dar radios, apărea pe ecran.

– Afacerea e încheiată, Beyle, spuse el. Dovada dumitale a răsturnat situația la ținc.

– Și Carenheim? întrebă Beyle.

– De data aceasta este meci nul. A îndreptat cercetările spre Marte. Chiar el a sugerat că vinovații trebuie să fie marțieni și că și-au lăsat cartea de vizită.

– N-am nici cea mai mică îndoială că el este adevăratul vinovat.

– Cel care trage sforile din culise. Probabil. Este în stare. În sfîrșit, pentru o vreme sîntem liniștiți. Nu va veni nimeni să vadă ce faceți în laboratorul ăla afurisit.

– În sfîrșit o veste bună, spuse Beyle.

– Ransome va fi decorat. Și alți cîțiva.

Urmă o clipă de tăcere.

– Carenheim a cerut ca pentru moment sabotajul să fie ținut secret, spuse Andrews în cele din urmă. A remarcat că ar fi puțin oportun ca un eveniment de ordinul acesta să învenineze relațiile dintre Pămînt și Marte, încercate deja în urma activităților dumitale.

– Ce gunoi, spuse Beyle. Am să-l jupoi. V-o jur.

Vocea îi răsuna furioasă în laborator. Dintr-o dată își dădu seama că Archim și Gena, uimiți, îl priveau fix.

– Fie, conchise Andrews. Dar trimiteți-mi și mie o bucată din pielea lui.

Ecranul se stinse. Beyle, absent, lasă degetele să i se rătăcească pe butoane. Imaginile dansară. Dintr-o dată zăriră pe ecran, într-o scurtă licărire, o sferă de metal irizată de razele soarelui care, goală încă, se îndrepta spre suratele ei, spre ciorchinele îmbibat cu un vin ușor și sclipitor, nectar de pe Pământ: oxigenul lichid.

Partea a III-a

MARTE

1

Anii trecuseră peste Marte, de aproape două ori mai încet decît pe Pămînt, însă nu făceau altceva decît să aducă și mai multe transformări.

Chipul lui Marte se schimba o dată cu anotimpurile.

Există mai întîi momentul în care au debarcat oamenii de pe Pămînt, numeroși, care și-au construit orașele, uzinele, domurile și locuințele, purtînd steaua albastră a Proiectului. Afuriseau gravitația scăzută, lipsa de aer și obligația de a purta o mască, însă știau că acestea nu vor dura, iar în priviri li se putea citi încrederea. Negri, galbeni, bruni sau rozalii, ei își chemaseră nevestele și copiii și aduseseră pe Marte obiceiurile de pe Pămînt, spectacolele, cărțile, cîntecele și moda terestră.

Însă, înainte de toate, aduceau pe Marte aerul Pămîntului. Și pe durata acestor șase ani de pe Pămînt.

aproape trei pe Marte, marile nave-ciorchine conduseseră oxigenul lichid extras din mările Pământului până în vecinătatea planetei roșii. La început, lichidul argintiu fu transportat până la suprafața planetei cu navetele. Apoi se mulțumiră să-l deverseze în vid după o ușoară decelerație, iar el cădea, oblic, către sol și încălzindu-se, se vaporiza și se amesteca sub forma unui perpetuu curcubeu cu ceturile uscate ale planetei.

Se părea că munca aceasta nu trebuia să aibă vreodată un sfîrșit. Oamenii de pe Marte își înălțau privirile către cerul plin de semne prevestitoare și clătinau din cap. Însă cei de pe Pământ nu-și pierdeau încrederea. Și, în conformitate cu voința lor, se petrecură niște adevărate minuni care-i umplură pe marțieni de uimire și adesea de teamă.

Urmă cea de-a doua iarnă, mai puțin aspră, care fusese observată de la începerea colonizării, datorită marilor reflectoare pe care pământenii le instalaseră pentru a transforma într-un gaz vivifiant lichidul ucigător de înghețat pe care-l transportau navele lor ciorchine.

Urma culoarea cerului, care se modifica de la un anotimp la altul, în special la răsăritul și apusul soarelui. Din albastrul marin, cerul trecu la albastru intens. Zorii și înserarea se îmblînziră la fel ca și umbrele zilei. Iar acesta nu era decît începutul.

Copterele zburară mai ușor și mai sus în atmosfera marțiană, decît o făcuseră vreodată. Urmară furtunile de o excepțională putere, ale celei de a doua primăveri, care ar fi costat multe vieți, dacă tehnicienii veniți de pe Pămînt nu și-ar fi înmulțit avertismentele și nu ar fi zburat în ajutorul imprudenților.

Urmară barometrele, care fură instalate cu mare ceremonie în toate orașele de pe Marte, legate în direct cu exteriorul domurilor și care făceau dovada creșterii încete, inexorabile a presiunii, cu fiecare zi, lună sau an. Pînă într-acolo încît în zorii celui de al treilea an, unii voiră să iasă afară fără mască și se pomeniră pe jos, cu plămînii sfîșiați de un jăratic arzător, cu chipul învinețit, cu ochii plini de lacrimi și în inimă cu acele teribile spasme care rezultă dintr-o presiune atmosferică încă inferioară celei existente pe cele mai înalte piscuri ale Pămîntului. Ei fură cei dintîi care simțiră fără să moară, trecîndu-l printre buze, noul aer de pe Marte, care gustară pentru o scurtă clipă mirosul aerului marțian, ca înghețat încă de lunga lui ședere în spațiu.

Urmară marile avioane argintate care semănară în tăcere o substanță invizibilă peste deșerturile lui Marte înainte ca vîntul tînăr și nou, puternic, șuierător, urlător, fluierător și fățarnic, proaspăt importat de pe Pămînt, să fi avut vreme să ridice praful și să reacopere orașele, oamenii și mașinile cu noi dune. Oamenii Pămîntului înlănțuiră deșerturile marțiene, întinseră din vîrful muntelui Olimp pînă în inima cîmpiei d'Argyre o imensă plasă moleculară destinată să prindă în capcană nisipul care le acoperea și să fixeze grăunțele care urmau să fie semănate într-o bună zi.

Urmă primul nor din istoria lui Marte, după sute de milioane de ani, un nor încărcat de apă și nu cu nisip, un nor adevărat, așa cum se văd pe Pămînt, un nor suflat pe cer de o navă care venea dinspre unul din polii Pămîntului.

Urmă prima ploaie de pe Márte, în vremea celei

de-a treia veri. O ploaie fină și ușoară ca o ceață, care nici măcar nu cădea pe verticală, pe care o ducea cea mai slabă boare, care încă nu uda.

Însă ploaia aceasta căzu asupra deșerturilor de pe Marte pe care oamenii le întemnițaseră sub impalpabila lor plasă de molecule polimerizate și, într-o singură noapte, lichenii se dezvoltară. Într-o zi ei poniră la asaltul continentelor întregi. Într-o săptămînă ei schimbară culoarea planetei văzute din spațiu.

Săptămîna următoare, lichenii se uscară. Băuseră o singură dată, cu aviditate, toată apa pe care le-o acordaseră oamenii. Însă putrezind, uscîndu-se, cu excepția locurilor în care viețuiseră întotdeauna, ei formară primul humus de pe Marte.

În tot cazul primul din istoria omenească a lui Marte.

Iar pe acest humus, într-o bună zi, oamenii Pămîntului făcură să crească plantele importate de pe Pămînt. Presiunea era încă inferioară celei care domnește pe vîrful Himalaia, iar temperatura și umiditatea nu erau prea favorabile. Însă agronomii știau să modifice caracterele genetice ale plantelor și chiar și pe Pămînt erau vegetale care supraviețuiseră unor condiții cu mult mai dificile.

După ierburi, sosiră insectele. Oamenii Pămîntului aclimatizau pe Marte plante și animale, cu o grijă infinită. Își aduceau aminte de o mare insulă unde cîndva fusese introdusă o specie care se înmulțise cu atîta repeziciune încît sfîrșise prin a deveni în mod indirect un pericol pentru oameni. Trebuise să fie instalată o alta care, la rîndul ei, începuse să se înmulțească pînă pe

punctul de a reprezenta o nouă amenințare, și așa mai departe.

Și astfel, în vreme ce cerul marțian devenea albastru, colinele începeau să înverzească. Gazul carbonic era relativ abundent în aerul marțian, iar plantele venite de pe Pământ erau lacome de carbon. În cîteva decenii ele vor contribui la însănătoșirea aerului planetei. În același timp, ele îndeplineau un lucru pe care strămoșii lor nu fuseseră niciodată în stare să-l facă pe Pământ. Căutau în sol oxigenul fixat sub formă de oxizi și îl eliberau prin stomatele lor.

Și încetișor, planeta roșie devenea verde. Din lipsă de oceane, ea nu va fi niciodată o planetă albastră, așa ca Pământul, însă va fi planeta verde, cea a visului pădurilor. Iar oamenii de pe Pământ ca și cei de pe Marte începeau să privească domurile cu nerăbdare, la fel ca și măștile, și să se întrebe cînd vor putea să le abandoneze și să se plimbe în libertate, cu chipurile descoperite, în lungul izvoarelor susurînde.

Însă nu toți oamenii de pe Marte.

Căci unii examinau cerul și se înspăimîntau sau erau iritați de a-l vedea în fiecare anotimp tot mai limpede. Unii mormăiau imprecații la adresa ierburilor pe care le adusese cea de-a treia vară. Alții blestemau insectele, și ploaia, și plasele invizibile care acopereau dunele.

Aceștia urau viitorul lui Marte. Dar în special îi urau pe pămînteni....

2

În sala mare care servise altădată drept hangar pentru tractoare, mîncătoare-de-nisip și coptere, aproape toate persoanele prezente erau în vîrstă. Dar nu toate. Tinerețea extremă a unora era evidentă, chiar sub masca ce le acoperea chipurile pe jumătate. Erau vreo treizeci, formînd un semicerc atent și respectuos în fața unui fel de amvon pe care îl ocupa un bătrîn cu chipul slăbit, cu sprîncene zburlite, cu aerul unui profet. De multă vreme hangarul nu mai era etanș și din această cauză ei își păstraseră măștile căci, cunoscîndu-se cu toții, nu-și ascundeau identitatea. Temîndu-se de o ureche îndepărtată, dar indiscretă, ei nu-și branșaseră comunicatorii, însă se legaseră unii de alții cu cabluri.

În felul acesta formau un fel de pînză de păianjen, o rețea.

Îl ascultau pe bătrîn vorbind cu o voce înceată și solemnă, adesea întreruptă de tăceri sau înălțată de izbucniri:

– Am cunoscut Marte, fraților, spunea el, de cînd mi s-au deschis ochii în această lume. Sînt mai mult de șaizeci de ani de cînd tatăl meu m-a dus într-o bună zi pe

coline, pe cea mai înaltă dintre cele care înconjoară Circe, spunîndu-mi: "Fiule, aceasta e Marte. Nu este o lume nici plăcută și nici una în care se trăiește ușor, însă Domnul a făcut-o așa cum a vrut și ea îți aparține. Domnul ți-a dat-o ție și celorlalți oameni pe care i-a trimis pe Marte și nimeni, în afară de El, nu va putea să ți-o ia. Aici vei munci, vei suferi și vei fi fericit, iar dacă Domnul te va pune la încercare pe solul lui Marte, roagă-te și gîndește-te în sinea ta că El știe ce face, și veghează în tăcere. Jură-mi însă că nu vei părăsi Marte niciodată. Căci Pămîntul este o lume a nedreptății, pe care strămoșii tăi au părăsit-o fără gînd de întoarcere, Mercur este un infern, Venus o gheenă, iar spațiul exterior, interzis pe veci. Marte este lumea Domnului și a credincioșilor săi"

Iar eu am jurat, v-am spus-o. N-aveam mai mult de cinci ani și nu știam cîtuși de puțin cum e Pămîntul, dar am jurat. Pe vremea aceea, mai mult decît în zilele noastre, oameni slabi, oameni descurajați, plecau înapoi pe Pămînt. Nu mai doreau nimic de la lumea asta, cu toate că aici fuseseră născuți și că Domnul le-o dăruise. Se săturaseră de maști, de tractoare și domuri. Fugeau către putredele orașe ale Pămîntului, să respire aerul pestilențial al Terrei, cu chipurile descoperite, însă mîna Domnului care le dăruise o lume pe care o refuzaseră, nu-i mai ocrotea. Iar unii dintre ei sînt morți, iar alții s-au reîntors, mărturisindu-și crima. Vă relatez lucrurile acestea așa cum le-am văzut. Mint oare, Tom? Mint oare, Wolfgang? Mint oare, Pierre?

– Spui adevărul, afirmară cei trei bărbați dînd din cap cu fervoare.

Bătrînul își ridică brațele într-un gest de implorare.

– Cei care s-au întors mi-au spus lucrurile acestea. Mi-au zis că simțiseră greutatea păcatului apăsîndu-le umerii. Mi-au spus că au simțit aerul Pămîntului și duhoarea lui, apăsîndu-le plămînii. Și că apa Pămîntului le paimuia obrajii. Iar eu i-am întrebat: "Ați încercat blestemul Domnului?"

Întreaga asistență reluă cu o singură voce:

– Ați încercat blestemul Domnului?

– Iar ei răspunseră: "Da. I-am simțit măsura"

Iar ei i-au simțit măsura, psalmodie asistența.

Bătrînul se aplecă înainte și își întinse brațele către auditoriu:

Atunci eu le-am zis: "Sînteți iertați, deoarece v-ați întors. Fiți în pace cu voi înșivă și cu Domnul"

– Așa le-ai spus.

Cu o atenție pioasă, toți cei prezenți devorau din priviri pînă și cea mai mică atitudine a bătrînului. Trăsăturile lor purtau semnele vieții grele și adesea solitare pe care o duseseră ca mineri, prospectori, controlori de mașini.

Au plecat împăcați, conchise bătrînul.

Se legăna încet înainte și înapoi, ca pe punctul de a-și pierde echilibrul, tăcut acum, privindu-i pe rînd pe membrii auditoriului său, ca și cum ar fi vrut să le smulgă un secret. Brusc, întinse un deget către cel mai tînăr

Iar tu, spune-mi ce s-a întîmplat după aceea!

Oamenii de pe Pămînt și-au întors privirile spre Marte recită adolescentul cu o voce șovăielnică. Iar

sufletele lor corupte au știut că adevărul și dreptatea domneau pe Marte și că legea Domnului era respectată aici. Iar mințile lor infectate de rău au fost cuprinse de ură. Și au dorit să atace lucrarea Domnului și să distrugă puritatea lui Marte ca să le ia profeților Domnului planeta, pe care El le-o dăruise. În cerul lui Marte au aruncat aerul pestilențial al Pământului. Și au semănat plantele nelegiuite, transformate de demon, pe cîmpiile lui Marte. Și au făcut să intre în orașele noastre nedreptatea și păcatul și rîzînd au zis că Marte va deveni aidoma Pământului. Toate acestea sînt adevărate, deoarece mi-au fost spuse de Jacques Eolianul; ale lui sînt aceste cuvinte. Domnul care a făcut lumea asta și care a dăruit-o celor drepți, vorbește prin gura lui.

Acum, spuse bătrînul, satisfăcut.

Își întoarse privirile către tavan, iar mîinile lui așezate pe o balustradă de metal începură să tremure ușor, de oboseală sau de mînie.

– Au vrut să schimbe înfățișarea acestei lumi, psalmodie el.

Pe care a clădit-o Domnul, răspunse adunarea.

Mîinile lor nelegiuite s-au rătăcit asupra acestei lumi.

– Însă noi vom spăla această întinare.

– Au vrut să distrugă lucrarea Domnului.

– Însă Domnul și-a înălțat mîna.

Bătrînul se dădu un pas înapoi. Pieptul i se umflă. Ochii i se rostogoliră în orbite, înspăimîntători.

– Eu, Jacques Eolianul, v-o zic vouă. Nedreptatea asta nu va avea loc. Eu sînt acea mînă.

Nu va avea loc, răspunse adunarea, docilă. El e acea mînă.

Aceeași flacără ardea în toate privirile. Cu toții credeau cu putere în cuvintele pe care le pronunțau. Cu toate acestea, imperceptibil situat în afara grupului, un om părea mai puțin convins. Poate pentru că era un neofit sau pentru că Domnul îi trimisese o proteză rudimentară pentru a-și înlocui piciorul drept.

– Știu că nu va avea loc deoarece Domnul mi s-a arătat, spuse predicatorul. (Repetase povestea asta de mai bine de o sută de ori și încetul cu încetul ca își găsise ritmul, însă auditoriul părea să o audă pentru întîia oară.) I-am văzut Lumina pe ecranul tractorului meu și I-am auzit vocea.

– Iar Lumina Lui era chiar cea a soarelui, reluă asistența în cor. Iar Vocea Lui era chiar vocea vîntului. Și ți-a trimis o viziune.

– El mi-a zis: "Ridică-te, Jacques, căci nu vei lăsa să se producă nedreptatea asta. Nu vei lăsa să fie atins chipul pe care i l-am modelat lui Marte. Te vei duce și le vei spune oamenilor de pe Marte: "Răbdarea mea este pe sfîrșite. E timpul ca toate acestea să ia sfîrșit. Oamenii de pe Marte se vor ridica în masă și vor pleca în cruciadă. Iar cei care te vor asculta, își vor împărți această lume, iar ceilalți îmi vor cunoaște greutatea mînicii. Rezervoarele lor vor curge, nisipul îi va acoperi, numele le vor fi uitate"

– Noi te-am ascultat.

Bătrînul inspiră adînc. Nările îi palpitară.

– Voi m-ați ascultat, voi și alții dintre frații voștri din lumea voastră, și cu slabele noastre puteri vom duce

cruciada. Domnul a zis: Distrugeți-i pe necredincioși. Iar puterea Domnului va reveni ceea ce a fost în timpurile de început și se va întinde chiar și pe Pământ"

– Vom alunga nedreptatea și corupția de pe Pământ, strigă adunarea.

– Oamenii de pe Pământ au întrezărit deja drumul adevărului. Însă Domnul a interzis ca numele lor să fie rostite.

– Numele lor nu sînt pronunțate, reluă adunarea.

Neostenit, dialogul dintre bătrîn și auditoriul său continua, iar aceste cuvinte fuseseră repetate de sute sau de mii de ori, pînă cînd ajunseseră să se rodeze într-atît în gurile vorbitorilor. În sfîrșit tăcerea se reinstaură, iar bătrînul o lăsă să se instaleze în fiecare. Apoi continuă cu o voce normală:

– Tu, Jean și tu, Jerry, vă veți duce, iar Domnul o să vă asiste. Duceți-vă și acționați fără remușcări.

Cei doi își înclinară capetele.

– Totul e pregătit, spuse cel mai vîrstnic dintre ei.

Chipul îi exprima un calm deosebit.

– Atunci, spusé Jacques Eolianul, întoarceți-vă cu toții de unde ați venit și așteptați poruncile Domnului.

Oamenii rămaseră o clipă nemișcați și tăcuți, apoi declupară firele care îi legau unii de alții și se împrăștiară în grupuri mici. Jacques Eolianul coborî din amvonul lui improvizat și se îndreptă către fundul sălii fără a se amesteca printre credincioșii lui. Unul dintre ei i se alătură și, cu multă atenție, îl prinse de braț.

– Cineva ar dori să-ți vorbească, frate, spuse credinciosul.

Bătrînul îl scrută cu o oarecare uimire.

Unul nou, continuă celălalt. A depus jurămîntul.

Neofitul stătea chiar în spatele lui. Bătrînul îl cercetă.

– Ai descoperit calea, spuse el, în cele din urmă.

– Voi încerca să mă supun ordinelor Domnului, spuse noul venit cu umilință.

Jacques Eolianul își îndreptă ținuta.

E bine, spuse. Nu vei lăsa ca lumea asta să fie transformată.

– Nu, răspunse infirmul cu o voce surdă.

– Spune-mi care ți-e numele, fiule.

– Larsen, spuse infirmul.

3

Beyle străbătea biroul lui Archim ca o fiară în cușcă.

– Secta asta, mormăia el. Nu sînt decît trei săptămîni de cînd sînt pe Marte și nu aud vorbindu-se decît de ea. Nici un cuvînt despre înaintarea lucrărilor. Nimic privitor la problemele tehnice. Doar despre secta asta. Credeam că aveți mai mult simț practic, Archim.

Archim nu se clinti. Gena răspunse pentru el. Împlinise douăzeci și șase de ani. Tînăra pe care o întîlnise Beyle în urmă cu cîțiva ani, în împrejurări dramatice, devenise o femeie splendidă, însă hotărîrea plină de pasiune care i se putea citi în ochi nu slăbise. Ea știa că sunetul vocii ei avea puterea de a calma furiile bruște și reci care deveniseră obișnuite la Beyle. O știa și se folosea de asta.

– Georges, dumneata nu trăiești pe Marte. Sînt unele lucruri pe care nu le puteți înțelege. Planeta asta a împins întotdeauna anumite spirite către fanatism. Ca și deșerturile Pămîntului, după cîte-mi închipui.

Beyle se opri brusc.

– Știu, nu sînt născut pe Marte. Sînt un străin. Sînt mai bine de șase ani de cînd n-am mai venit aici. Dar asta e poate mai bine. Poate că de asta nu sînt obsedat de isprăvile acestei secte.

– Ea reprezintă un pericol real, Georges.

– Să fim serioși. Ce poate opune ea Proiectului? Un luminat care pretinde că a auzit în deșert chiar vocea lui Dumnezeu, și care și-a luat numele poetic de Jacques Eolianul. Cîteva mii de fanatici ignoranți...

– Tocmai asta mă neliniștește, Georges, spuse în cele din urmă Archim. Fanatismul. Nu știu unde se vor opri. Pentru moment se mulțumesc să asmută opinia publică împotriva noastră.

– Fără prea mare succes, mi se pare. Se lovesc de reprezentanții Bisericii Catolice Revenite, de diferitele curente protestante, de religia iudaică, fără a mai socoti membrii diverselor organizații care predică agnosticismul militant. Pe Marte Islamul este necunoscut, iar cei cîțiva budiști zîmbesc și tac.

– Nu mi-e teamă de acțiunea lor pe motivul că au mai mulți simpatizanți decît li se recunosc pe față. Însă mi-e teamă să nu se treacă la acțiune directă. De pe Pămînt ei primesc un ajutor material.

Beyle ridică din umeri.

– Știu. Carenheim a făcut ceea ce trebuia. N-a renunțat. Însă niciodată n-am reușit să găsesc vreo dovadă. În scopul acesta am înființat o organizație specială. Din cînd în cînd, unii din agenții mei dispar. Sînt oameni curajoși și abili însă filiera, dacă există, le rămîne impenetrabilă. Aici se petrec lucrurile importante și se poate descoperi vreo urmă. De ce n-ați început prin

a-l aresta pe acest pretins profet? Capetele de acuzare nu v-ar lipsi. Atentat la siguranța internă a statului, incitare la crimă și sabotaj, opoziție directă față de forțele de ordine. Sau n-ați îndrăznit?

– Am socotit că, dacă îl băgăm în pușcărie, oamenii vor face din el un martir, iar lucrurile se vor agrava. Sociologii noștri au făcut o anchetă îndelungată și sînt neliniștiți.

– Nu mai sîntem în Evul Mediu. Oamenii nu se vor lăsa conduși de un paranoic dublat de un isteric. În zilele noastre știm să tratăm bolile acestea.

Vreți să studiați lista angajaților din cadrul Proiectului, pe care-i bănuim că s-au lăsat influențați de Eolian? Oameni de pe Pămînt, cu toții. Și luîndu-ne după dosarele lor sînt numai minți științifice.

– E inutil. Vă cred.

– Iar pe Pămînt, nu acordați aceeași importanță avizului sociologilor voștri? Ați fi acționat ca și noi, dacă ați fi trăit aici niște ani de zile.

– Nu sînt sigur.

Beyle se lăsă să cadă într-un fotoliu, luă un dosar de pe masă și îl deschise. Anii trecuseră și peste el. Își pierduse calmul de altădată, iar nervozitatea îi apăruse în urma prea multelor nopți albe, a hotărîrilor luate în grabă, a eforturilor succesive. Devenise unul din oamenii cei mai importanți de pe Pămînt, din întreg sistemul solar. Vedea ridicîndu-se peste universul omenesc noua eră pe care o visase atîta vreme. Însă era și unul dintre cei mai singuratici oameni din lume. Avea bănuiala aceasta ori de cîte ori o privea pe Gena.

– Ceea ce nu pricep cu prea bine, spuse ea, este de

ce acordă Carenheim credit acestei secte. Doar nu speră să dea Proiectul peste cap prin intermediul ei.

– Fără îndoială că nu, spuse Beyle cu o voce brusc îmblînzită. De altfel, el nu luptă împotriva Proiectului. Mai curînd se pregătește să se folosească de el. Ceea ce dorește este să oblige Guvernul Pămîntului să intervină pe Marte. Are tot timpul, însă pregătește cu minuțiozitate o rebeliune, un accident, ceva care să constrîngă Pămîntul să trimită forțe pe Marte în vederea restabilirii ordinii. Atunci se va termina cu independența lui Marte, pe care responsabilii Proiectului s-au forțat să o mențină. Și în felul acesta, indirect, Carenheim va avea în mînă însăși desfășurarea Proiectului. Va controla această planetă. Va trimite pe Marte oamenii care îi convin și va extinde astfel, după cum și îi este intenția, mărturisită, imperiul Pămîntului, adică, mai devreme sau mai tîrziu, imperiul său.

– Este machiavelic, spuse Gena.

– În sensul strict al termenului. E suficient de abil că să se servească de ambiția unora și de credulitatea altora.

– Eu sînt convinsă de sinceritatea unuia ca Jacques Eolianul.

– Și eu, spuse Beyle. Însă undeva în filiera care leagă secta de Carenheim există oameni mult mai puțin sinceri.

– Carenheim a înțeles că o asemenea credință i-ar putea folosi, spuse Archim. Există o limită pentru ceea ce le puteți cere oamenilor pentru bani, dar nu există atunci cînd le promiți mîntuirea eternă.

Omul acesta e un demon.

Nu, Gena. Dispune și el de sfatul sociologilor și

împinge oamenii ca pe niște pioni pe eșichierul său. Nu își face mari griji pentru soarta lor nu pentru că e neomenos, ci pentru că eșichierul e prea vast.

– Adesea s-ar crede că aveți afecțiune pentru el. Georges.

Beyle clătină din cap.

– Poate. Aș fi putut fi asemenea lui.

– Nu sînteți.

– Chestiune de împrejurări.

Archim îl privi îndelung. Știa că Beyle spunea adevărul. Îl văzuse schimbîndu-se, strîmbîndu-se, spatele curbîndu-i-se ușor. Auzise vocea, devenită dură, din ce în ce mai poruncitoare. Într-o bună zi, gîndi el, Georges Beyle își va pierde orice scrupul, iar atunci va trebui oprit prin orice mijloc, dacă mai este vreme. E o poveste veche, cea a efectului puterii. Îi corupe pe unii, își spuse el, dar sînt alții pe care în interior îi pietrifică. Iar aceștia sînt poate cei mai redutabili.

– Nu aici rezidă întrebarea, spuse el. Ci de a ști ce poate face Carenheim prin intermediul Credincioșilor Planetei Roșii.

– Nu mare lucru, după părerea mea.

– Mi-ar plăcea să vă împărtășesc siguranța. Am primit rapoarte alarmante. Tocmai răsfoiți unul.

– Rapoarte, rapoarte. (Vocea lui Beyle își regăsise un ton neliniștitor.) N-aveți decît cuvîntul acesta în gură. Știu eu cît valorează rapoartele astea. Am citit cîteva mii. am făcut sute. Rapoartele dumitale sînt atît de vagi...

– Nu și ultimul. Vine de la cineva în care am deplină încredere. Un adevărat marțian în care și Eolianul trebuie să aibă încredere.

– Cine?

– Larsen. Vi-l amintiți?

Chipul lui Beyle se lumină de un zîmbet.

– Foarte bine. Prima ființă cu adevărat omenească pe care am întîlnit-o pe Marte, acum aproape șapte ani, adică trei ani și jumătate de aici. Eram surprins că încă nu l-am revăzut. Avea multă afecțiune pentru dumneata, Archim.

– Nu ne mai vedem aproape deloc. Sarcina pe care și-a asumat-o face imposibil orice contact. A reușit să se infiltreze în rîndurile sectei.

– Un om curajos. Dar nu mai există nimeni altcineva? E bătrîn și infirm.

– Nu, spuse Archim. Nu există nimeni în care să am destulă încredere. Agenții pămînteni pe care mi-i trimiteți n-ar fi putut niciodată să ajungă la Eolian. El, Larsen, cunoaște toată lumea de pe Marte. Și toată lumea are încredere în el. Nimeni n-a fost surprins cu adevărat atunci cînd a luat legătura cu membrii sectei. În bună parte ea e formată din oameni vîrstnici care, ca și el, au cunoscut planeta în vremurile dificile ale colonizării. Ei nu se resemnează să o vadă schimbîndu-se. Nu sînt prea sigur că el aprobă în sinea lui Proiectul. Nu-i place sarcina asta pe care o îndeplinește pentru mine. Însă chiar el s-a oferit. Tot timpul mi-e frică să nu i se întîmple ceva.

– E un bărbat de ispravă, spuse Beyle. Și ce spune?

– Se teme de un atentat. Știe încă puține lucruri, însă a văzut oameni plecînd în misiuni secrete. Îi e teamă ca nu cumva Carenheim să profite de prezența dum-

neavoastră aici pentru a declanșa ceva, o răscoală, un sabotaj.

– Știu, spuse sec Beyle. Fără îndoială că mă sfătuiți să plec. Însă instalațiile Proiectului sînt bine păzite. Nu mă tem de nimic. Poate că toate nu sînt la urma urmelor decît bîiguielile unui bătrîn prea îngrijorat de sănătatea noastră.

– Georges, spuse Gena pe un ton de reproș.

– Vă rog să mă scuzați. Însă îmi voi continua călătoria. Am venit să vizitez personal bazele marțiene ale Proiectului și nu voi întîrzia nici măcar un minut de teama unui fals profet.

– Cu dumneata, Georges, drama este că sînteți prea sigur de dumneavoastră, spuse Gena. Nu cunosc decît un singur lucru care să vă poată face să vă pierdeți trufia pentru o clipă.

Se duse spre el, se aplecă și îl sărută pe obraz.

4

Călătoria de inspecție se desfășură conform planului. Însoțit de Archim și de Gena Beyle, director general al Proiectului, vizită bazele marțiene, cele care își înălțau antenele către spațiu și dirijau deversările de oxigen lichid și de apă, cele care furnizau energia nucleară de fuziune centrelor industriale recent construite, cele care produceau plase moleculare, destinate să rețină nisipurile marțiene și centrele de cercetări biologice care se forțau să creeze specii vegetale noi, mai bine adaptate condițiilor care vor domni pe Marte decît cele de pe Pămînt, precum și taberele de unde plecau expedițiile însărcinate cu supravegherea și reglarea variațiilor meteorologice.

Totul se desfășura fără încurcături. Jacques Eoliannu făcea să se vorbească puțin despre el. Avioanele ușoare de vînătoare de curînd importate de pe Pămînt, care escortau coptetul oficial, dădeau impresia unor jucării splendide.

Cînd [illegible] atmosferă [illegible] îi rezervă o primire triumfală. Pe colinele învecinate începeau să înconjească primele flori.

Pe neașteptate Beyle hotărî să viziteze o uzină aflată în construcție, situată în Oranies, în apropierea ecuatorului. În jurul ei urma să se ivească un nou oraș destinat adăpostirii a numeroși emigranți pământeni. Un raport stîrnise curiozitatea lui Beyle. Era o instalație pilot al cărui montaj fusese asigurat aproape în întregime de roboți. Tehnica putea fi aplicată și pe alte lumi, cu mult mai ostile.

Archim era reținut de răspunderile [illegible] însă Gena întîmpină cu entuziasm atunci cînd Beyle îi ceru să-l însoțească. Pentru ea, era o ocazie de a observa pe teren noile condiții meteorologice din apropierea ecuatorului marțian. Își luară zborul în noapte, cu puțin înainte de ivirea zorilor, cu un mic aparat, nefiind însoțiți decît de pilot și de un paznic. Beyle, detestînd ceremonia vizitelor oficiale, renunțase la escortă.

Survolară cîmpii, aliădată deșertice, care făcuseră obiectul diverselor experiențe. O vegetație de culoare mov, care se ondula bînștită în bătaia vîntului rece al dimineții, le acoperea în mare parte. Sărîră două lanțuri sinuoase de coline asemănătoare unor ziduri groase pe care armate de năvălitori și lucrarea nemiloasă a timpului le-ar fi străpuns.

Apoi zăriră înălțîndu-se la orizont discurile antenelor uzinei și un pilon de semnalizare în cap cu un ac, în jurul căruia se grupau cele trei structuri emisferice gonflabile care adăposteau mașinile. Stația părea pustie. În mod normal, în ea lucrau doar doi oameni, iar unul sau doi li se alăturau ocazional, pentru reparații. Însă se putea observa o anumită agitație. Buldozerele nivelau

solul, dînd în lături blocurile de piatră mai masive. Elementele de structură erau tîrîte și încredințate unor macarale oblice care își luaseră sarcina de a le așeza la locul lor. După criteriile marțiene, locul era de o frumusețe grandioasă. Un cîmp de bolovani zgîriat, spre nord, de lungi colți stîncoși, un cer întunecat care îi evoca lui Beyle pe acela al marilor altitudini pămîntene. Spre sud, cîmpia era traversată de un fel de canion pe care un torent îl săpase cu multe milioane de ani în urmă, însă pe care vîntul încărcat cu nisip nu încetase să-l șlefuiască, ba chiar să-l și adîncească, afundîndu-se în el.

Copterul se așeză pe esplanada delimitată de cele trei emisfere. Cei patru pasageri ai săi își aranjară măștile și săriră pe sol. Cei doi tehnicieni ai uzinei le veniră în întîmpinare, făcîndu-le semne de salut cu mîna. Nu semănau cîtuși de puțin cu niște pămînteni. Aveau mai curînd aerul unor mineri sau prospectori marțieni. O undă de neîncredere cuprinse mintea lui Georges Beyle, pe care și-o reprimă însă imediat.

– Bine ați venit, spuse unul dintre cei doi bărbați, probabil cel care deținea aici autoritatea, cu toate că ținutele lor nu aveau nimic care să permită să-i deosebești.

Beyle își răscoli mintea în căutarea numelui său. Uitase, chiar înainte de plecare, să consulte fișa uzinei și se simțea oarecum vinovat.

– Bună ziua, spuse el fără ca să se compromită.

Gena stătea lîngă el în vreme ce paznicul rămînea puțin mai departe. Pilotul rămînea lîngă aparatul lui.

– Nu-i prea grea viața de aici? întrebă Beyle.

– Nu în mod deosebit, răspunse omul. (Cu un gest

circular desemnă macaralele și celelalte automate.) Treaba se face singură. Iar sectorul este mai curînd calm. Meteorologii au reușit să deturneze vîntul ăcela afurisit.

– Vîntul e cel care a săpat canionul ăsta? întrebă Gena.

Ca geolog, problema o interesa. Tehnicianul, vorbăreț și în mod evident sedus de Gena, se grăbi să continue.

– Oh, da, doamnă. Un vînt îngrozitor care bătea, Dumnezeu știe, de cînd. Îmi amintesc bine. Altădată era o regiune care trebuia evitată. Însă în zilele noastre pînă și vîntul s-a îmblînzit.

Nu e pămîntean, își spuse Beyle. Dacă e aici doar de două luni, de la începerea lucrărilor, nu-și poate aminti de vîntul care a fost deturnat de aici cu mai bine de un an în urmă. Sînt sigur. Ieri am citit rapoartele privitoare la instalațiile acestea.

Valul de neîncredere reveni. Trebui să facă un efort pentru a-l respinge. Omul auzise poveștile predecesorilor săi și le reluă în folosul său.

Mă duc să examinez canionul acesta ceva mai de aproape, spuse Gena.

Este o greșeală să ne separăm, gîndi Beyle. Îi strigă:

– Nu vă îndepărtați prea mult.

Simțea impulsul să i se alăture, însă prezența celor doi tehnicieni și a paznicului îl împiedică. O văzu dispărînd după una din emisfere.

Intrați, spuse tehnicianul care îl salutase. Veți putea vedea singur pînă unde am ajuns.

Beyle își mută atenția asupra celuilalt, care pînă atunci rămăsese tăcut. Era prea înalt pentru a fi pămîntean. Și fără îndoială că acesta era motivul pentru care pînă atunci rămăsese tăcut. L-ar fi trădat accentul, în vreme ce celălalt avea un accent asemănător. Înțelese originea bruștei sale neîncrederi. Inconștientul său remarcase aceste detalii și le interpretase înainte ca el să le ia în considerare.

Se opri și făcu un semn discret paznicului care-l urma, fără să se întoarcă să vadă dacă l-a înțeles. În ochii tehnicianului care-i stătea în cale citi că gestul său nu trecuse neobservat. Omul rosti un singur cuvînt, pe care Beyle nu-l înțelese, adresat tovarășului său care își afundă mîna în buzunarul combinezonului și manipulă un obiect.

Beyle pricepu numaidecît natura obiectului. O telecomandă destinată declanșării unei arme sau a unei explozii. Începu să alerge urlînd un ordin către paznic. Acesta, fără să șovăie o secundă, scoase arma și trase. Lovit în picioare de cleștele luminos, unul dintre tehnicieni se prăbuși. Paznicul începu să alerge către canion urmat de pilot. Pe toți trei îi stăpînea același gînd.

Apoi se întîmplă. Solul tremură, păru să se deschidă și să scuipe gheizere de praf. Cele trei emisfere explodară în același timp. Marele pilon se înclină mai întîi ușor, apoi căzînd, se îndoi și se prăbuși cu două sau trei tresăriri.

Beyle avea impresia că trăiește scena cu încetinitorul, ca și cum viteza percepțiilor sale s-ar fi accelerat de o sută de ori. Îl văzu pe pilot proiectat în aer

de suflul exploziei, apoi o jumătate de macara prăbușindu-se peste paznic. Pentru scurtă vreme trosniră flăcările, alimentate de rezervoarele de oxigen care tocmai explodaseră, apoi i se păru că era ajuns din urmă și acoperit de un vîrtej de praf și nisip. Se izbi de sol, sfărîmături căzură peste el și, cu un fel de ușurare, se scufundă în noapte.

5

Cel mai insuportabil era punctul acela de foc din piept și vidul din cap. Și durerea ascuțită din urechi. Înghiți în sec. Încercă în zadar să se ridice. Cu o limpezime neașteptată pricepu originea suferinței sale. Explozia îi smulsese masca și murea în atmosfera insuficientă a lui Marte. Tot ceea ce-i obținuseră eforturile sale fusese un scurt răgaz. Apoi uită din nou. Făcu un efort, înțelese din nou și iarăși uită. Își întoarse puțin capul. Îi era frig. Un vârtej de praf ireal se zărea pe un fundal de cerneală. Era singur.

- Gena, strigă el.

Auzi un horcăit. Era propriul lui strigăt. Nu era singur. În dreapta, la limita câmpului său de percepție, era cineva. Imobil, cu trupul răsucit. Paznicul sau pilotul. Nu, pe paznic căzuse o macara. Paznicul era...

Respiră mai bine. Punctul de jar de sub coaste se stinse. Praful deveni real, și dispăru în vreme ce fundalul de cerneală se lumină. Niște mâini îi atingeau chipul. Mâinile acestea erau ireale.

Mâinile îi fixară masca pe figură. Cineva încerca să-i vorbească. Vocea era îndepărtată ca și cum pe

undeva ar fi existat un contact defect. Striga și chema, dar nivelul vocii nu se schimba. Era foarte slab, de abia perceptibil, însă rămînea de neînțeles. Era surd.

Oxigen. Inspiră profund. Cerneala de culoare deschisă deveni de un roșu intens. Totul era roșu. Undeva se auzi un păcănit, în adîncul telefonului imaginar, și brusc vocea deveni enormă, zdrobitoare. Își reglă un absent buton interior și vocea reveni la normal. Nu o auzea decît cu o ureche. Stînga.

– Georges, chema vocea Genei.

Redeschise ochii. Încercă să-și umezească buzele însă gura îi era uscată, plină de nisip. Cu groază, descoperi că nu mai putea vorbi. Ceva îl împiedica să-și umple plămînii. Poate gravitația. Se întrebă dacă pe Marte gravitația era superioară sau inferioară celei de pe Pămînt. Știuse răspunsul, însă îl uitase. Mîinile îi cuprinseră capul, foarte încet și îl ridicară. Respira ceva mai bine, însă în minte îi răsună un avertisment, însoțit de groază. Nu trebuie să miști. Să nu miști. Niște ochi îl priveau. Cunoștea chipul acesta. Îi căuta numele.

– Gena, spuse el în cele din urmă. Nu trebuie...

– Oh, Georges, spuse ea.

Știa cine era dar cu toate acestea o recunoștea cu greutate. Încerca să înțeleagă ce spunea.

– Sînt morți, Georges, sînt morți. Ce se va întîmpla cu noi?

El încercă din nou să se ridice. Forțele îi reveneau, însă ea îl împiedică.

– Nu mișcați. Sînteți rănit. Eu n-am nimic, nu. n-am nimic.

Un fel de halou electric părea să înfășoare chipul

Geneci. Avu impresia că îi percepe frica. Își mișcă buzele fără ca să spună ceva. Ea pricepu, căci îi ridică masca și îi vărsă apă în gură. Îi strecură o pipetă între buze și puse masca la loc. El închise ochii și un lung răstimp rămase tăcut. Capul începu să i se învîrtă, apoi se stabiliză. Se simți mult mai bine și își trecu limba peste buze.

– Radioul, spuse el. Alertați...

O văzu dînd din cap.

– Nu mai există radio. Pilonul e distrus. La fel și antenele. Din copter n-a mai rămas nimic.

Curios, asta aproape că-l făcu să rîdă.

– Atunci va trebui să mergem pe jos.

– Georges, spuse ea, nu vă e bine, aveți febră.

Își dădu seama că nu-și mai simțea trupul. Mai jos de ceafă nu mai simțea nimic. Realitatea deveni vaporoasă.

– Da, spuse el, cred că am febră.

Febra explica și simplifica totul.

– Vom rămîne aici, spuse el cu calm.

– Nu, spuse ea. Vor veni să ne caute.

– Nu vor veni, spse el. Mă urăsc prea mult.

Era evident. Doar febra te poate face să descoperi asemenea adevăruri.

– Ei, spuse ea, nimeni nu vă urăște.

– Și încă cum.

Ea îi mîngîie fruntea. Îi șterse sîngele care-i curgea din urechea dreaptă formînd mari bule care plesneau fără zgomot. Apoi puse la loc obturatorul care ținea loc de mască. El încerca să-și exploreze trupul, să-și facă o idee despre întinderea rănilor. Dar nu simțea aproape nimic. Poate că în apa pe care i-o dăduse

să o bea ca îi puse un calmant. Dificultatea aceasta respiratorie putea veni de la un plămîn perforat, se putea datora mai multor coaste rupte, însă în piept nu simțea nici o durere. Jarul se stinsese cu totul. Plămînii îi erau plini de cenușă. Nici brațele, nici picioarele nu-l mai ascultau. Membrele îi erau poate rupte și anesteziate într-un mod ciudat, doar dacă nu cumva coloana vertebrală... Dacă ar fi putut măcar să-și ridice capul și să-și privească poziția corpului. Însă nu putea vedea decît ochii și chipul Genei. Resimțea o vină îngrozitoare.

– Ba da, spuse el. Mă urăsc deoarece v-am ucis tatăl.

Ea se înroși cu violență. El se simți alunecînd. Înainte de a leșina dorea să-i spună un singur lucru. Jon d'Argyre murise din cauza lui și în toți acești ani purtase această în suflet, știind că ea știa, dar nu vorbiseră niciodată despre așa ceva, însă nu mai era timp de a eluda întrebările și nici nimic altceva, ca se putea răzbuna, putea să-l omoare, să-l lase acolo și să plece prin deșert către Circe, să i se alăture lui Archim, va ajunge cu ușurință deoarece avea picioare bune și nu era rănită. Nu erau decît două mii cinci sute de kilometri. Se pot străbate într-o zi sau în zece sau într-un an, nu mai știa. Însă ea îl putea părăsi, căci îi omorîse tatăl. De asta, cel puțin, era sigur.

– Nu, spuse ea, el s-a ... sinucis. Se înșelase și nu a vrut să-și recunoască greșeala.

– L-am obligat să o facă, spuse el.

Se simțea zdrobit de remușcări probabil fiindcă avea să moară. O văzu pe Gena ridicîndu-și capul, ieși din cîmpul său vizual și auzi slab un strigăt sau o

chemare. Apoi zgomotul unor pași. O umbră trecu peste el, și nu era cea a Genei. Un bărbat.

Deci sosiseră deja. Speră că Gena le spunea să-l ucidă. Dorea să se lase în voia soartei. Să se șteargă din prezent. Să se odihnească.

Sunetul unei respirații gîfîitoare. Scîrțîitul de cizme pe nisip, chiar lîngă el.

Bărbatul întrebă cu o cruzime inconștientă.

– E mort?

– Oh, nu, spuse Gena. Nu strigați așa de tare. Vă aude. Cine sînteți?

– Jorm Poultry. Montator șef, spuse el cu o voce înăbușită de mască. Ieri, înainte de ivirea zorilor am fost atacați de doi bărbați care ne-au lovit, ne-au legat și ne-au încuiat într-o rezervă. Din fericire, presurizată. Ne-au luat uniformele. Ne-au lăsat doar măștile. Asta nu le-a purtat noroc. La ora asta sînt morți. I-am văzut cînd am venit. Nu erau prea frumoși la vedere.

Gena suspină.

– Și cum v-ați eliberat?

– Am reușit să scăpăm de legături. Însă eram încuiați. Explozia ne-a eliberat. Pe mine, cel puțin. Colegul meu e mort. Cred că am avut noroc.

Se cutremură, se întoarse, apoi scuipă pe sol, la cîțiva pași de capul lui Beyle.

– Și acum, doamnă, ce se va întîmpla cu noi? Cine ești dumneata? Dar el? I-am mai văzut figura pe undeva.

– E Georges Beyle, spuse ea foarte încet. Iar eu sînt Gena Noroit. E rănit. Nu știu ce vom face.

Să așteptăm, spuse bărbatul. Nu cred că a rămas vreun aparat de radio în stare de funcționare. Aer avem.

Nu mult, însă suficient. Peste cîteva ore vor sosi. Cel tîrziu mîine dimineață cînd își vor da seama că nu mai răspundem.

– Fără îndoială, spse ea. Însă pentru el timpul e prețios.

– Desigur, spuse el fără emoție.

– N-are importanță, spuse Beyle slab, n-are nici o importanță.

– Ce n-are importanță? întrebă Poultry.

– Delirează.

– Ah, spuse Poultry.

Șovăitor, se îndepărtă cîțiva pași. Evita să privească în direcția rămășițelor pilotului.

– Acolo, în hangar, este un copter ușor de care ne folosim pentru a face releveuri. Poate că explozia nu l-a distrus. Hangarul este încă în picioare. La bord are un radio. Am uitat de el. Poate că funcționează încă.

– Duceți-vă să vedeți, spuse ea. Repede.

El se supuse fără să crîcnească. Beyle îi auzi pașii scîrțîind pe nisip. Îi răsunau în creier.

– Ascultați-mă, spuse Beyle.

Vă ascult, spuse Gena, îngenunchează lîngă el.

Nu vroiam să o spun în fața lui, însă trebuie să mă părăsiți... Două locuri în aceste...

– Niciodată, spuse Gena. Tăceți. N-ar fi trebuit să evocați trecutul. Nu sînteți răspunzător de moartea tatălui meu. Și veți trăi.

Simți cum îl cuprinde o iritare surdă. Febra? De ce îl contrazicea? De ce refuza să creadă că Jon d'Argyre era mort ca victimă a ambiției lui Georges Beyle? Brusc, adevărul i se înfățișă: ea era cea care delira. Ea era cea

întinsă pe nisip, iar el era îngenuncheat lîngă ea. Apoi se văzu, de sus, ca și cum ar fi plutit în aer. De ce era întins pe sol și incapabil să miște un deget? De ce erau lucrurile atît de îngrozitor de complicate?

Ea refuza să creadă că Georges Beyle era răspunzător de moartea lui Jon d'Argyre. Dar cine era Georges Beyle? Și dacă era mort, asta nu mai avea importanță. Frunze verzi, gîndi el. Frunze verzi.

– Mai ales să nu vă mișcați, spuse ea. Bărbatul acela a plecat să caute un aparat și o să vă ducă în Circe, unde în cîteva zile veți fi vindecat.

– Da, spuse el ca să o liniștească.

Ceva i se bloca în piept și îl împiedica să respire. Își ghici neliniștea. Se forță să respire.

– Vă iubesc, spuse el.

Ea era aplecată peste el, aproape să-l atingă, însă fără să o facă.

– Știu, spuse ea.

– Am fost singur, continuă el.

– Știu, spuse ea din nou.

– Dacă aș fi fost cu dumneata n-aș fi fost atît de singur.

Își umplu plămînii. Acum lucrurile erau mai limpezi.

– Am fost ceea ce am fost, deoarece am fost singur.

Mai erau o mulțime de alte lucruri de spus. Nu era nici locul și nici clipa potrivită. Niciodată n-am fost gelos pe Archim, gîndi el. Ar putea ea să înțeleagă așa ceva? Cîte cuvinte mai pot oare pronunța, cu aerul, cu saliva care-mi rămîne?

Oxigen, spuse el. Vă rog. Nimeni, mereu nimeni.

Simți că ea regla debitul buteliilor. I se păru că fusese aprinsă o floare. Ea îl sărută ușor pe frunte.

Nu sînteți singur, spuse ea.

Bărbatul se întoarse.

Aparatul este intact, doamnă.

Gena respiră mai liberă.

– Ați chemat Circe?

Radioul a fost demontat, spuse el. E de negăsit. Nu este decît un aparat ușor destinat unor zboruri locale. Pentru legăturile pe distanță scurtă ne foloseam de telefoanele de buzunar. Le-au distrus pe toate.

– Atunci, plecați cu el, spuse ea. Duceți-l în Circe cît mai repede posibil.

Nu știu să pilotez, doamnă, spuse Poultry. Camaradul meu era pilotul. Eu n-am pus niciodată mîna pe aparatele astea. Vin de pe Pămînt.

Gena plecă capul.

– Dar dumneavoastră, doamnă, nu știți să pilotați?

Ea îl privea pe Beyle. Își amintea de accident, de greșeala pe care o săvîrșise, lăsîndu-se prinsă de un vînt violent, de palele care se repliaseră cu un zgomot sec și definitiv, de prăbușirea șuierătoare și atît de îndelungată, de șocul final și de trupul care era dus și care șezuse lîngă ea, care acum striga, supraviețuind printr-un miracol, cu mai bine de o sută de fracturi: "E vina mea, e vina mea" Însă nu era întru totul adevărat, cel puțin așa îi spuseseră și îi repetaseră psihiatrii fără să reușească să o convingă.

– Era mama mea, spuse ea cu o voce de neauzit

pentru Georges Beyle.

El închise ochii. Ea văzu că tehnicianul rămăsese acolo, tăcut, cu brațele atîrnînd, așteptînd un răspuns.

Da, spuse ea, cîndva am știut să pilotez. Sînt zece ani de cînd n-am mai făcut-o.

Mîinile începură să-i tremure, nu un tremur ușor ca al frunzelor de pe Pămînt agitate de briză, ci cu o mișcare sacadată, violentă, de nestăpînit.

Am ucis cîndva, gîndea ea, deoarece pilotam, iar dacă acum refuz, voi ucide din nou.

– Nu sîntem vinovați niciodată, spuse ea cu o voce foarte înecată, adresîndu-i-se lui Beyle.

Dar, cu ochii închiși, el nu părea să o mai audă. Doar micul zgomot al clapetei măștii mai indica faptul că încă mai trăia.

Tehnicianul aștepta în continuare.

– Scoateți vă rog aparatul din hangar, domnule Poultry, spuse ea.

Își puse mîinile pe coapse ca să le împiedice să tremure. Își amintea ce-i spuseseră psihologii și, mai tîrziu, Archim. "Un eșec nu se mai produce încă o dată. Fatalitatea eșecului rezidă doar în minte. Evenimentele nu sînt de două ori identice."

Își amintea gesturile. Ar fi putut pilota cu ochii închiși. Însă de ani de zile, de aproape zece, nu mai atinsese comenzile unui aparat zburător. Cu toate acestea, amintirea rămăsese în ea intactă.

Dar dacă se producea din nou un vînt violent...

Auzea vocile, calme și precise, hipnotice. "Nu există fatalitate. Nu există decît o teamă profundă, animalică, împotriva căreia nici inteligența, nici voința nu

pot face nimic. Pentru a scăpa de ea, de a îmbunătăți starea de lucruri, nu există altă cale decît cea a acțiunii."

Era atît de ușor să pilotezi.

Îl privi din nou pe Beyle și îl atinse repede cu buzele pe frunte. Dacă așa îl omor sau îl las să moară aici, care este diferența? Nu mi-e teamă pentru mine, însă Archim...

Începu să plîngă și în același timp se ridică și văzu că bărbatul trăsese aparatul pe o fîșie de teren pe care exploziile o lăsaseră intactă. Un mare crater al cărui fund nu-l zărea, ocupa locul unuia dintre domuri chiar lîngă esplanada centrală. Mîinile nu-i mai tremurau. Își rearanjă masca. Tehnicianul plecase să caute o brancardă pe care, cu precauțiuni infinite, îl făcură pe Beyle să alunece. În ea va fi fixat ca în beton. Ea spera că nu-i agravaseră leziunile interne de care părea să sufere. Respira cu greutate. Îi mai crescu puțin debitul de oxigen.

Fixară brancarda în spatele ecranelor. Pe durata zborului îi va fi imposibil să se ocupe de el. Spera că va rezista.

Porni motoarele. Cu o voce neutră îi spuse tehnicianului că la sosirea în Circe îi va trimite ajutor. El nu păru convins decît pe jumătate. Nu credea că se poate străbate o asemenea distanță cu un aparat atît de ușor. Dar, în fața hotărîrii Genei, nu spuse nimic. Ea știa că era posibil. Ea știa că va ajunge.

Aparatul nu era nici măcar prevăzut cu o sferă. Ea închise ochii, ascultînd zgomotul mătăsos al palelor, sunet de respirație neîntreruptă. Atmosfera lui Marte se

schimbase. Și asta se putea auzi.

Redeschise ochii și decolă încetișor. Luă înălțime și lungul urlet care nu încetase să de dezlănțuie în ea. încetă brusc.

Cinci ore mai tîrziu, după o călătorie lipsită de probleme, ajunseră în Circe.

6

Aparatele grele ale forțelor de securitate asolizară cu zgomot în jurul și printre ruinele stației. Bărbați în ținută de luptă, cu armament greu, săriră pe sol și se desfășurară cu precizia unor mașinării sub privirea neliniștită a unicului tehnician supraviețuitor. Archim debarcă la rîndul lui și inspectă cu minuțiozitate împrejurimile.

Teroriștii își făcuseră bine treaba. Uzina trebuia să fie reconstruită în întregime. Întîrzierea adusă Proiectului va rămîne minimă. Dar ceea ce-l neliniștea era obiectivul vizat și condițiile atentatului. Dacă așa cum se părea, fanaticii căutaseră să-l ucidă pe Georges Beyle, precizia și eficacitatea acțiunii lor indicau că Administrația era infiltrată în profunzime. Pînă la cele mai înalte niveluri. Iar ceea ce era încă și mai neliniștitor, era că cei doi teroriști nu căutaseră cîtuși de puțin să scape. Își sacrificaseră viața fără cea mai mică ezitare.

Archim scrută peisajul de dincolo de ruinele clădirilor. În ochii săi de om născut pe Marte, era unul dintre cele mai uimitoare peisaje ale planetei: canionul, solul pietros al *regului*, vestigiile de colți stîncoși care

aduceau cu crestele marilor dinozauri, imenși șerpi de nisip, care făceau dovada existenței trecute a munților gigantici, aproape contemporani cu formarea planetei, foarte departe spre sud, umbra roșcată a dunelor, rezumau întreaga istorie marțiană începînd din haoticele timpuri ale creației pînă la dezolarea recentă, trecînd prin scurtul răgaz în care apa curgea în libertate pe Marte și în care viața înflorise înainte de a se reduce la o formă cristalină, din care "çanqul" rămînea unul dintre rarele exemple. Din toate aceste motive fusese ales locul acesta pentru a construi uzina și, mai tîrziu, un oraș. Era un loc inspirat. Și poate că asta și voiseră fanaticii să arate.

Aruncă o privire în direcția unui mare crater pe care-l săpase una din recentele explozii. Nici o încărcătură n-ar fi putut să fie atît de puternică încît să producă asemenea pagube. Dedesubt trebuia să existe o cavitate, săpată probabil cîndva de apă. Era surprinzător că geologii nu o detectaseră înainte de începerea lucrărilor. Misterul acesta trebuia lămurit.

Tehnicianul, așezat pe un bloc de beton, îl privi cu indiferență în vreme ce se apropia. Noaptea era aproape și el se temuse că o va petrece singur printre ruine, fără apărare. Știa cît de glacială putea fi ea pe Marte, chiar și așa de aproape de ecuator.

În cele din urmă se ridică atunci cînd Archim fu foarte aproape de el. Gărzile continuau să patruleze metodic printre ruine. Desfășurarea aceasta bruscă de forțe avea ceva absurd. Vinovații erau morți sau departe.

– Cum îi merge? întrebă Poultry deodată.

– Beyle? E viu. Medicii nu se pronunță. Leziuni spinale.

Poultry dădu din cap.

– A reușit deci să ajungă în Circe. O adevărată performanță.

– Da, recunoscu Archim stînjenit.

Detașarea, răceala aparentă a pămîntenilor, indiferența lor față de moarte îl surprindeau întotdeauna. Vine de pe o planetă cu mai mult de zece miliarde de oameni, își spuse el. Unul în plus sau în minus... E o planetă bolnavă. Și această boală este cea la a cărei introducere pe Marte am contribuit și eu.

– Cum s-a întîmplat? întrebă el.

– Mi-e sete, spuse Poultry.

– Desigur.

Devin asemenea unui pămîntean, gîndi Archim. Nici măcar nu m-am interesat de soarta lui.

Făcu un semn și în cîteva secunde doi medici veniră în grabă lîngă tehnician și îl conduseră către un transportor. Acolo, după o scurtă examinare, bărbatul își scoase masca și bău. Privindu-l, Archim crezu că înțelege motivul stranicei sale detașări. Ochii îi străluceau. Era scuturat de un tremur spasmodic. Frica, izolarea și setea îi subminaseră rezistența. Un medic îi făcu o injecție. Bărbatul se întinse pe o cușetă și închise ochii. Archim crezu că va adormi. Cu aprobarea tăcută a medicului îl zgîlțîi ușor.

– Veți dormi mai tîrziu. Acum vreau un raport.

– Erau doi, spuse bărbatul cu o voce răgușită fără ca să deschidă ochii. Veneau din deșert și ne-au spus că se rătăciseră. Prospectori. Ne-au cerut apă și permisiunea de a se odihni. Le-am dat tot ce ne cereau. Nu e prima dată cînd din deșert apar prospectori.

Tăcu preț de o clipă.

– Și după aceea?

– Am ieșit din încăpere, iar ei au profitat pentru a-l imobiliza și lega pe adjunctul meu. Cînd m-am întors, au îndreptat o armă spre mine. Nu glumeau. N-am opus rezistență. N-aveam nici măcar umbra unei șanse de scăpare. Ne-au luat uniformele și ne-au închis într-una din rezerve, după ce ne-au legat. Ne-au spus că vor arunca baza în aer, însă că ne vor lăsa o șansă de scăpare. Au adăugat că eram niște păcătoși, însă că mai aveam timp să ne căim. Din fericire, rezerva era presurizată. Cînd adjunctul meu s-a trezit, am reușit să scăpăm din legături. Însă eram încuiați. Am așteptat ore întregi. Apoi au urmat exploziile. Zidurile s-au prăbușit. Adjunctul meu a fost ucis. Eu am reușit să ies dintre dărîmături. Am dat peste...

– Restul îl cunosc, spuse Archim. Acum odihniți-vă.

Bărbatul deschise ochii.

– Așteptați, spuse el, mai este ceva. Ați vizitat ruinele?

– Încă nu, spuse Archim.

Eu am făcut-o în tot acest răstimp. Unul dintre craterе este enorm, foarte adînc.

– Și?

– A dat la iveală ceva. Un fel de puț. Nu știu ce e. Nu m-am putut apropia. E de necrezut. Înainte de a construi, am făcut sondaje. Aș fi jurat că subsolul stîncos era masiv.

Odihniți-vă, spuse Noroit. Mă voi duce să văd.

Craterul era foarte adînc. La gură nu avea decît vreo douăzeci de metri, însă pereții îi erau anormal de abrupți, ca și cum s-ar fi prăbușit o cavitate subterană. Violența exploziei nu era suficientă pentru a-i explica înfățișarea, chiar dacă explozia primară fusese continuată de aceea a rezervelor de explozii și carburanți stocate în grote și cisterne. Norocul tehnicianului fusese aproape nebunesc. La fel și cel al lui Beyle, gîndi Archim. Însă Beyle mai era încă în comă.

Doisprezece soldați înconjurau craterul. Noroît se întoarse către un inginer.

– Ce-i pata aceea din fundul craterului?

– S-ar zice că e o deschizătură, un puț. Mai este și o suprafață strălucitoare. Parcă ar fi din metal. Priviți chiar dumneavoastră.

Îi dădu binoclul lui Archim.

– Vom coborî. Găsiți niște corzi.

– Poate fi periculos, spuse inginerul.

– Vă este frică? întrebă Archim.

Inginerul tăcu. Un soldat plecă alergînd spre transportoare. Archim se gîndea. Se petrecuse atît de repede. În cîteva minute, sub imperiul unei furii reci, luase anumite hotărîri înainte de a pleca din Circe. La ora aceasta, Jacques Eolianul trebuie să fie închis. De data aceasta depășise limitele.

Însă arestarea aceasta nu avea cu adevărat importanță. Ceea ce conta, era ceea ce se va petrece pe Pămînt cînd va fi făcută publică știrea despre atentat. Cele mai grave temeri ale lui Beyle puteau deveni realitate. Marte invadată, își spuse Archim. O stare de asediu.

Soldații fixară un troliu și un scripete. Inginerul se legă și începu să coboare. Archim făcu la fel. Doi soldați îl imitară.

Alunecau fără efort pe pereții aproape netezi ai craterului, ca niște insecte pământene aspirate într-o pîlnie. Atinseră fundul, la aproape treizeci de metri mai jos. Fundul sau mai curînd marginea unei găuri de un diametru mic pe care explozia o forase într-un material care părea de o mare duritate.

Archim și inginerul se priviră. Puțin deasupra lor, soldații le asigurau priza, bătînd pitoane în rocă.

– E artificial, spuse inginerul cu o voce schimbată.

Archim se aplecă peste marginea găurii. Avu impresia că o undă de aer călduț îi înfrigîia fruntea, deasupra măștii. Jos, întunericul era total.

– O lampă, ceru Noroit.

Un soldat filă una la capătul unei funii. Noroit orientă fasciculul lanternei deasupra puțului. Se părea că explozia săpase o cavitate în peretele unui tub cu un diametru de mai mulți metri. Fasciculul permitea să se distingă simboluri geometrice, gravate pe suprafața interioară a tubului.

– Un oraș, spuse Noroit. Iar noi am construit deasupra lui fără să observăm ceva. Ce vîrstă are? La cîte milioane de ani ajunge? Cu ce semănau constructorii lui?

– Să coborîm, spuse inginerul care părea să-și fi uitat temerile. Ați remarcat diferența de presiune care subzistă de ore întregi, după explozie între atmosfera internă și cea din exterior? Volumul subteran trebuie să fie gigantic. Gazul acesta va trebui analizat. Credeți că

dedesubt mai sînt încă mașini care să mențină automat condițiile ce nu mai exisă la suprafață? Sau poate...?

– Ființe...., termină Archim.

– Se poate imagina și că instalațiile astea au rămas perfect etanșe și că în tot acest timp au menținut o temperatură și o presiune superioară celor din exterior, spuse inginerul.

– Ar trebui ca pereții aceștia să constituie un izolator aproape perfect. Atît de perfect încît erau indetectabili. Noroit plimba fără încetare fasciculul lanternei asupra peretelui tubului. În materia vitroasă se etalau ramificații infinite. Ceea ce luase mai întîi drept semne geometrice se arătau de o simbolistică cu mult mai complexă. Sau datorită întîmplării: Își aminti de un text din literatura clasică a Pămîntului în care un om descoperea în niște peșteri enorme semne care puteau fi o scriere sau, mai simplu, rezultatul eroziunii.

Unul dintre soldați derulă o scară de frînghie și le întinse alte lanterne. Inginerul se pregăti să coboare. Archim îl reținu.

– Gazul acèsta poate fi toxic.

– Avem măștile, spuse inginerul. Frica este oare contagioasă?

Archim se simțea cuprins de aceeași emoție. În întreaga istorie nu exista nici un precedent al unei asemenea descoperiri. Inginerul dispăru în puț, cu lanterna aprinsă, legată de centură. Îl urmă un soldat. Archim coborî la rîndul lui.

Stăteau toți trei pe suprafața curbă a unui tub uriaș. Din două părți, cît de departe se putea vedea, tubul se prelungea. Sfărîmături căzute din boltă reținură

atenția inginerului. Se aplecă să ridice una din ele. Își scoase mănușile și o pipăi îndelung, apoi dădu din cap.

– Cele două fețe prezintă o diferență de temperatură. Ușoară, însă perceptibilă. Corpul acesta este într-adevăr un izolator. Unul aproape perfect. Desigur, vor trebui făcute măsurători...

– Un izolator, repetă Archim fără să dea impresia că acordă importanță acestei descoperiri.

Cu pași atenți înaintă pe suprafața netedă, aproape alunecoasă. Soldatul, cu mîna strînsă pe crosa armei aproape fără să-și dea seama că o face, îl urmă. Umbrele lor deformate dansau pe pereții curbi în voia balansării lanternelor. Înaintară cîteva zeci de metri și simțiră cum tăcerea li se instalează în căști. Nu mai auzeau nici respirația, nici micile exclamații uimite ale inginerului. Pereții tubului absorbeau undele milimetrice ale comunicatoarelor.

Descoperiră un oraș. Sau mai curînd un labirint subteran, pe care-l formau prin încrucișarea lor, tuburi asemănătoare aceluia prin care intraseră. Archim, soldatul și inginerul care li se alăturaseră nu reușeau, împotriva oricărei prudențe, să-și limiteze explorările. Descoperiră săli, toate circulare și adesea sferice, iar pretutindeni pe pereți se înșirau motivele acelea abstracte, liniile acelea înlănțuite, asemenea unei scrieri a cărei cheie nu o aveau.

În orașul mort era cald. Nici o boare, nici un zgomot nu veni să trădeze vreo prezență străină. Mai mult, cînd se întoarseră către intrare, percepură mai clar ușorul curent de aer întreținut de brеșa deschisă în coaja care proteja orașul. Și chiar acolo, ceva necunoscut îm-

piedica această scurgere să se transforme în uragan. Orașul își păstrase mijloacele de apărare.

Inginerul își umplu buzunarele cu fragmente ale pereților și fură ridicați sus.

Cît durase expediția lor, gărzile curățaseră stația.

– Nu trebuie să știe de existența acestui oraș subteran, îi spuse Archim comandantului detașamentului. Veți dispune un cordon de trupe în jurul craterului. Accesul în stație precum și survolarea ei vor fi interzise pentru toată lumea. Nimeni nu va putea pătrunde în incintă fără ordin semnat de mîna mea.

– Bine, domnule, spuse comandantul fără ca să arate cea mai mică urmă de uimire. Ce vom face cu tehnicianul supraviețuitor?

– Pentru moment țineți-l aici. Cu maximum de grijă. Dacă are nevoie de îngrijire medicală, trimiteți-l la o bază militară. Secret total pînă la un nou ordin.

Se întrebă cîtă vreme va rămîne secretă descoperirea lui. Era conștient că dăduse peste ceva care împingea pe plan secund atentatul, arestarea Eolianului, problemele lui Carenheim ba chiar și coma în care se afla Georges Beyle.

Ceea ce găsise era fără îndoială mai important chiar decît Proiectul. Într-adevăr, își spuse el, locul acesta era bine ales. Însă nu știa nimic încă despre ceea ce descoperise.

7

Vocea venea de pe Pământ. Străbătuse spațiul și răsuna în mica încăpere călduță. Amplificarea îi conferea putere, însă era o voce perfect confidențială pe care aparatele complexe, acolo pe Pământ, o digitalizaseră și o codificaseră, transformînd-o într-o fiertură sonoră aparent aleatorie. Pe Marte, aparate nu mai puțin complexe decodificau informația.

Era purtată de unde, care aveau nevoie de cîteva minute pentru a efectua lunga călătorie dinspre Pământ spre Marte. În ciuda puterii emițătorului, a numărului stațiilor de legătură și a perfecțiunii antenelor, ea era adesea acoperită de vuietul soarelui. Perioada aceasta din an nu era favorabilă comunicațiilor dintre Pământ și Marte.

Vocea îi aparținea lui Andrews.

– Administrația Proiectului traversează a doua mare criză din istoria ei, spunea el. Este logic ca teatrul ei de desfășurare să fie pe Marte, deoarece prima s-a desfășurat pe Pământ și s-a încheiat cu un eșec al adversarilor Proiectului. De data aceasta nu este pusă în

cauză existența Administrației. Este vorba de funcția, de idealul ei. Adversarii noștri speră o revoltă pe Marte, o intervenție armată a Guvernului Pămîntului care ar avea ca efect sfîrșitul relativei autonomii, de care dispune Guvernul marțian și secțiunea marțiană a Administrației.

Andrews se exprima cu detașare și claritate, cu vocea lui foarte blîndă, ca și cum ar fi ținut o conferință. Auzindu-l, nimeni nu și-ar fi putut imagina că munca sa de o viață era pusă sub semnul întrebării.

Beyle, Gena și Archim îl ascultau. Beyle fusese plasat într-o mașină automată care-i permitea să se miște și să supraviețuiască, în ciuda paraliziei aproape complete a trupului. Doar ochii îi mai ascultau încă ordinele voinței. Chipul nu-i mai era decît o mască înfricoșătoare și palidă în care mușchii se topiseră. Medicii nu se pronunțaseră încă. Îl scoseseră din comă cu multă greutate și dăduseră din umeri atunci cînd le ceruse să-l conducă lîngă Archim, în sala de comunicații secrete. La început refuzaseră, apoi sfîrșiseră prin a ceda în fața încăpățînării sale.

El știa ce trebuia făcut. Acolo, pe Pămînt, vuia mînia și începeau să se răspîndească zvonurile cele mai surprinzătoare. Se spunea că era mort și aceasta fusese îndeajuns pentru a ridica împotriva lui Marte spiritele cele mai ponderate. În alte timpuri, nu și-ar fi acordat atîta popularitate. Și nici chiar în epoca aceasta tulbure nu credea în ea. Se mirase să-și vadă adversarul, pe Carenheim, făcîndu-i atîta publicitate și mizînd pe mînia planetara pentru a justifica o posibilă acțiune împotriva lui Marte. În politica interplanetară ochiurile rețelei erau [illegible] de fin înnodate că era imposibil,

exceptînd cazul cîtorva actori, să distingi sinceritatea de ipocrizie și mașinația de efectul întîmplării.

– Pentru comitetul director al Administrației, spuse Andrews, nu încape nici o îndoială că cel care a organizat pe căi indirecte acest atentat este Carenheim, în scopul de a atrage atenția întregului Pămînt asupra isprăvilor lui Jacques Eolianul pe care tot el l-a încurajat, în mod deliberat. Profetul acesta neobișnuit acționa în tema instrucțiunilor lui Carenheim, însă în mod evident nu este conștient de planul real pe care-l deservește. Este foarte probabil că prezența lui Beyle chiar la locul atentatului i-a apărut, mai întîi lui Carenheim, ca extrem de regretabilă. La capitolul acesta secta a acționat probabil din proprie inițiativă. Însă a înțeles repede folosul pe care-l putea trage. Faptul că un membru esențial al Administrației Proiectului a fost cît pe ce să piară, îl autorizează să ceară măsuri extreme punînd cererea pentru ochii publicului în contul Administrației. Și-a dat seama cu rapiditate că cel mai bun atu în favoarea planului său era popularitatea dumitale, Georges. Și de o săptămînă s-a folosit din plin de ea. În clipa asta, pe Pămînt, să știți că ați devenit un adevărat erou.

Beyle nu răspunse nimic. Cu toate acestea, putea să vorbească. Electrozi fini, implantați în terminațiile nervoase ale gîtului, captau minusculii curenți de depolarizare care-i străbăteau nervii și pilotau un sintetizator de cuvinte. Prin intermediul unor asemenea sisteme de relee putea lucra aproape normal, cu condiția să-și domine slăbiciunea zdrobitoare.

– Problema orașului subteran descoperit în urma exploziei este una distinctă, continuă Andrews. Vă aprob

fără rezerve hotărîrea. Archim, de a ține lucrul acesta secret. Totuși, repercusiunile acestei descoperiri sînt de așa natură, încît, eventual, ne vom putea folosi de ele. Trebuie să observăm în același timp că și Carenheim s-ar putea folosi ca de un argument suplimentar și să pretindă că acesta ar fi un motiv în plus de a trimite o puternică expediție pămînteană pe Marte.

Pe de altă parte, el mizează pe alegerile care vor avea loc peste doi ani terestri, pentru a face să fie ales președinte și nu va scăpa niciodată o ocazie de a-și etala hotărîrea și de a flata naționalismul terestru. În sfîrșit, pe aici circulă zvonuri după care diverse evenimente ar putea conduce Administrația să se debaraseze de o mare parte a dirijării Proiectului în favoarea autorităților martiene, în scopul de a se întoarce către alte domenii de activitate. Este însă adevărat că eventualul succes al Proiectului "porții în spațiu" ar conduce la o asemenea redistribuire a forțelor politice, ceea ce Carenheim caută să împiedice.

– Dar ce putem face? întrebă Gena.

Andrews nu o băgă în seamă. Nu urma să audă întrebarea decît peste cîteva minute.

– Este adevărat, continuă Andrews, că Administrația Proiectului studiază în momentul acesta un anumit număr de posibilități. La punctul acesta cel puțin temerile lui Carenheim nu sînt lipsite de temei. Într-un anume sens Administrația nu a fost niciodată atît de puternică. Nu se pune problema ca peste cîteva decenii, cînd Proiectul martian va fi completat, să dispară pur și simplu. Dar nici nu intenționează să exercite o putere politică și să gireze un imperiu, prin care mai devreme sau

mai tîrziu să se scufunde în decadență. Scopul ei este de a transforma universul atîta vreme cît oamenii îi vor da timp, și să facă spațiul cosmic locuibil. Locul puterii ei este viitorul.

Soluția la care am ajuns cu ajutorul sistemelor noastre experte este simplă. Ea constă în aceea că dumneata, Georges, în persoană, te vei adresa Pămîntului și îi vei cere să nu intervină. Trebuie ca Jacques Eolianul să fie judecat pe Marte. Ar fi de dorit ca între această sectă și agenții lui Carenheim să fie stabilită o legătură. Și ar mai trebui ca Proiectul "porții în spațiu" să dea rezultate. Ar fi singura modalitate de a pune capăt în mod definitiv acestor hărțuieli care sînt derizorii și aproape obscene, privitoare la viitorul speciei noastre.

Deodată, în difuzor, auziră întrebarea Genei. Ea avusese nevoie de cîteva minute pentru a străbate spațiul care separă Marte de Pămînt, iar Andrews o recepționase în cele din urmă și ca fusese culeasă de microfonul lui și făcuse drumul îndărăt răsunînd acum, puțin deformată, ca un ecou.

– Ce putem face?

Răspunsul lui Andrews fu imediat.

– Să așteptăm, spuse el zîmbind. Să așteptăm și să sperăm.

8

Privirea lui Georges Beyle se muta alternativ de pe chipul Genei pe acela al lui Archim. Se odihnea într-o cuşcă de sticlă. O inimă mecanică, plămîni artificiali şi un creier electronic îi menţineau trupul în viaţă. Medicii îi lăsaseră speranţa că, într-o bună zi, şi-ar putea redobîndi capacitatea de a-şi folosi trupul. Însă nu indicaseră o dată.

– Un izolator aproape perfect, spunea vocea lui sintetică, lipsită de timbru. Sînteţi sigur?

– Experienţele efectuate în laboratoarele noastre au demonstrat-o, răspunse Archim cu o voce sugrumată. Eu însumi le-am supravegheat desfăşurarea. Este vorba de un material compus din molecule foarte complexe, cu o puternică saturare...

– Fără explicaţii tehnice, vă rog, spuse Beyle. Le cunosc deja. Este vorba de o configuraţie spaţială foarte particulară a acestor molecule, nu-i aşa?

– Este exact, spuse Archim. Nu se repetă niciodată. Se comportă ca un fel de amortizor infinit.

– Eşantioane din această substanţă trebuie trimise

laboratoarelor noastre de pe Pământ. Vor reuși cu siguranță să o sintetizeze. Proiectul "porții în spațiu" va putea ajunge în cele din urmă la final.

– Poate, spuse Archim.

– Trebuie încercat, replică Beyle.

Vreme de o clipă nu mai reuși să-și controleze ochii care i se rostogoliră în orbite. Pleoapele îi clipiră ușor. Pupilele i se imobilizară din nou.

– Iertați-mă, spuse el.

Gîtul i se contractă. Din difuzor se auziră sunete neinteligibile. După o clipă, Archim și Gena pricepură cu stupoare că rîdea.

– Cît e de ciudat, spuse el. Străvechii marțieni au venit în ajutorul marțienilor de astăzi. Fără să o știe, fără să o fi dorit. Trecutul servește întotdeauna viitorului, nu-i așa?

– Nu erau marțieni, spuse Archim. Sîntem aproape siguri. Veneau de altundeva și probabil că s-au reîntors acolo. Ceea ce este remarcabil este că am fost interesați de același loc ca și ei.

Ar trebui să vă lăsăm să vă odihniți, spuse Gena.

– Nu, spuse Beyle. Nu acum. Substanța aceea trebuie trimisă pe Pământ. Să nu pierdem vremea.

– O rachetă rapidă, propuse Archim.

– Nu, spuse Beyle, iar nerăbdarea se făcea simțită în vocea lui artificială. Trebuie folosită poarta artificială.

Rămase tăcut o clipă apoi continuă:

– Vă amintiți de instalația aceea experimentală cu care v-am făcut demonstrația pe Pământ, acum cîțiva ani. De atunci n-am progresat prea mult, însă am adus în bagajele mele unul din acele aparate. Savanții care mă

însoțeau dorcau să facă experiențe. Acum trebuie acționat...repede.

Gena se aplecă asupra cutiei de sticlă. Se străduia să nu plîngă. Zile întregi refuzase să-l vadă pe Beyle în aparatul lui. Apoi, cînd el insistase, în cele din urmă venise. Rămăsese lîngă el atunci cînd îl chemase pe Andrews ca să-i expună situația. Stătuse lîngă el atunci cînd făcuse marele efort de a se adresa Pămîntului. Iar acum îl știa mai îndepărtat de ea decît atunci cînd spațiul care izolează două lumi se întindea între ei. Simțea că, mai mult de jumătate din el devenise aidoma unei mașini, și că aceasta era cauza logicii perfecte a sugestiilor sale.

Reușise să întîrzie intervenția terestră cu o lună. Dar nu era decît o problemă de zile. Săptămîna viitoare, poate, mari nave pline de soldați vor părăsi Pămîntul cu direcția Marte.

Iar aceasta ar însemna sfîrșitul vieții marțiene pe care o cunoștea ea. Previziunile întunecate ale lui Jon d'Argyre vor fi astfel verificate. Știa că Georges Beyle luptă împotriva acestui lucru, mai mult decît împotriva amenințării propriei sale morți. Lupta din fidelitate față de promisiunea implicită pe care i-o făcuse lui Jon d'Argyre. Dacă devenea o simplă colonie a Pămîntului, atunci însemna că Jon d'Argyre ar fi avut dreptate și ar fi murit în zadar.

Ea știa că o neliniște asemănătoare îl chinuia și pe Archim. Fără îndoială însă că nu în egală măsură. Archim era marțian. Beyle era născut pe Pămînt. Nu ești credincios în întregime decît ideilor și ținuturilor pe care ți le-ai ales.

Vocea lui Beyle o smulse din meditație.

— Căutați-l pe Hien Li, fizicianul acela care a venit cu mine. Cereți-i să vină. Într-o oră. Trebuie să mă gîndesc. Acum lăsați-mă.

În vocea aceasta mecanică nu mai exista nici măcăr un atom de blîndețe.

9

Un minuscul fragment din substanța găsită în orașul subteran străbătu spațiul dintre Marte și Pământ. Poarta fu distrusă, dar își îndeplini funcția. Pe Pământ, experiențele fură îndelungate însă decisive. Laboratoarele reușiră să reproducă materialul în cantități apreciabile. Istoricii estimară în continuare că ar fi fost necesare cîteva zeci de ani de cercetări pentru a ajunge la același rezultat.

O mulțime de savanți se năpustiră asupra orașului subteran, de îndată ce secretul fu înlăturat, în etape succesive. Îl cartografiară în toată întinderea lui, însă nu explorară imediat tuburile care plecau din oraș și care, poate ajungeau în altele. Descoperiră un număr limitat de artefacte, însă puține indicii asupra vechimii sau a caracteristicilor rasei care trăise acolo o vreme. Nu exista nici o posibilitate ca ea să se fi stins în acel loc. S-ar fi putut să părăsească Marte într-o migrație gigantică, așa cum venise, căci era aproape sigur că nu era de origine marțiană. Își dăduse silința ca să-și ascundă prezența. În ciuda mărimii lor gigantice, instalațiile erau aproape de

nedetectat din exterior. Aceasta le dădu de gîndit cercetătorilor. O specie nu se ascunde fără motiv. Acestea erau întrebări pentru xenologi, arheologi și filozofi. Întrebări esențiale care urmau să schimbe culoarea spațiului în ochii oamenilor.

Însă omenirea, în totalitatea ei, își punea o întrebare mai imediată: ce se va întîmpla pe Marte?

Grupul de ingineri, atașat de acum încolo persoanei lui Beyle, adăugase lăzii în care stătea, roți și membre mecanice. Se putea deplasa prin apartament și controla evoluția situației.

Atunci cînd Hien Li veni să-i anunțe succesul deplin al Proiectului "porții în spațiu", Beyle rămase multă vreme tăcut. Bărbatul galben, mărunt, care era unul dintre cei mai buni fizicieni ai generației sale, nu întrerupse această tăcere. Chipul îi rămînea impenetrabil, însă compasiunea îi era sinceră. De multă vreme resimțea o prietenie profundă pentru Beyle. Ea tindea să se transforme în veneratie.

– Deci s-a petrecut, Hien? întrebă Beyle. Între Pămînt și Marte s-a deschis o poartă. O gaură de vierme. Nimic mai mult. Însă lumi și stele vor putea trece prin urechea acestui ac.

Fizicianul dădu din cap.

– Ascultă, spuse Beyle. Vreau să revăd Pămîntul. Știu că nu voi putea suporta o călătorie cu racheta, cel puțin pentru moment. Poate că nu o voi mai putea face niciodată. Însă vreau să ajung din nou pe Pămînt. Trimite-mă pe Pămînt prin această poartă.

Hien Li se întoarse către Archim care asista la

discuție și îl privi îndelung. În cele din urmă îndrăzni să înfrunte privirea înspăimîntătoare a lui Beyle.

– Mi-e teamă că una ca asta nu este posibil, spuse el. Există niște obstacole teoretice. Putem transmite energie sau alimente, însă informații, doar puține sau chiar deloc. Cel mult o imagine prin intermediul tahionilor cu care poarta ne permite să interferăm, și asta este deja o realizare. Descrierea completă a unui obiect trebuie să-i fie furnizată porții de destinație printr-o altă cale, cu o incertitudine de nivel aproape cuantic. Corpurile complexe sînt alterate sau degradate. Am încercat să trimitem mici animale criogenizate; ca să vedem ce se întîmplă. Toate au murit la sosire. Cele mai multe erau chiar de nerecunoscut. Mai tîrziu, poate... Deși obstacolele teoretice sînt încă redutabile.

– Înțeleg, spuse Beyle, și știu. Însă vroiam să te aud spunînd că ai încercat, deoarece știu de ce ai făcut-o. (Apoi adăugă foarte încet): Ar fi poate mai bine. Nu-i așa, Archim?

Archim rămase tăcut, iar Hien Li nu răspunse nimic. Ochii săi triști cercetau spațiul sicriului în care era întins trupul lui Georges Beyle. El însuși lucrase cu un fel de furie la unele din sistemele cibernetice care asigurau supraviețuirea lui Beyle.

– Deci am cîștigat, spuse Beyle în cele din urmă. (Emise zgomotul acela ciudat care de acum îi ținea loc de rîs.) Știrea este cunoscută oficial pe Pămînt?

Nu mai era la curent cu evenimentele decît în mod intermitent. Cea mai mare parte a timpului rămînea tăcut, probabil se gîndea. Umplea băncile de date cu însemnări codificate. Pînă acum codurile se arătaseră de nepătruns.

Archim ezitase în a da ordinul de încercare a dezlegării lor, apoi cedase, atunci cînd Andrews îi spusese, nu fără ipocrizie, că aceste însemnări puteau conține mijlocul de a-l ajuta pe Beyle sau, poate, erau cunoștințe deosebite care riscau să dispară o dată cu el. Însă nici un sistem expert nu reușise să o facă. Nu se dorise să se reușească. Din ce în ce mai mult, relațiile lui Beyle cu mașinile erau tot mai inedite. El însuși era o mașină, mai mult de jumătate. Archim își spunea că, fără să vrea, fabricaseră ceva înfricoșător.

Gena, cu care Beyle discuta cu cea mai mare plăcere, lăsa să se înțeleagă – atunci cînd consimțea să raporteze ceva despre aceste conversații – că gîndurile lui Beyle luaseră o turnură care nu mai avea nimic omenesc. El își făcea griji, spunea ea, pentru viitorul omenirii, dar cu o luciditate înspăimîntătoare. Cu calm, anunța lucruri înfricoșătoare pentru mileniile care urmau să vină. Făcea planuri în aparență lipsite de sens. Însă, spunea Gena, în ceea ce spunea exista ceva ca o scînteie a unui geniu eliberat. Georges Beyle se găsea de acum în afara lumii oamenilor. Pătrunsese într-un alt univers conceptual și temporal.

Am face poate mai bine, gîndea Archim, să decuplăm aparatele și să-l lăsăm să moară. Atîta vreme cît se mai poate. Dacă se mai poate. Am creat un monstru. Un sfinx. Un tiran potențial.

Însă nu se simțea în stare să o facă. Poate că era reținut de un rest de prietenie, de milă. Sau poate că pur și simplu îi era frică. Frică de reacția lui Beyle. De cea a inginerilor care-l înconjurau și-l apărau pe Beyle, și care se comportau din ce în ce mai mult ca niște preoți ai lui.

Și frica de exterior. Strategiile stranii ale lui Beyle vor fi poate, într-o bună zi, singura scăpare împotriva acelui ceva ce-i amenințase pe locuitorii dispăruți ai orașului subteran.

Cu un efort, se smulse din gînduri.

– Ei bine, Archim? întrebă Beyle, care nu încetase să-l scruteze.

– Nu, spuse Archim. Pentru moment, Andrews a preferat să păstreze secretul. Ideea lui era că dumneata ești cel care trebuie să anunțe lucrul acesta omenirii. Consideră că asta va pune capăt oricărei împotriviri din partea guvernului. Însă poarta, porțile mai curînd, au început deja să funcționeze. Oxigenul curge în valuri dinspre Pămînt către Marte.

Andrews, gîndea Archim. A înțeles ceea ce reprezintă Beyle de acum încolo. Dacă Beyle devine un zeu, el ține să-i fie profetul, marele lui preot. Beyle îi deschide larg porțile viitorului. Ar trebui să-l ucidem acum. Însă nu o vom face. Este deja prea tîrziu.

– E bine, spuse Beyle. Voi anunța chiar eu marea descoperire. Am o idee privitoare la subiectul acesta. În ceea ce vă privește, Archim, ați ezitat mult prea mult. Sînteți oare gelos pe poziția mea? Pot însă să vă asigur că nu veți avea nimic de regretat.

Făcu din nou să-i răsune rîsul neobișnuit.

– Iată care-mi sînt intențiile, le spuse el în cele din urmă lui Hien și lui Archim.

10

Anumiți istorici socotesc data de 11 martie 2096 (din calendarul universal) ca pe o origine a perioadei numite cam pompos a "grădinarilor universului" Alții, pur și simplu din spirit de contradicție preferă să o lege de apariția cărții lui Hugo von Steiner: *Teză privitoare la adaptarea universului la om*, din 2037. Detractorii lor susțin, rîzînd, că tot așa de bine ar putea fi făcută să înceapă din secolul XX, argumentînd prin nenumăratele romane science-fiction care descriau în termeni fantezişti remodelarea planetelor și construirea unor lumi artificiale. Ei citează bucuroși, dar nu fără ironie, pe unul dintre cele mai obscure, publicat inițial sub titlul stîngaci *Chirurgii planetari* și care a cunoscut un oarecare succes în urma reeditării sub alt titlu: *Marte: visul pădurilor.*

Însă, cu toate că nimeni nu se îndoiește astăzi că 11 martie 2096 ar fi o dată istorică, puține relatări exacte au fost totuși făcute cu privire la evenimentele care s-au desfășurat în acea zi. Dacă mărturiile și documentele concordă asupra declarației pe care a făcut-o Georges

Beyle populației celor Trei Planete, Pământ, Luna și Marte, embrionul a ceea ce urma să devină Statele Sistemului Solar (S.S.S.) discuțiile rămîneau pasionante și frecvente în ceea ce privește evenimentele secrete care au precedat imediat această declarație. Publicarea recentă a Arhivelor Universității din Circe (Marte) aruncă o lumină nouă asupra acestei chestiuni controversate și prezintă sub un alt unghi situația politică a acestei epoci de tranziție.

Se știa că în dimineața zilei de 10 martie, Rolf Carenheim, prim-consilier al președintelui Guvernului pămîntean, fu anunțat că Georges Beyle dorea să-i vorbească a doua zi. El nu manifestă nici o surpriză, însă ținu să repete într-un comunicat că deplîngea starea curajosului director administrativ al Proiectului.

Discuția urma să aibă loc în clădirile Proiectului situate într-o enclavă în apropiere de Grenoble, în districtul francez, unde Carenheim acceptase să vină. El știa că Beyle nu plecase de pe Marte și se aștepta la o teleconferință. Mai fusese informat că imediat după această discuție Beyle se va adresa populațiilor celor Trei Planete. Ignora conținutul exact al declarației lui Beyle, dar este probabil că fusese informat, din politețe, asupra liniilor sale generale și că acest lucru era cel care îl condusese la acceptarea unei invitații atît de bruște.

Carenheim ajunsese în Europa cu avionul orbital și fu întîmpinat încă de la sosirea pe pista Direcției Centrale a Proiectului de Milton Andrews, director general al Proiectului. Însoțit de Andrews, el se îndreptă fără o altă escortă către una din sălile de conferințe. Cei doi pătrunseră singuri înăuntru. Ceea ce se petrecu după

aceea rămase în mare parte secret, pînă la publicarea arhivelor din Circe.

Surpriza lui Carenheim trebuie să fi fost mare, atunci cînd nu recunoscu în sală nici unul dintre aparatele care foloseau de obicei la stabilirea unui duplex Pămînt-Marte. Nu văzu nici cel mai neînsemnat scaun, în vreme ce lungimea schimburilor cu Marte conducea de obicei la asigurarea celor mai bune condiții de confort pentru participanți. Ne putem închipui că i-a aruncat o privire întrebătoare lui Andrews, însă acesta a rămas tăcut. O clipă, consilierul s-a temut de un complot sau o dorință deliberată de a-l umili, însă nu a lăsat să se vadă nimic. Avea reputația de a fi un om curajos.

Zidul în fața căruia stătea, trebuia să-i fi displăcut. Nu părea să fie constituit din ceva solid, ci dintr-o peliculă argintată. Cînd se închise ușa, pelicula aceasta se sfîșie și, în prelungirea sălii, Carenheim descoperi o alta pe care nu părea să-l separe nimic însă care, prin aranjamentul și decorul ei nu se putea găsi decît pe Marte. Iluzia era perfectă, iar Carenheim nu crezu nici o clipă că era vorba de un ecran obișnuit sau chiar de o proiecție holografică. Nu putea fi decît o simulare locală. Sau altceva...

În centrul celeilalte încăperi, în sicriul său de sticlă și metal, zăcea Georges Beyle. Era suficient de înclinat ca să-l poată privi pe Carenheim. În spatele lui Beyle stăteau Archim și Gena Noroit. În fundul sălii, Hien Li controla niște aparate.

Cu toate acestea ceva îl intriga pe Carenheim. Scena părea înghețată ca și cum imobilitatea lui Beyle luase în stăpînire decorul care-l înconjura. Apoi Gena își

schimbă brusc poziția. Se deplasase cu cîțiva milimetri, iar gestul i-ar fi putut trece neobservat, dacă n-ar fi fost atît de brusc. Exact în același timp brațul drept al lui Hien Li se lăsase în jos. Ai fi spus că sînt două imagini fixe, succesive, descompunînd o mișcare.

Fără îndoială că lui Carenheim îi trebui mai puțin de o zecime de secundă pentru a cîntări semnificația acestei puneri în scenă. Făcu un pas către această imposibilă scenă de care nu părea să-l separe nimic, doar o vagă transparență, uneori, un fulger brusc, o rețea luminiscentă imediat ștearsă și, în special, acea fixitate înghețată. Andrews îl prise de braț și îl reținu.

Doar atunci Beyle îi salută pe Andrews și Carenheim cu o voce măsurată care indica pînă la ce punct învățase să-și controleze laringele artificial. Archim și Gena rămîneau tăcuți și nemișcați, ca niște statui de ceară.

– Sînt bucuros să vă revăd, spuse brusc Beyle. Sînt bucuros că vă văd cu o asemenea claritate în ciuda repulsiei pe care mi-o inspirați. Am făcut ceva progrese.

Carenheim păli vizibil. Nu era efectul injuriei. Vocea lui Beyle era anormal de prezentă. Nu putuse fi purtată de unde de-a lungul a milioane de kilometri. Părea să fi străbătut doar cîțiva metri. Iar Beyle se afla pe Marte.

– Sînteți suferind, răspunse Carenheim. Îmi exprim speranța de a vă vedea complet refăcut, și repede. Însă starea dumneavoastră nu vă dă dreptul să...

Nu-și termină fraza. Vocea i se stinse ca și cum i-ar fi fost frică sau ca și cum ar fi bănuit o trădare. Se pregăti să aștepte răspunsul vreme de cîteva minute și să

primească în acest interval urmarea mesajului lui Beyle. Însă în sala aceasta timpul părea suspendat, dezarticulat. Iar reacția imediată a lui Beyle îl surprinse.

– Tăceți, urlă Beyle. Știți mai bine decît oricine cui datorez starea pe care o deplîngeți. Am învățat multe lucruri, Rolf Carenheim, și știu mai multe despre dumneata decît despre oricine, poate mai multe chiar decît dumneata însuți. Și nu le-am aflat cumpărînd conștiințe, omorînd, șantajînd. Le-am descoperit gîndindu-mă. Pe durata unei infime părți din zilele pe care le-am petrecut singur, nemișcat, prizonier al trupului meu sau mai curînd separat de el, m-am gîndit la dumneata. Știu cine ești.

– N-aveți nici un drept, protestă Carenheim. Apoi spuse: nu sînteți pe Marte. Sau...

Nici măcar nu se gîndea să părăsească sala. Îi tinea piept.

– Despre care drept vorbești dumneata, Carenheim? Oare în numele acestui drept a fost ucis Ransome, a murit Svornjesen și oamenii lui, a fost cît pe ce să mor chiar eu?

Carenheim încercă să se arate sarcastic:

– Este o judecată? Unde e tribunalul?

– Nu, Carenheim, nu este o judecată. Este anunțul unei înfrîngeri, a înfrîngerii dumitale. Și mă aflu chiar pe Marte, după cum știți. Vă întrebați prin ce miracol vocea mea pare să ajungă instantaneu la dumneata, fără răstimpul îndelungat furat de distanță. Vă întrebați de ce par atît de aproape, de ce singurul obstacol care subzistă între noi pare a fi cutia asta de sticlă în care m-ați închis. Sau poate că ați pierdut obiceiul de a vă pune întrebări?

– Poarta în spațiu, spuse Carenheim. Ați reușit.

– Da, Carenheim, am realizat poarta în spațiu. Puteam să vă las să treceți prin ea. În mai puțin de trei pași, v-aș putea lăsa să părăsiți Pământul. Însă nu o voi face pentru că asta v-ar ucide. Poarta nu este încă perfectă. Ființele vii nu pot trece prin ea. Moleculele complexe care le compun sînt alterate, iar aceasta ucide. Nu vreau să muriți. Nu în felul acesta. Însăși informația trece cu greutate. Cea mai mare parte din ceea ce vedeți și auziți este reconstituit chiar pe Pământ prin simulare, cu ajutorul ordinatoarelor.

Beyle tăcu. Membrele mecanice care înconjurau sicriul de metal se mișcară sacadat, încet și cu precizie.

– Însă aerul poate trece prin poarta din spațiu. Și în cîteva luni, cel mult în cîțiva ani, Marte va fi un alt Pământ. Nu mai este vorba de decenii. Nu știu dacă voi vedea acel promis Marte. Însă dumneata îl vei vedea. Poate.

Membrele mecanice ale lui Beyle căutaseră un obiect fusiform cu un aspect neliniștitor.

– Fără îndoială că nu mă credeți, nu-i așa Carenheim? Încă mai credeți că toate acestea sînt niște înscenări. Priviți și convingeți-vă.

Gena apăsă un buton de pe o consolă. Un vînt violent se dezlănțui în sală, pe Pământ. Aerul se precipita către cealaltă extremitate a încăperii, cea care se găsea pe Marte.

– Chiar și sub domuri, presiunea de aici este mult inferioară celei care domnește pe Pământ, spuse Beyle. Studioul acesta este etanș și am menținut în el o presiune terestră. Gena a deschis o vană. Aerul se precipită aici. Vă place mica mea demonstrație? Puerilă, nu-i așa?

Andrews și Carenheim trebuiau să lupte pentru a evita să nu fie luați de vînt.

– Vîntul care suflă între lumi, spuse Beyle. Aș fi putut deschide această poartă într-un deșert marțian. Atunci ați fi fost luați fără putință de împotrivire de o furtună adevărată. Ați fi învățat foarte repede ce înseamnă să trăiți într-o lume în care aerul este rar, un produs de lux. Ceea ce tocmai ați văzut la o scară minusculă se va reproduce vreme de luni de zile la scară planetară. Pămîntul nu va suferi de pe urma acestei transfuzii. Însă Marte va trăi. Marte va cunoaște o nouă civilizație. Fie că vă place, fie că nu. Nu puteți nici împiedica, nici controla ceva.

Rîsul ciudat al lui Beyle se făcu auzit, iar Andrews mărturisi mai tîrziu în memoriile sale postume că în clipa aceea a resimțit o neliniște profundă. Se îndoia de sănătatea mintală a lui Beyle. Teama lui crescu, atunci cînd recunoscu obiectul alungit pe care-l țintea acum unul din membrele artificiale ale lui Beyle. Era o armă, un arzător. Și Carenheim sigur l-a recunoscut, dar nu se clinti.

– Nu numai gazele pot trece prin poarta din spațiu, spuse Beyle. Și energia brută o poate face. Mi-ați dat aerul Pămîntului. Vă voi înapoia energia lui Marte.

Fusul se ridică încet pînă îl ținti pe Carenheim. Andrews, care nu fusese prevenit, păli. Archim și Gena rămîneau impasibili.

Un deget mecanic se juca pe crosa armei.

– Așa erai dumneata, Carenheim, dirijînd de pe Pămînt o armă destinată să distrugă Marte sau cel puțin să supună planeta ambiției dumitale. O armă complexă,

costisitoare, precisă, compusă din mii de rotițe, agenți, spioni fanatici. Armei dumitale eu nu-i pot opune decît unealta aceasta, un singur arzător. Doar un singur arzător. Și se află atît de departe de dumneata. La milioane de kilometri. Gîndiți-vă bine la asta, Warwick, fost creator de regi.

O flacără portocalie țîșni din arzător. Însă membrul mecanic al lui Beyle deturnase fasciculul. În spatele lui Carenheim și deasupra capului său, peretele sfîrîi și se topi. Poarta prin spațiu curba doar puțin drumul fulgerului.

– Sau poate că ți se pare că unealta asta e prea aproape de dumneata, Carenheim?

Flacăra se stinse, iar vîntul violent încetă în aceeași clipă să mai sufle. Andrews lăsă să-i scape un suspin, apoi se strîmbă într-un zîmbet. Strînsoarea mecanică a lui Beyle se desfăcu și arzătorul căzu pe sol cu un zgomot puternic de metal.

– Sînteți liber, Carenheim, continuă Beyle. Nu mai aveți importanță. Puteți pleca. Nu mă mai adresez dumitale. Ci întregului Pămînt, celor Trei Planete.

Esențialul discursului său este bine cunoscut. În zilele noastre nu există vreun sistem cognitiv care să nu-l fi auzit măcar citat.

– Am cîteva vești importante să vă anunț. Prima este că Proiectul de terraformare a planetei Marte se va încheia peste cîțiva ani.

Făcu o pauză.

– Laboratoarele noastre, continuă el, au făcut o descoperire de o importanță fundamentală pentru viitorul civilizației omenești. Descoperirea aceasta este poarta în spațiu.

Era un vis străvechi. Transmiterea materiei și a energiei prin spațiu cu o viteză aproape infinită. Visul acesta a devenit realitate. Era marilor nave care au fost concepute și construite pentru a transporta oxigenul și apa de pe Pământ pe Marte este revolută. În cîteva luni, în cîțiva ani, proiectul acesta gigantic care trebuia să ocupe omenirea vreme de decenii va fi terminat.

Lucrul acesta merită să fie analizat. Căci inovația aceasta ne deschide orizonturi nelimitate. De fiecare dată cînd omenirea s-a găsit în fața unei sarcini imense, cînd i-a aruncat universului o sfidare aparent de nejustificat, ea a găsit mijlocul de a-și ține cuvîntul și de a depăși chiar obiectivele pe care și le-a fixat singură. Istoria ei este făcută din vise realizate. Însă o vreme, așa cum s-a întîmplat deja, a crezut că trebuie să renunțe la viitorul ei.

Transformarea lui Marte era ocazia unui pariu. El a fost cîștigat.

Mîine vom realiza alte probleme. Marte nu reprezintă decît o etapă, pe un drum foarte lung. Nimeni nu poate spune încotro duce. Nu există viitor. Nu există decît viitoruri. Noi știm doar că drumul acesta trece prin stele, că vom ajunge la ele și că într-o bună zi le vom popula. Poarta noastră va lega lumi care astăzi se situează la acele extremități opuse ale universului pe care le observă instrumentele noastre cele mai sensibile.

Nimeni nu poate spune cînd se vor petrece toate acestea. Ritmul descoperirilor se accentuează fără încetare. Intervalurile necesare realizării unui proiect imens se reduc în fiecare zi. Frontierele imperiului uman se extind. Singurul lucru de care poate fi sigur un om.

chiar vîrstnic, este că înainte de moarte își va vedea lumea schimbîndu-se de mai multe ori.

Trebuie să acceptăm schimbarea. Ignorăm aproape cu desăvîrșire ce anume ne așteaptă pe alte lumi, dincolo de stele. Nu vom avea o idee decît peste un secol sau poate mîine. Însă se poate, este aproape sigur, că acolo vom întîlni alte civilizații și trebuie să ne pregătim pentru această întîlnire.

Știm că înainte vreme, Marte a fost scena trecerii unei alte specii, pe care trebuie să o calificăm drept rațională și tehnicizată. Se poate ca ea să fi dispărut. Se poate să o întîlnim în cursul explorărilor noastre viitoare. Se poate să nu fie unică. Am contractat o datorie față de această specie, căci în orașul pe care ni l-a lăsat, am descoperit izolatorul care ne-a permis să ne încheiem munca la poarta în spațiu. Istoria noastră nu ne mai aparține întru totul.

Le spuse tot ce aștepta și spera de la viitor, iar Gena, Archim și Hien Li, Andrews și Carenheim care îi percepeau vocea sintetică în direct îl ascultară, iar toți ceilalți care îl auzeau cu secunde, minute sau cu ore întîrziere, îl ascultară și ei. Vorbi multă vreme. Spuse cu mult mai multe decît dorise inițial. Explică ce însemnîase Proiectul pentru el, ce putea să însemne viitorul. Le împărtăși visul lui. Uitară că era închis într-o cutie de metal și sticlă, că o inimă artificială îi bătea în trup și că mușchii îi erau electromecanici. Îi uitară chipul subțiat, înțepenit, palid. Deveni limbajul viitorurilor.

În cele din urmă tăcu. Ochii i se mișcară imper-

ceptibil, făcu cutia să pivoteze și îi privi succesiv pe Archim și pe Gena. Apoi spuse:

– Este timpul să plec. Voi părăsi Marte. Mă așteaptă spațiul. Înainte de a-i întîlni pe Ceilalți mai rămîn încă multe de făcut.

Pleoapele îi coborîră încet. Nu văzu lacrima de pe obrazul Genei. Pe ecranele care îi reflectau ritmurile vitale, pulsațiile încetiniră, se stabilizară.

Georges Beyle dormea sub protecția mașinilor. Iar visele sau coșmarurile, care-i bîntuiau somnul, nu le putea împărtăși nimănui.

Redactor: *Anca Pisică*
Tehnoredactare computerizată: *Corina Duma*
Redactor tehnic: *Nelu Georgescu*

Imprimat la ROMCART S.A.
Bucureşti — România

Lei 1200